

Μετάφραση: Πέτρος Αργυρίου

Αλεξάνταρ ΝΤΟΝΣΚΙ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΤΙΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ

*ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΤΥΧΗ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΣ ΑΠΟΘΕΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗΣ ΤΩΝ
ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ ΠΟΥ ΔΙΕΞΑΓΕΤΑΙ ΣΗΜΕΡΑ ΣΤΟ ΑΙΓΑΙΑΤΙΚΟ
ΤΜΗΜΑ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ*

Αλεξάνταρ ΝΤΟΝΣΚΙ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΤΙΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ

Εκδότης: Μακεδονικός Λογοτεχνικός Σύλλογος
“Γκρίγκορ Πρλίτσεβ” από το Σίδνεϊ, Αυστραλία
Πρόεδρος: Ντούσαν ΡΙΣΤΕΒΣΚΙ

Σε συνεργασία με:
Την Ένωση Μακεδόνων του Αιγαίου
“Μίρκα Γκίνοβα” από το Σιππ
Πρόεδρος: Στόγιαν ΝΤΙΜΚΟΒ

Αυτό το βιβλίο εκδόθηκε στη Μακεδόνικη, Αγγλική
και Ελληνική γλώσσα, και προορίζεται για δωρεάν
διανομή.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Οι Μακεδόνες στο Αιγαιάτικο τμήμα της Μακεδονίας (το οποίο περιήλθε στην Ελλάδα μόλις μετά τους Βαλκανικούς Πολέμους το 1912 και 1913), ήταν ανέκαθεν εκτεθειμένοι σε αποεθnikοποίηση από τα Ελληνικά καθεστώτα. Αυτές οι προσπάθειες αποεθnikοποίησης ξεκίνησαν ακόμη και πριν από τη διχοτόμηση της Μακεδονίας και μάλιστα μέσω του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως (το οποίο πρακτικά ήταν Ελληνική εκκλησία). Συγκεκριμένα, εκείνη την εποχή η Οθωμανική εξουσία δεν επέτρεπε στους Μακεδόνες να ανοίξουν δική τους εκκλησία, οπότε, είτε το ήθελαν είτε όχι, ικανοποιούσαν τις θρησκευτικές τους ανάγκες σε ξένες εκκλησίες (αρχικά στο Ελληνικό Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως, και αργότερα στη Βουλγαρική Εξαρχία και στη Σερβική Εκκλησία).

Όλες αυτές οι εκκλησίες έκαναν κατάχρηση αυτού του γεγονότος, ανοίγοντας σχολεία ακριβώς δίπλα στα μεγάλα εκκλησιαστικά τους κτίρια στη Μακεδονία, όπου εκπαιδεύονταν τα παιδιά των Μακεδόνων πιστών. Σε αυτά τα σχολεία τα μακεδονόπουλα διδάσκονταν ψευδώς ότι ήταν «Έλληνες», «Βούλγαροι» ή «Σέρβοι». Παράλληλα, ως το ισχυρότερο «επιχείρημα» για αυτή την αποεθnikοποίηση χρησιμοποιήθηκε η ιστορία, δηλαδή τα ιστορικά γεγονότα ιδωμένα μέσα από το πρίσμα των αποεθnikοποιητών.

Σε αυτό το φυλλάδιο θα κάνουμε μια ανασκόπηση των θεμελιωδών και κεντρικών τμημάτων της ιστορίας που χρησιμοποιούν η Ελληνική ιστοριογραφία και προπαγάνδα για την αποεθnikοποίηση των Μακεδόνων από το Αιγαιάτικο τμήμα της Μακεδονίας, και παράλληλα θα καταρρίψουμε τεκμηριωμένα αυτούς τους ισχυρισμούς.

1. Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΙΑ ΙΣΧΥΡΙΖΕΤΑΙ: ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΑ ΓΡΑΠΤΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ, ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΜΑΚΕΔΟΝΕΣ ΗΤΑΝ ΕΛΛΗΝΕΣ

Σε αντίθεση με αυτόν τον ισχυρισμό, τα γεγονότα μαρτυρούν ότι υπάρχουν σχεδόν ΠΕΝΗΝΤΑ αρχαίοι συγγραφείς που αντιμετώπιζαν ξεκάθαρα τους Μακεδόνες ως ξεχωριστό λαό σε σχέση με τους Έλληνες (περισσότερες λεπτομέρειες για όλα αυτά μπορείτε να δείτε στο κανάλι Aleksandar Donski History channel στο YouTube). Για λόγους χώρου, θα αναφέρουμε εδώ μόνο ορισμένες από αυτές τις μαρτυρίες, αλλά πριν από αυτό είναι απαραίτητο να δώσουμε ορισμένες πρόσθετες εξηγήσεις.

Στις Αγγλικές μεταφράσεις (αλλά και στα Λατινικά πρωτότυπα) ο λαός που ζούσε στην αρχαιότητα στην εθνοτική επικράτεια της σημερινής Ελλάδας ονομάζεται «Έλληνες» (Greeks), παρόλο που οι ίδιοι θεωρούσαν τους εαυτούς τους «Έλληνες» (Hellenes). Η μετονομασία των Ελλήνων (Hellenes) σε Γραικούς (Greeks) οφείλεται στους Ρωμαίους. Ήταν αυτοί που, με μια δόση χλευασμού, άρχισαν να αποκαλούν τους Έλληνες (Hellenes) ως «Γραικούς» (βασισμένοι στο όνομα της μικρής φυλής Graeci, την οποία αναφέρει ήδη ο Ηρόδοτος τον 5ο αιώνα π.Χ.), και έτσι αυτή η ονομασία παρέμεινε μέχρι σήμερα ως το όνομα που χρησιμοποιούν οι ξένοι λαοί για τον λαό στην Ελλάδα. Ένα παρόμοιο παράδειγμα έχουμε και κατά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο (αλλά και αργότερα) όταν από την πλευρά κάποιων λαών οι Γερμανοί αποκαλούνταν χλευαστικά «Σουηβοί» ή «Σουάβοι» (βασισμένο στο όνομα της περιοχής τους, Σουαβία). Επομένως, ο όρος Γραικοί (ως όνομα μιας μικρής φυλής που στην αρχαιότητα ζούσε στο έδαφος της σημερινής Ελλάδας) χρησιμοποιήθηκε από τους Ρωμαίους ως ένα είδος υποτιμητικής ονομασίας για τους Έλληνες (Hellenes), και γι' αυτό οι σημερινοί κάτοικοι του νότιου γείτονά μας δεν θεωρούν τους εαυτούς τους

Γραικούς, αλλά Έλληνες (Hellenes). Λένε: «Δεν είμαστε Γραικοί, αλλά είμαστε Έλληνες (Hellenes), όμως οι άλλοι απ' έξω μας αποκαλούν Γραικούς. Και το όνομα του κράτους μας είναι Ελληνική Δημοκρατία (Hellas), και όχι Γραικία (Greece), όπως την αποκαλούν οι άλλοι απ' έξω». Με αυτόν τον ισχυρισμό υπονοούν ότι είναι απόγονοι των αρχαίων Ελλήνων (Hellenes), αν και είναι συζητήσιμο πόσο οι σημερινοί κάτοικοι της Ελλάδας έχουν δεσμούς με τους αρχαίους Έλληνες, και ειδικά οι πρόσφυγες (ματζιρήδες) που εγκαταστάθηκαν στο αιγαιάτικο τμήμα της Μακεδονίας από την Τουρκία στο πρώτο μισό του 20ού αιώνα. Αλλά αυτό είναι ένα άλλο θέμα.

Παραθέτουμε τα αποσπάσματα των αρχαίων συγγραφέων όπως ακριβώς έχουν μεταφραστεί από τα αρχαία ελληνικά στα αγγλικά.

Με τα στοιχεία που δημοσιεύονται εδώ δεν θέλουμε να προσβάλλουμε κανένα μέλος του ελληνικού λαού, αλλά απλώς θέλουμε, με βάση τα σχετικά ιστορικά δεδομένα, να επιστημόνουμε τον παραλογισμό της άρνησης των βασικών ανθρωπίνων δικαιωμάτων των άμεσων γειτόνων τους, των Μακεδόνων. Εξάλλου, κατά τη διάρκεια του Εμφυλίου Πολέμου στην Ελλάδα, Έλληνες και Μακεδόνες πολέμησαν μαζί στο πλευρό του Δημοκρατικού Στρατού, αλλά δυστυχώς ηττήθηκαν από τον μοναρχοφασιστικό στρατό, με αποτέλεσμα, ακόμη και σήμερα στον 21ο αιώνα, η Ελλάδα μαζί με τη Βουλγαρία να είναι τα μόνα δύο κράτη που αρνούνται την ύπαρξη ενός ολόκληρου λαού, των Μακεδόνων.

Και τώρα ας ξεκινήσουμε την παρουσίαση των δεδομένων που σχετίζονται με το πρώτο ζήτημα, το οποίο αφορά τα γραπτά των αρχαίων συγγραφέων σχετικά με την εθνική καταγωγή των αρχαίων Μακεδόνων.

Ένας από τους αρχαίους βιογράφους του Μεγάλου Αλεξάνδρου της Μακεδονίας ήταν ο αρχαίος Έλληνας ιστορικός

Αρριανός (1ος και 2ος αιώνας μ.Χ.). Από τις πολλές μαρτυρίες του για την ιδιαιτερότητα των αρχαίων Μακεδόνων σε σχέση με τους Έλληνες, θα αναφέρουμε την περιγραφή του για τη μάχη της Ισσού που διεξήχθη μεταξύ του Μακεδονικού στρατού (υπό την ηγεσία του Αλεξάνδρου) και του περσικού στρατού (υπό την ηγεσία του Δαρείου Γ'). Ο Αρριανός (κεφάλαιο 8) γράφει:

«Αλλά μόλις ο Δαρείος βεβαιώθηκε για την προσέγγιση του Αλέξανδρου για μάχη, μετέφερε περίπου τριάντα χιλιάδες από το ιππικό του και ακόμη είκοσι χιλιάδες ελαφρά οπλισμένο πεζικό, οι οποίοι διέσχισαν τον ποταμό Πίναρο, προκειμένου να μπορέσει να παρατάξει με ευκολία τις υπόλοιπες δυνάμεις του. Απέναντι από το βαριά οπλισμένο πεζικό, τοποθέτησε πρώτους τους τριάντα χιλιάδες Έλληνες μισθοφόρους για να αντιμετωπίσουν τη φάλαγγα των Μακεδόνων». (Στα Αγγλικά αυτό το απόσπασμα έχει ως εξής: **“But as soon as Darius was certified of Alexander's approach for battle, he conveyed about 30,000 of his cavalry and with them 20,000 of his light-armed infantry across the river Pinarus, in order that he might be able to draw up the rest of his forces with ease. Of the heavy armed infantry, he placed first the 30,000 Greek mercenaries to oppose the phalanx of the Macedonians...”** (Arrian, “Anabasis”, Book 2a, 8).

Εδώ βλέπουμε ότι στο πλευρό του Περσικού στρατού εναντίον των Μακεδόνων πολέμησαν πάνω από τριάντα χιλιάδες Έλληνες. Αυτές οι Ελληνικές μονάδες στάλθηκαν για να πολεμήσουν ακριβώς ενάντια στο ισχυρότερο τμήμα του Μακεδονικού στρατού – τη Μακεδόνικη φάλαγγα.

Ο Αρριανός αναφέρει ότι σε αυτή τη μάχη η πιο σφοδρή σύγκρουση ήταν ακριβώς μεταξύ των Μακεδόνων και των Ελλήνων, και ο κύριος λόγος για αυτό, μεταξύ άλλων, ήταν το μεγάλο μίσος μεταξύ αυτών των δύο λαών. Σχετικά με αυτό ο Αρριανός γράφει:

«Ξεκίνησε ένας βίαιος αγώνας. Οι Έλληνες του Δαρείου πολέμησαν με σκοπό να απωθήσουν τους Μακεδόνες πίσω στο ποτάμι και να διατηρήσουν τις θέσεις της αριστερής τους πτέρυγας...

Η σύγκρουση έγινε ακόμη πιο σκληρή λόγω της παλιάς φυλετικής αντιπαλότητας μεταξύ Ελλήνων και Μακεδόνων». Στα Αγγλικά αυτό το απόσπασμα έχει ως εξής: **"There was a violent struggle. Darius' Greeks fought to thrust the Macedonian back into the water and save the day for their left wing. Already in retreat, while the Macedonians, in their turn, with Alexander's triumph plain before their eyes, were determined to equal his success... The fight was further embittered by the old racial rivalry of Greek and Macedonian".** (Arrian: "The Campaigns of Alexander", Translated by Aubrey De Selincourt, Penguin books, USA, 1987, p. 119, the underlining is mine).

Μπορεί άραγε να φανταστεί κανείς πιο ξεκάθαρη και μεγαλύτερη απόδειξη για τις διαφορές μεταξύ Μακεδόνων και Ελλήνων από αυτήν εδώ; Ο αρχαίος Έλληνας ιστορικός Αρριανός, χρησιμοποιώντας δεδομένα από τα έργα των Μακεδόνων ιστορικών Πτολεμαίου και Αριστόβουλου, κατέγραψε με απόλυτη ακρίβεια ότι μεταξύ Μακεδόνων και Ελλήνων υπήρχε μια «παλιά φυλετική αντιπαλότητα». Αυτός είναι ένας από τους υψηλότερους βαθμούς μισαλλοδοξίας και μίσους που μπορεί να υπάρξει μεταξύ δύο λαών. Και ποιος μπορεί, γνωρίζοντας μια τέτοια δήλωση, να συνεχίσει να υποστηρίζει ότι οι Μακεδόνες και οι Έλληνες ήταν «ο ίδιος λαός»; Τι είδους μέλη ενός και του αυτού λαού είναι αυτά, μεταξύ των οποίων υπάρχει «φυλετική αντιπαλότητα», δηλαδή «φυλετικό μίσος»;

Στη συνέχεια της περιγραφής της μάχης της Ισσού, διαβάζουμε:

«Ολόκληρος ο στρατός του Δαρείου λέγεται ότι αριθμούσε περίπου εξακόσιες χιλιάδες μαχητές. Καθώς ο Αλέξανδρος

προχωρούσε, διαπίστωσε ότι το έδαφος απλωνόταν λίγο σε πλάτος, και αναλόγως έφερε το ιππικό του, τόσο αυτούς που ονομάζονταν Εταίροι, όσο και τους Θεσσαλούς καθώς και τους Μακεδόνες, και τους τοποθέτησε μαζί του στη δεξιά πτέρυγα. Τους Πελοποννήσιους και την υπόλοιπη συμμαχική δύναμη των Ελλήνων τους έστειλε αριστερά στον Παρμενίωνα». Στα Αγγλικά αυτό το απόσπασμα έχει ως εξής: **“The whole of the army with Darius was said to number about 600,000 fighting men. As Alexander advanced, he found that the ground spread out a little in breadth, and he accordingly brought up his horsemen, both those called Companions, and the Thessalians as well as the Macedonians, and posted them with himself on the right wing. The Peloponnesians and the rest of the allied force of Greeks he sent to Parmenio on the left”.** (Arrian, “Anabasis”, Book 2a, 8).

Εδώ βλέπουμε ότι ο Αρριανός γράφει για τους Έλληνες που πολεμούσαν στις τάξεις του Μακεδονικού στρατού. Αλλά και αυτούς τους διαχωρίζει κατηγορηματικά σε σχέση με τους Μακεδόνες. Βλέπουμε ότι ως Έλληνες αντιμετωπίζει τους κατοίκους της Πελοποννήσου και της Θεσσαλίας, οι οποίοι πολεμούσαν μαζί με την «υπόλοιπη συμμαχική δύναμη των Ελλήνων». Πρακτικά εκείνη την εποχή οι Έλληνες βίωναν μια τραγική μοίρα όταν αναγκάζονταν να πολεμούν στις τάξεις ξένων στρατών ο ένας εναντίον του άλλου. Το ίδιο ακριβώς, μετά από πάνω από 23 αιώνες, θα συνέβαινε και στους Μακεδόνες κατά τους Βαλκανικούς Πολέμους και τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο.

Ο Αρριανός προσφέρει επίσης έναν κατηγορηματικό διαχωρισμό των Μακεδόνων από τους Έλληνες, όταν αναφέρει τον κατάλογο των διοικητών των πολεμικών πλοίων (τριήρων) με τα οποία ταξίδεψε ο στρατός του Αλεξάνδρου στον ποταμό Υδάσπη. Εδώ γράφει:

«Ως κυβερνήτες των τριήρων διορίστηκαν: από τους Μακεδόνες - ο Ηφαιστίων, γιος του Αμύντορα· ο Λεοννάτος, γιος

του Εύνου· ο Λυσίμαχος, γιος του Αγαθοκλή... (ακολουθούν άλλα 22 ονόματα διοικητών, οι πατέρες τους και τα μέρη της Μακεδονίας από τα οποία κατάγονταν). Ο κατάλογος των Μακεδόνων τελειώνει με: «... ο Πάνταυχος, γιος του Νικολάου από την Άλωρο και ο Μυλλέας (Mylleus) γιος του Ζωίλου από τη Βέροια. Όλοι αυτοί ήταν Μακεδόνες. Από τους Έλληνες ήταν: ο Μήδιος, γιος του Οξυνθέμιδος από τη Λάρισα, ο Ευμένης, γιος του Ιερώνυμου από την Καρδία...» (ακολουθεί κατάλογος άλλων έξι ατόμων). (Indica, VIII, 2). Στα αγγλικά αυτό το απόσπασμα έχει ως εξής: "As commanders of triremes were appointed, from the Macedonians, Hephæstion son of Amyntor, and Leonnatus son of Eunous, Lysimachus son of Agathocles... Pantauchus son of Nicolaus, of Aloris; Mylleas son of Zoilus, of Beroea; all these being Macedonians. Of Greeks, Medius son of Oxynthemis, of Larisa; Eumenes son of Hieronymus, from Cardia...". (Arrian, "Indica", XVIII).

Και σε άλλα σημεία της περιγραφής της μάχης της Ισσού, ο Αρριανός αντιμετωπίζει τους Μακεδόνες και τους Έλληνες ως δύο ξεχωριστούς λαούς.

Ας αναφέρουμε επίσης τον αρχαίο ιστορικό **Αππιανό** (περίπου 95 – 165 μ.Χ.). Στο έργο του «Ιλλυρικοί Πόλεμοι» αναφέρει σε πολλά σημεία τους Μακεδόνες και τους Έλληνες ως δύο ξεχωριστού λαούς. Γράφοντας για τις επιθέσεις των ιλλυρικών φυλών στη Μακεδονία, ο Αππιανός λέει:

«Οι Ρωμαίοι... κήρυξαν πόλεμο εναντίον των Ιλλυριών εξαιτίας των ληστειών τους στους ναούς, και με αυτόν τον τρόπο οι Ρωμαίοι αναστάτωσαν τους Έλληνες και τους Μακεδόνες.» (Στα Αγγλικά δημοσιεύτηκε ως: "The Romans... made war against the Illyrians, on account of this temple robbery, as the Romans now held sway over the Greeks and the Macedonians." (Appian, "Illyrian Wars", 5).

Για τους Μακεδόνες ως ξεχωριστό λαό σε σχέση με τους Έλληνες έγραψε και ο αρχαίος συγγραφέας **Λούκιος Αμπέλιος** (Lucius Ampelius), ο οποίος έζησε τον 2ο ή τον 3ο αιώνα. Ο Αμπέλιος έμεινε γνωστός για το έργο του "Liber Memorialis". Πρόκειται ουσιαστικά για μια σύντομη γενική ιστορία, η οποία ξεκινά από τους αρχαιότατους χρόνους και τελειώνει την εποχή του Ρωμαίου αυτοκράτορα Τραϊανού (53 - 117 μ.Χ.).

Σε αυτό το έργο ο Αμπέλιος αναφέρει πολλές φορές τη Μακεδονία και τους Μακεδόνες. Παράλληλα, τους αντιμετωπίζει αναμφίβολα ως έναν ξεχωριστό λαό σε σχέση με τους Έλληνες και τους υπόλοιπους λαούς. Στο έκτο κεφάλαιο του βιβλίου διαβάζουμε:

«Στην Ασία τα πιο διάσημα (στο λατινικό πρωτότυπο αναγράφεται *clarissimae*, που σε κυριολεκτική μετάφραση σημαίνει "τα πιο λαμπρά", σημ. συγγρ.) έθνη είναι: Ινδοί, Σήρες, Πέρσες, Μήδοι, Πάρθοι, Άραβες, Βιθύνιοι, Φρύγες, Καππαδόκες, Κίλικες, Σύριοι, Λύκιοι. Στην Ευρώπη τα πιο διάσημα (*clarissimae*) έθνη είναι: Σκύθες, Σαρμάτες, Γερμανοί, Δάκες, Μυσοί, Θράκες, **Μακεδόνες**, Δαλμάτες, Παννόνιοι, Ιλλύριοι, Έλληνες, Ιταλοί, Γαλάτες και Ισπανοί.» Στα Αγγλικά: *"In Asia the most famous (In the original Latin it's written "clarissimae", which literally means "shiniest") nations are: Hindis, Serians, Persians, Medes, Partians, Arabs, Bitinians, Phrygians, Cappadocians, Syrians, Lycians.. In Europe the most famous (clarissimae) nations are: Scythians, Sarmatians, Germans, Dacians, Mysians, Thracians, **Macedonians**, Dalmatians, Panonians, Illyrians, **Greeks**, Italians, Galians and Spanians."* (In Latin: *"In Asia clarissimae gentes: Indi, Seres, Persae, Medi, Parthi, Arabes, Bithyni, Phryges, Cappadoces, Cilices, Syri, Lycii. In Europa clarissimae gentes: Scythae, Sarmatae, Germani, Daci, Moesi, Thraces, **Macedones**, Dalmatae, Pannonii, Illyrici, **Graeci**, Itali, Galli, Spani..."*) (Liber Memorialis, De orbe terrarum, VI, 3).

Στο ίδιο κεφάλαιο, αυτός ο αρχαίος συγγραφέας γράφει αναμφίβολα ότι ο Όλυμπος ήταν εξ ολοκλήρου Μακεδονικό βουνό:

Εδώ θα αναφέρουμε και έναν **ανώνυμο πρωτοχριστιανικό συγγραφέα**, ο οποίος έμεινε γνωστός μόνο για τα σύντομα εισαγωγικά σχόλια σε ορισμένες από τις Επιστολές του Αγίου Παύλου από την Καινή Διαθήκη. Αυτά τα εισαγωγικά σχόλια παρουσιάζονται και αναλύονται στο βιβλίο «The Gospel History and its transmission» («Η Ιστορία των Ευαγγελίων και η μετάδοσή τους»), που εκδόθηκε το 1906.

Αυτός ο ανώνυμος συγγραφέας εξέτασε την εθνική καταγωγή των ανθρώπων στους οποίους ο Άγιος Παύλος έστειλε τις επιστολές του. Έτσι, για παράδειγμα, κάτω από το κεφάλαιο με τίτλο «Προς Γαλάτες», γράφει: «Οι Γαλάτες είναι Έλληνες» (Galatians are Greeks).

Κάτω από το κεφάλαιο με τίτλο «Προς Κορινθίους», γράφει: «Οι Κορίνθιοι είναι από την Αχαΐα» (Corinthians are of Achaia).

Κάτω από το κεφάλαιο με τίτλο «Προς Ρωμαίους», γράφει: «Οι Ρωμαίοι βρίσκονται στα μέρη της Ιταλίας» (Romans are in the parts of Italy).

Ωστόσο, κάτω από το κεφάλαιο με τίτλο «Προς Θεσσαλονικείς», γράφει: «Οι Θεσσαλονικείς είναι Μακεδόνες, οι οποίοι έχοντας αποδεχθεί τον λόγο της αλήθειας επέμειναν στην πίστη ακόμη και όταν διώκονταν από τους συμπολίτες τους» (*Thessalonians are Macedonians, who having accepted the word of truth persevered in the faith even in persecution from their fellow-citizens*).

Κάτω από το κεφάλαιο με τίτλο «Προς Φιλιππησίους», γράφει: «Οι Φιλιππήσιοι είναι Μακεδόνες. Έχοντας αποδεχθεί τον λόγο της αλήθειας επέμειναν στην πίστη, και δεν δέχτηκαν ψευδαποστόλους.» (*Philippians are Macedonians. These having accepted the word of truth persevered in the faith, nor did they*

receive false apostles. Λεπτομερώς στο: "The Gospel History and its transmission" F. C. Burkitt, Gorgias Press, 2006, ISBN: 978-1-59333-529-8).

Ένας από τους πιο κατηγορηματικούς αρχαίους Έλληνες συγγραφείς σχετικά με τον ισχυρισμό ότι οι Μακεδόνες δεν ήταν Έλληνες ήταν ο **Δημοσθένης** (4ος αιώνας π.Χ.). Σήμερα θεωρείται ο μεγαλύτερος ρήτορας μεταξύ των αρχαίων Ελλήνων. Μεταξύ άλλων, είναι γνωστός και για τον αντιμακεδονισμό του, και αυτή η πτυχή είναι πολύ σημαντική στη δράση του. Γνωστοί είναι οι «Τέσσερις Φιλιππικοί» του (τέσσερις ξεχωριστοί γραπτοί λόγοι εναντίον του Μακεδόνα βασιλιά Φιλίππου Β').

Την πιο ξεκάθαρη απόδειξη για τη μη ελληνική καταγωγή των Μακεδόνων και των βασιλιάδων τους την έδωσε ο Δημοσθένης στον Δεύτερο Φιλιππικό, όπου σε σχέση με τον Μακεδόνα βασιλιά Φίλιππο Β', έκανε την ακόλουθη προσβλητική δήλωση:

«Ο Φίλιππος, αυτός ο άνθρωπος δεν είναι μόνο μη Έλληνας, αλλά και δεν έχει τίποτα κοινό με τους Έλληνες. Μακάρι τουλάχιστον να ήταν βάρβαρος από κάποια αξιοπρεπή χώρα - αλλά δεν είναι ούτε αυτό. Είναι κάποιο άθλιο πλάσμα από τη Μακεδονία - τη χώρα από την οποία δεν μπορούσες παλιότερα να αγοράσεις ούτε καν έναν σκλάβο της προκοπής.» (*And yet in regard to Philip and his conduct they feel not this, although he is not only no Greek and no way akin to Greeks, but not even a barbarian of a place honourable to mention; in fact, a vile fellow of Macedon, from which a respectable slave could not be purchased formerly.*)

Είναι γνωστό ότι το ουσιαστικό «βάρβαρος» στην αρχαιότητα αναφερόταν κυρίως σε ανθρώπους που μιλούσαν μια ακατάληπτη για τους Έλληνες γλώσσα (ανθρώπους που «μπαρμπαρίζουν») με μια δόση υποτίμησης προς τον πολιτισμό τους. Πρακτικά, όλους τους λαούς που δεν μιλούσαν ελληνικά, οι

Ἕλληνες τους αποκαλούσαν «βάρβαρους», ενώ μεταξύ τους οι Ἕλληνες αποκαλούνταν «ξένοι».

Ὡς παράδειγμα, θα αναφέρουμε τα γραπτά της συγγραφέως Ἔμμα Στάφορντ (Emma Stafford), η οποία στο βιβλίο της «Αρχαία Ελλάδα, ζωή, μύθοι και τέχνη», σχετικά με τη σημασία και την ετυμολογία αυτής της λέξης, γράφει:

«Ἡ Ἑλληνική γλώσσα ἦταν βασική για τους Ἕλληνες προκειμένου να μπορούν να αυτοπροσδιοριστούν ως διαφορετικοί από τους βαρβάρους, των οποίων τη "μπα-μπα-μπα" γλώσσα χλεύαζαν.» (Emma J. Stafford: "Ancient Greece, Life Myth and Art"; Great Britain, 2004, ISBN 1-84483-044-6, αναφέρεται στο: Γιάνκο Τόμοφ (Janko Tomov): «Ἡ αρχαία ιστορία της Μακεδονίας και των Βαλκανίων στα έργα δυτικών συγγραφέων», Μπρίσμπεϊν, Αυστραλία, 2005, σελ. 72).

Ἡ γνωστή Ἀμερικανίδα ιστορικός Δρ. Σίνθια Σίντνορ Σλοβικόφσκι (Cynthia Sydnor Slowikowski), εξηγεί ως εξής τη σημασία της λέξης «βάρβαρος»:

«Ὁ ὅρος 'βάρβαρος' αναφερόταν σε κάτι αντίθετο από τον ὄρο 'Ἑλληνας' (Hellene) στην αρχαιότητα και είχε τρεις κύριες σημασίες στους συγγραφείς: ακατάληπτος, ξένος και μη-ελληνικός...» (*"The term 'barbarian' came to be the accepted opposite of 'Hellene' in antiquity and had three chief meanings in authors: unintelligible, foreign non-Greek*). (D-r Synthia Sydnor

Slowikowski: "Sport and Culture in the Ancient Macedonian Society, The Pennsylvania State University, 1988 σελ. 30).

Τέλος, και οι ίδιοι οι αρχαίοι Ἕλληνες συγγραφείς ἔγραψαν τι εννοούσαν με τον ὄρο "βάρβαροι". Κατηγορηματική μαρτυρία γι' αυτό ἔδωσε ο γνωστός Ἀθηναῖος θεατρικός συγγραφέας Ἀριστοφάνης (ἔζησε περίπου 448 - 385 π.Χ.). Στο ἔργο του «Ὀρνιθες» (γραμμένο το 414 π.Χ.), σχετικά με τους «βαρβάρους», ο Ἀριστοφάνης ἔγραψε:

«Πέρασα πολύ χρόνο μαζί τους και τους έμαθα πώς να μιλούν, παρόλο που προηγουμένως ήταν βάρβαροι.» (*"I spent a lot of time with them and taught them how to speak, even though they were barbarians"*).

Εδώ φαίνεται ξεκάθαρα ότι ο όρος «βάρβαροι» για τους αρχαίους Έλληνες συγγραφείς σήμαινε «άνθρωποι που δεν μιλούν Ελληνικά», δηλαδή άνθρωποι που δεν είναι Έλληνες.

Εξάλλου, υπάρχει τεράστιος αριθμός μαρτυριών από αρχαίους Έλληνες συγγραφείς, στις οποίες χρησιμοποιούν τον όρο «βάρβαροι» για τα μέλη διαφόρων Ασιατικών, Αφρικανικών, αλλά και Ευρωπαϊκών λαών, και αυτό είναι απολύτως γνωστό. Επομένως, εάν, για παράδειγμα, τα μέλη ενός μακρινού Ασιατικού λαού ονομάζονταν «βάρβαροι» μόνο και μόνο επειδή δεν μιλούσαν Ελληνικά, ακριβώς η ίδια είναι η ουσία για τη χρήση του ίδιου αυτού όρου και σε σχέση με τους Μακεδόνες. Δεν γίνεται ο όρος «βάρβαροι» όταν αναφέρεται στους Μακεδόνες να έχει μία έννοια, και για όλους τους άλλους μη Ελληνικούς Ασιατικούς, Αφρικανικούς και Ευρωπαϊκούς λαούς να έχει άλλη έννοια.

Ο Δημοσθένης δεν ήταν ο μοναδικός Έλληνας που προσδιόρισε τους Μακεδόνες ως «βαρβάρους», δηλαδή ως λαό με μη Ελληνική καταγωγή. Και ο αρχαίος Έλληνας συγγραφέας **Θρασύμαχος** (Thrasymachus) τον 5ο αιώνα π.Χ. στην ομιλία του υπέρ των Λαρισαίων, αποκάλεσε τον Μακεδόνα βασιλιά Αρχέλαο ως «βάρβαρο» σε σχέση με τους Έλληνες της Λάρισας.

Οι Μακεδόνες ονομάζονται «βάρβαροι» από τους Έλληνες και στο **Λεξικό «Σούδα»** (γραμμένο από αρκετούς αρχαίους και μεσαιωνικούς συγγραφείς) για το οποίο θα γράψουμε στη συνέχεια.

Και ο γραμματικός **Ησύχιος** περιέγραψε τους Μακεδόνες ως «βαρβάρους». Στην περιγραφή της σημασίας της λέξης σάρισα

(μακρύ δόρυ της Μακεδόνικης φάλαγγας), έγραψε ότι τη χρησιμοποιούσαν οι «*βάρβαροι Μακεδόνες*».

Ας συμπεράνουμε ότι με τις αντιμακεδονικές του δηλώσεις ο Δημοσθένης αποτελεί μία από τις σημαντικότερες πηγές για τη μη ελληνική καταγωγή των αρχαίων Μακεδόνων.

Ο αρχαίος φιλόσοφος, χαρτογράφος, γεωγράφος και μαθηματικός **Δικαίαρχος** (4ος και 3ος αιώνας π.Χ.), με καταγωγή από τη Μεσσήνη, επίσης μαρτύρησε ξεκάθαρα ότι οι Μακεδόνες δεν ήταν Έλληνες. Στο έργο του «*Βίος Ελλάδος*», το οποίο ήταν αφιερωμένο στην ιστορία και τη γεωγραφία των ελληνικών εδαφών, στον πρώτο τόμο ο Δικαίαρχος έδωσε μια λεπτομερή περιγραφή της γεωγραφίας και της ιστορίας των Ελλήνων. Σχετικά με τα σύνορα των ελληνικών εδαφών, ο Δικαίαρχος έγραψε:

«*Τα σύνορα της Ελλάδας τα τοποθέτησα στη χώρα των Μαγνησίων... Πάνω από τα Τέμπη, προς το όρος Όλυμπος, βρίσκεται η περιοχή των Μακεδόνων.*» (στα Αγγλικά δημοσιεύτηκε ως: *"I therefore draw the limits of Hellas at the country of Magnesians, i. e. to the Vale of Tempe. Above Tempe towards Olympus is the region of Macedonians."*).

Γράφει επίσης ότι τα Ελληνικά εδάφη ξεκινούσαν από τον Αμβρακικό κόλπο (βρίσκεται νότια της Ηπείρου) και κατέληγαν στον ποταμό Πηνειό («*Υπόμνημα για τα Αρχαία Σύνορα της Ελλάδας*»· British documents of foreign affairs, Part I, Series F, Europe 1848 - 1914, Vol. 14 "Greece, 1847 - 1914", University publications of America).

Ο αρχαίος ιστορικός **Διονύσιος ο Αλικαρνασσεύς** (γεννήθηκε περίπου το 60 π.Χ., και πέθανε κάπου μετά το 7 μ.Χ.) στο πιο γνωστό του έργο «*Ρωμαϊκή Αρχαιολογία*» στο Πρώτο βιβλίο (μέρος 3) αναφέρει τη Μακεδονία ως «το πιο ισχυρό έθνος» στον τότε κόσμο:

«...Η Μακεδονία, η οποία μέχρι τότε θεωρούνταν το ισχυρότερο έθνος στον κόσμο, δεν είχε πλέον ως αντίπαλο κανένα έθνος είτε βαρβαρικό είτε Ελληνικό.» (Στα Αγγλικά: *“Macedonia, which until then was reputed to be the most powerful nation on land, she no longer had as rival any nation either barbarian or Greek”*). ("Roman Antiquities", Book I, 3).

Στο Δεύτερο βιβλίο (μέρος 17) γράφει ξεκάθαρα ότι οι Μακεδόνες αφαίρεσαν την ελευθερία των Ελλήνων (Αθηναίων και Θηβαίων), αφού προηγουμένως τους νίκησαν στη μάχη της Χαιρώνειας:

«Και οι Θηβαίοι και οι Αθηναίοι μέσω της καταστροφής που βίωσαν στη Χαιρώνεια απομακρύνθηκαν από τους Μακεδόνες όχι μόνο από την ηγεσία της Ελλάδας, αλλά ταυτόχρονα στερήθηκαν και την ελευθερία που είχαν κληρονομήσει από τους προγόνους τους.» (Στα Αγγλικά δημοσιεύτηκε ως: *“And the Thebans and Athenians through the single disaster at Chaeronea were deprived by the Macedonians not only of the leadership of Greece but at the same time of the liberty they had inherited from their ancestors.”* ("Roman Antiquities", Book II, 17).

Ο αρχαίος γεωγράφος **Διονύσιος Καλλιφώντος** (1ος αιώνας π.Χ.) σχετικά με τα σύνορα των αρχαίων Ελληνικών εδαφών, έγραψε:

«Η Αμβρακία είναι η πρώτη πόλη στην Ελλάδα... Η Ελλάδα εκτείνεται από την Αμβρακία έως τον Πηνειό.» (*“Ambracia is the first city in Greece... Greece is continuous from Ambracia to the Peneus.”*). («Υπόμνημα για τα Αρχαία Σύνορα της Ελλάδας»· British documents of foreign affairs, Part I, Series F, Europe 1848 - 1914, Vol. 14 "Greece, 1847 - 1914", University publications of America).

Βλέπουμε ότι και αυτός δεν αντιμετώπιζε καθόλου τη Μακεδονία (ούτε καν την Ήπειρο) ως «Ελληνική γη».

Ο Δίων Χρυσόστομος είναι γνωστός και ως Δίων ο Προυσαεύς. Έζησε τον 1ο και 2ο αιώνα μ.Χ. (από το 40 έως το 120 περίπου). Στο έργο του «Ροδιακός» (Διόσκουροι) για τους κατοίκους του νησιού της Ρόδου, ο Δίων Χρυσόστομος γράφει ότι για το ίδιο αντικείμενο του έδιναν διαφορετικές πληροφορίες. Εδώ διαβάζουμε:

«Για παράδειγμα, για το ίδιο ακριβώς άγαλμα, λένε τη μία φορά ότι ήταν Ελληνικό, άλλη φορά λένε ότι ήταν Ρωμαϊκό, και αργότερα ότι ήταν Μακεδονικό ή Περσικό.» (Στα Αγγλικά: *"For instance, one and the same statue, they say, is at one time a Greek, at another time a Roman, and later on, if it so happens, a Macedonian or a Persian."*). (Dio Chrysostom Discourses, Vol. III, 159).

Από αυτή τη μαρτυρία βλέπουμε επίσης ότι οι ίδιοι οι κάτοικοι της Ρόδου στην αρχαιότητα έκαναν διάκριση μεταξύ ελληνικών και μακεδονικών πολιτιστικών αξιών.

Στον «Τέταρτο Λόγο Περί Βασιλείας» ο Δίων Χρυσόστομος περιγράφει έναν φανταστικό διάλογο μεταξύ του Μεγάλου Αλεξάνδρου της Μακεδονίας και του Διογένη. Σε αυτόν τον διάλογο ο Αλέξανδρος ρώτησε τον Διογένη:

«Και τι εχθροί θα μου απομείνουν, είπε, αν κατακτήσω όλους αυτούς τους λαούς που ανέφερα;»

("And what enemy have I still left," said he, "if I capture those peoples I have mentioned?")

Στη συνέχεια ακολουθεί η απάντηση του Διογένη:

«Το πιο δύσκολο από όλα να κατακτήσεις δεν είναι αυτούς που μιλούν Περσικά ή Μηδικά όπως ο Δαρείος, αλλά Μακεδόνικα και Ελληνικά.» *("The most difficult of all to conquer," he answered, "one who does not speak Persian or Median as Darius does, I presume, but Macedonian and Greek.")*

Και εδώ βλέπουμε τον ξεκάθαρο διαχωρισμό της μακεδονικής από την ελληνική γλώσσα, ομιλούμενες από δύο γειτονικούς αλλά διαφορετικούς λαούς.

Ας αναφέρουμε και τον αρχαίο βιογράφο του Μεγάλου Αλεξάνδρου της Μακεδονίας, γνωστό με το όνομα **Διόδωρος Σικελιώτης**, ο οποίος έζησε τον 1ο αιώνα π.Χ. Και αυτός έδωσε αρκετές μαρτυρίες υπέρ της αλήθειας ότι οι αρχαίοι Μακεδόνες δεν ήταν καθόλου Έλληνες.

Μία από αυτές βρίσκεται στο 17ο βιβλίο και αναφέρεται στη συνεργασία των Ελλήνων με την Περσία την περίοδο μετά τη μάχη στα Γαυγάμηλα (Αρβηλα). Σχετικά με αυτό ο Διόδωρος Σικελιώτης γράφει:

«Αυτό το έτος (περίπου 330 π.Χ., σημ. συγγρ.) στην Ελλάδα έφτασαν τα νέα για τη μάχη κοντά στα Άρβηλα (Γαυγάμηλα) και πολλές Ελληνικές πόλεις θορυβήθηκαν από την ανάπτυξη της Μακεδονικής δύναμης, έτσι ώστε αποφάσισαν να αγωνιστούν για την ελευθερία τους όσο η υπόθεση με τους Πέρσες ήταν ακόμη επίκαιρη. Περίμεναν ότι ο Δαρείος θα τους βοηθούσε, γι' αυτό και του έστειλαν ένα μεγάλο χρηματικό ποσό. Έλπιζαν να ενώσουν τους δύο στρατούς, ώστε ο Αλέξανδρος να πρέπει να διαιρέσει τον στρατό του για να τους αντιμετωπίσει. Από την άλλη πλευρά, εάν οι Έλληνες παρέμεναν μόνο ως βουβοί παρατηρητές της ήττας των Περσών, τότε θα έμεναν απομονωμένοι χωρίς καμία ευκαιρία να σκεφτούν την ελευθερία τους... Οι Λακεδαιμόνιοι (Σπαρτιάτες) τότε επαναστάτησαν και απηύθυναν έκκληση στους Έλληνες να ενωθούν στον αγώνα για την ελευθερία.» (Στα Αγγλικά δημοσιεύτηκε ως: ***"In this year (about 330 BC) word was brought to Greece about the battle near Arbela (Gaugamela), and many of the cities became alarmed at the growth of Macedonian power and decided that they should strike for their freedom while the Persian cause was still alive. They expected that Darius would help them and send them much money so that***

they could gather great armies of mercenaries, while Alexander would not be able to divide his forces. If, on the other hand, they watched idly while the Persians were utterly defeated, the Greeks would be isolated and never again be able to think of recovering their freedom... The Lacedaemonians (Spartans) thought that the time had come to undertake a war and issued an appeal to the Greeks to unite in defence of their freedom”). (Diodorus Siculus, Book 17, 62.1, 62.2, 62.3 and 62.6).

Αυτή είναι ακόμη μία άμεση αρχαία μαρτυρία από την οποία φαίνεται ότι οι τότε Έλληνες αισθάνονταν υπό κατοχή από τους Μακεδόνες, γι' αυτό και έτρεφαν μεγάλο μίσος προς αυτούς. Οι Έλληνες ήταν έτοιμοι ακόμη και να συμμαχήσουν με τους αιώνιους εχθρούς τους, τους Πέρσες, μόνο και μόνο για να απελευθερωθούν από τη Μακεδονική κατοχή. Και αυτό μάλιστα την περίοδο μετά τη μάχη στα Γαυγάμηλα, μετά την οποία ο Περσικός στρατός είχε συντριβεί οριστικά.

Ο Διόδωρος γράφει επίσης για τον τραυματισμό του Μεγάλου Αλεξάνδρου της Μακεδονίας όταν δεν ήταν γνωστό αν θα επιζήσει. Όταν το άκουσαν αυτό οι Έλληνες, οι οποίοι είχαν αφεθεί να ζουν στις περιοχές της Κεντρικής Ασίας, τη Βακτριανή και τη Σογδιανή, νομίζοντας ότι ο Αλέξανδρος ήταν νεκρός, επαναστάτησαν εναντίον των Μακεδόνων, θέλοντας να επιστρέψουν πίσω στην πατρίδα τους. Γι' αυτό ο Διόδωρος (17.99.5 - 17.99.6) γράφει:

«Για μέρες ο βασιλιάς κειτόταν αβοήθητος κατά την περίθαλψη του. Οι Έλληνες, που είχαν αφεθεί στη Βακτριανή και τη Σογδιανή και που ήταν δυστυχισμένοι και βαρυστημένοι ζώντας ανάμεσα σε ανθρώπους άλλης φυλής, έμαθαν ότι ο βασιλιάς είχε πεθάνει από τα τραύματα που υπέστη και επαναστάτησαν εναντίον των Μακεδόνων. Συγκέντρωσαν περίπου τρεις χιλιάδες άνδρες. Στον δρόμο για το σπίτι υπέφεραν πολλές κακουχίες, και μετά τον θάνατο του Αλέξανδρου σφαγιάστηκαν όλοι από τους

Μακεδόνες.» (Στα Αγγλικά δημοσιεύτηκε ως: *“For many days the king lay helpless under his treatment,¹ and the Greeks who had been settled in Bactria and Sogdiana, who had long borne unhappily their sojourn among peoples of another race and now received word that the king had died of his wounds, revolted against the Macedonians. They formed a band of three thousand men and underwent great hardship on their homeward route. Later they were massacred by the Macedonians after Alexander's death.”*).

Ο Ρωμαίος ιστορικός **Ευτρόπιος** (4ος αιώνας) γράφει για την επιστολή που απέστειλε ο Μακεδόνας βασιλιάς Φίλιππος Ε' στον βασιλιά της Καρχηδόνας, τον Αννίβα, στην οποία του πρόσφερε συμμαχία εναντίον των Ρωμαίων, και σε αντάλλαγμα του ζήτησε βοήθεια στον αγώνα της Μακεδονίας ενάντια στην αδάμαστη εχθρότητα των Ελλήνων εναντίον των Μακεδόνων.

«Περίπου αυτή την εποχή ο Φίλιππος (ο Πέμπτος) ο βασιλιάς της Μακεδονίας, έστειλε πρέσβεις σε αυτόν (τον Αννίβα, σημ. συγγρ.), προσφέροντάς του βοήθεια εναντίον των Ρωμαίων, αλλά με τον όρο ότι, αφού τους κατατροπώσουν, σε αντάλλαγμα, να λάβει βοήθεια από τον Αννίβα εναντίον των Ελλήνων.» (Στα Αγγλικά δημοσιεύτηκε ως: *“About this time also Philip, king of Macedonia, sent ambassadors to him (Hannibal), offering him assistance against the Romans, on condition that, when he had subdued them, he, in turn, should receive assistance from Hannibal against the Greeks.”* (Eutropius, “Breviarium historiae Romanae”, 12).

Και εδώ βλέπουμε μια ξεκάθαρη μαρτυρία ότι οι Μακεδόνες, ακόμη και την εποχή του Φιλίππου Ε', θεωρούσαν τους Έλληνες ως έναν διαφορετικό, εχθρικό λαό.

Ο **Αιμίλιος Σούρας** (Aemilius Sura) ήταν ένας Ρωμαίος ιστορικός, για τον οποίο είναι λίγα γνωστά. Εικάζεται ότι έζησε τον 2ο αιώνα π.Χ. Ένα αυθεντικό απόσπασμα από το ιστορικό του

έργο μεταφέρθηκε από τον μεταγενέστερο Ρωμαίο ιστορικό Μάρκο Βελλήιο Πατέρκουλο (Marcus Velleius Paterculus). Στο Πρώτο βιβλίο της ιστορίας της Ρώμης (παράγραφος 6) ο Μάρκος Βελλήιος Πατέρκουλος γράφει:

«Ο Αιμίλιος Σούρας στο βιβλίο του για την ιστορία της Ρώμης λέει: Οι Ασσύριοι ήταν οι πρώτοι από όλους τους λαούς που κατείχαν την παγκόσμια δύναμη. Μετά από αυτούς ήταν οι Μήδοι, μετά οι Πέρσες, και μετά οι Μακεδόνες. Στη συνέχεια, μέσω της ήττας των βασιλέων Φιλίππου και Αντιόχου Μακεδονικής καταγωγής, η οποία ακολούθησε στενά την καταστροφή της Καρχηδόνας, η παγκόσμια δύναμη πέρασε στον ρωμαϊκό λαό».
(“Aemilius Sura says in his book on the chronology of Rome: “The Assyrians were the first of all races to hold world power, then the Medes, and after them the Persians, and then the Macedonians. Then through the defeat of Kings Philip and Antiochus, of Macedonian origin, following closely upon the overthrow of Carthage, the world power passed to the Roman people.”) (Marcus Velleius Paterculus, “Roman History”, I, 6).

Από αυτό το αυθεντικό απόσπασμα, βλέπουμε ότι και ο Ρωμαίος ιστορικός Αιμίλιος Σούρας αντιμετώπιζε ξεκάθαρα τους Μακεδόνες ως έναν ξεχωριστό λαό που κάποτε κυβερνούσε τον κόσμο.

Θα αναφέρουμε επίσης τον Ρωμαίο ιστορικό **Ευτρόπιο**, ο οποίος έζησε τον 4ο αιώνα μ.Χ. Και αυτός ο αρχαίος συγγραφέας αντιμετώπιζε ξεκάθαρα τους Μακεδόνες ως ξεχωριστό λαό σε σχέση με τους Έλληνες. Στο Τρίτο βιβλίο του έργου του "Breviarium historiae Romanae" γράφει για τον πόλεμο μεταξύ της Καρχηδόνας (Αννίβας) και της Ρώμης. Αναφέρει επίσης τον Μακεδόνα βασιλιά Φίλιππο Ε', ο οποίος πρόσφερε συμμαχία στον Αννίβα εναντίον των Ρωμαίων, και σε αντάλλαγμα ζήτησε αργότερα να τον βοηθήσει εναντίον των επαναστατημένων Ελλήνων. Εδώ διαβάζουμε:

«Περίπου αυτή την εποχή ο Φίλιππος ο βασιλιάς της Μακεδονίας, έστειλε πρέσβεις στον Αννίβα, προσφέροντάς του βοήθεια εναντίον των Ρωμαίων, αλλά με τον όρο ότι, αφού τους κατατροπώσουν, σε αντάλλαγμα, να λάβει βοήθεια από τον Αννίβα εναντίον των Ελλήνων.» *(About this time also Philip, king of Macedonia, sent ambassadors to him (Hannibal), offering him assistance against the Romans, on condition that, when he had subdued them, he, in turn, should receive assistance from Hannibal against the Greeks.)* (Eutropius, „Breviarium historiae Romanae“, 12).

Είναι σαφές ότι και ο Φίλιππος Ε' θεωρούσε τους Έλληνες ως έναν διαφορετικό λαό σε σχέση με τους δικούς του Μακεδόνες. Εξάλλου, μεγάλο μέρος των ελληνικών εδαφών την εποχή του ήταν υποταγμένο στους Μακεδόνες.

Με αυτή τη μαρτυρία, και ο Ευτρόπιος εντάσσεται στη λίστα των αρχαίων συγγραφέων που θεωρούσαν τους αρχαίους Μακεδόνες ως ξεχωριστό λαό σε σχέση με τους αρχαίους Έλληνες.

Και ο εκκλησιαστικός ιστορικός **Ευσέβιος της Καισαρείας** (Eusebius of Caesarea) (3ος και 4ος αιώνες) αναφέρει ξεχωριστά τους Μακεδόνες και τους Έλληνες. Στο βιβλίο του «*Ευαγγελική Απόδειξις*» (βιβλίο τρίτο, κεφάλαιο 7), αναφέροντας τους λαούς που έπεσαν υπό Ρωμαϊκή κυριαρχία, ο Ευσέβιος της Καισαρείας γράφει:

«Από τότε ο Ιουδαϊκός λαός υποτάχθηκε στους Ρωμαίους, όπως και οι Σύριοι, οι Καππαδόκες, οι Μακεδόνες, οι Βιθύνιοι και οι Έλληνες και με μια λέξη όλα τα άλλα έθνη που βρίσκονται υπό ρωμαϊκή κυριαρχία.» (Στα Αγγλικά: *“Since that day the Jewish people have become subject to the Romans, the Syrians likewise, the Cappadocians and Macedonians, the Bithynians and Greeks, and in a word all the other nations who are under*

Roman rule.") (Eusebius of Caesarea: "Demonstratio Evangelica", Tr. W. J. Ferrar, 1920, Book 3, Chap VII).

Ο γνωστός Αθηναίος ρήτορας **Αισχίνης** (4ος αιώνας π.Χ.) επίσης δεν θεωρούσε τους Μακεδόνες Έλληνες. Στον λόγο του «Περί της παραπρεσβείας» ("On the Embassy") αναφέρει τους λαούς που απάρτιζαν την πανελλήνια πολιτιστική οργάνωση γνωστή με το όνομα Αμφικτυονικό Συνέδριο (Αμφικτυονία). Ο Αισχίνης απαριθμεί τις φυλές που συνέθεταν αυτό το Συνέδριο. Ήταν οι εξής: «Θεσσαλοί, Βοιωτοί, Δωριείς, Ίωνες, Περραιβοί, Μαγνήσιοι, Λοκροί, Οιταίοι, Φθιώτες, και Μαλιείς.» ("*The Thessalians, Boeotians, Dorians, Ionians, Perrhaebi, Magnetes, Dolopians, Locrians, Oetaeans, Phthiotians, Malians, and Phocians*". Aeschines, "On the Embassy", 2.116)

Όχι μόνο οι Μακεδόνες δεν αναφέρονται εδώ ως μέλη αυτού του πανελληνίου Συνεδρίου, αλλά το ίδιο συμβαίνει και με τις φυλές που ζούσαν στην Ήπειρο.

Τα σύνορα του τότε Ελληνικού κόσμου (στα οποία δεν αναφέρεται η Μακεδονία) τα περιέγραψε και ο αρχαίος ιστορικός **Έφορος**, ο οποίος έζησε τον 4ο αιώνα π.Χ. Τα έργα του Εφόρου δεν έχουν διασωθεί στο πρωτότυπο, αλλά είναι γνωστά από τα αποσπάσματα που μεταφέρθηκαν από άλλους μεταγενέστερους συγγραφείς. Ένας από αυτούς ήταν ο Στράβων. Αναφέροντας τον Έφορο, ο οποίος περιέγραφε τα τότε σύνορα του Ελληνικού κόσμου, γράφει:

«Ο Έφορος λέει ότι αν ξεκινήσουμε από τα δυτικά μέρη, η Ακαρνανία είναι η πρώτη περιοχή στην αρχή της Ελλάδας, επειδή, προσθέτει, η Ακαρνανία πρώτη συνορεύει με τις φυλές των Ηπειρωτών. Αλλά, ακριβώς όπως ο Έφορος, χρησιμοποιώντας την ακτή της θάλασσας, ξεκινά με την Ακαρνανία (καθώς αποφάσισε να χρησιμοποιήσει τη θάλασσα ως ένα είδος οδηγού, επειδή αν έπραττε διαφορετικά, θα μπορούσε να παρουσιάσει μέρη που συνορεύουν με τα εδάφη των

Μακεδόνων και των Θεσσαλών ως αρχή), είναι απολύτως σωστό αν κι εγώ ακολουθήσω τον φυσικό χαρακτήρα αυτών των περιοχών και χρησιμοποιήσω τη θάλασσα ως σύμβουλό μου.» (*“Ephorus says that, if one begins with the western parts, Acarnania is the beginning of Greece; for, he adds, Acarnania is the first to border on the tribes of the Epeirotes. But just as Ephorus, using the seacoast as his measuring-line, begins with Acarnania (for he decides in favor of the sea as a kind of guide in his description of places, because otherwise he might have represented parts that border on the land of the Macedonians and the Thessalians as the beginning), so it is proper that I too, following the natural character of the regions, should make the sea my counsellor.”*)

Και περαιτέρω:

«Η Ελλάδα αποτελείται από δύο πολύ μεγάλα χερσαία τμήματα, το ένα είναι το τμήμα μέσα στον Ισθμό, και το δεύτερο είναι το εξωτερικό τμήμα, το οποίο εκτείνεται μέχρι τις Πύλες και τον ποταμό Πηνειό (αυτό το τελευταίο είναι το θεσσαλικό τμήμα της Ελλάδας).» (*“Thus Greece consists of two very large bodies of land, the part inside the Isthmus, and the part outside, which extends through Pylae as far as the outlet of the Peneius (this latter is the Thessalian part of Greece.”*)

Και εδώ περιγράφεται τόσο ξεκάθαρα το σύνορο των Ελληνικών εδαφών, που δεν χρειάζεται κανένα απολύτως σχόλιο.

Τους Μακεδόνες ως ξεχωριστό λαό από τους Έλληνες τους ανέφερε και ο αρχαίος Έλληνας ρήτορας **Ισοκράτης**, ο οποίος ήταν σύγχρονος του Φιλίππου Β' της Μακεδονίας. Απευθυνόμενος στον Φίλιππο Β', ο Ισοκράτης, μεταξύ άλλων, επεσήμανε τα οφέλη που θα αποκόμιζαν οι Μακεδόνες και οι Έλληνες αν πετύχαινε η κυριαρχία του. Μεταξύ άλλων, είπε:

«Λέω ότι πρέπει να γίνεις ευεργέτης των Ελλήνων, βασιλιάς της Μακεδονίας και κυρίαρχος σε όσο το δυνατόν περισσότερους βαρβάρους. Αν το καταφέρεις αυτό, όλοι θα σου είναι ευγνώμονες – οι Έλληνες για τα οφέλη που θα αποκομίσουν, οι Μακεδόνες επειδή θα τους κυβερνάς ως βασιλιάς και όχι ως τύραννος, και η υπόλοιπη ανθρωπότητα αν την απελευθερώσεις από την κυριαρχία των βαρβάρων...» (Στα Αγγλικά: *"I say that you ought to be the benefactor of the Hellenes, the king of Macedonia, and the ruler over as many barbarians as possible. If you succeed in this, all will be grateful to you, the Hellenes by reason of advantages enjoyed, the Macedonians, if you govern them like a king and not like a despot, and the rest of mankind, if they are freed by you from barbarian sway and gain the protection of Hellas."*). ("Philippus", 154).

Στο ίδιο έργο «Φίλιππος», ο Ισοκράτης, σε σχέση με αυτόν τον Μακεδόνα βασιλιά, έγραψε:

«...Η κυριαρχία του ήταν αρκετά διαφορετικού χαρακτήρα από τις υπόλοιπες, επειδή μόνο αυτός (ο Φίλιππος Β', σημ. συγγρ.) μεταξύ των Ελλήνων αξίωνε ότι κυβερνά έναν λαό μη συγγενικής φυλής...». (*"...his rule was one of quite a different character from the rest; for he alone among the Hellenes claimed to rule over a people not of kindred race..."*) ("Philippus", 105 -108).

Επομένως, ο Ισοκράτης ξεκάθαρα αποκάλεσε τους Μακεδόνες ως λαό που αποτελούσε «μη συγγενική φυλή» σε σχέση με τους Έλληνες.

Και ο πιο γνωστός αρχαίος Εβραίος ιστορικός **Ιώσηπος Φλάβιος** (1ος αιώνας μ.Χ.) αντιμετώπιζε επίσης τους Μακεδόνες ως έναν διαφορετικό λαό από τους Έλληνες. Στο βιβλίο του «**Φλάβιος Ιώσηπος Κατά Απίωνος**», ο Φλάβιος αναφέρει τους Μακεδόνες και ως κατοίκους της Αιγυπτιακής πόλης της Αλεξάνδρειας. Στο δεύτερο μέρος (6), γράφει ότι: *"Οι Έλληνες και οι Μακεδόνες κατείχαν την πόλη..."*.

Για τους Μακεδόνες ως κυρίαρχους κατοίκους της Αλεξάνδρειας εκείνη την εποχή, ο Ιώσηπος Φλάβιος γράφει και σε άλλα σημεία των έργων του. Ο Φλάβιος αναφέρει επίσης μια ομιλία του βασιλιά της Ιουδαίας Αγρίππα (πρώτος αιώνας μ.Χ.) στην οποία ο Αγρίππας έπειθε τους Εβραίους να μην επαναστατήσουν εναντίον των Ρωμαίων, διότι η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία είναι πολύ ισχυρή και θα πολεμούσαν μάταια. Για να τους αποτρέψει από την πρόθεσή τους να ξεκινήσουν εξέγερση εναντίον των Ρωμαίων, τους ανέφερε ότι και άλλοι λαοί βρίσκονταν υπό Ρωμαϊκή κυριαρχία, και παρ' όλα αυτά, κανένας από αυτούς δεν τολμούσε να πολεμήσει εναντίον αυτής της ισχυρής αυτοκρατορίας. Μεταξύ των λαών που απαριθμήθηκαν, ανέφερε ξεχωριστά τους Μακεδόνες και τους Έλληνες:

«Ποιός σας πείθει να εναντιωθείτε στους Ρωμαίους; Ίσως πείτε ότι σας είναι δύσκολο να ζείτε υπό δουλεία. Καλά, αλλά μήπως δεν είναι πιο δύσκολο για τους Έλληνες;... Το ίδιο συμβαίνει και με τους Μακεδόνες, οι οποίοι έχουν τον ίδιο λόγο με εσάς, να πολεμήσουν για την ελευθερία τους.» (Στα Αγγλικά: *“What confidence is it that raises you up to oppose the Romans? Perhaps it will be said, it is hard to endure slavery. Yes; but how much harder is this for the Greeks... It is the same with the Macedonians, who have more just reason to claim their liberty than you have.”*). (Josephus Flavius, “War of the Jews”, II, 16,4).

Επομένως, και εδώ πολύ ξεκάθαρα οι Μακεδόνες διαχωρίζονται ως ξεχωριστός λαός σε σχέση με τους Έλληνες.

Ας αναφέρουμε και τον αρχαίο ιστορικό **Ιουστίνo** (για τον οποίο δεν είναι γνωστό πότε ακριβώς έζησε, αλλά θεωρείται ότι ήταν ο 2ος, 3ος ή 4ος αιώνας). Το πιο γνωστό του έργο ήταν το *“Historiarum Philippicarum Libri XLIV”*. Γράφοντας για την άνοδο του Φιλίππου Β' της Μακεδονίας στην εξουσία και για τις απειλές που κρέμονταν πάνω από τους Έλληνες και την Ασία, ο Ιουστίνος διαπιστώνει:

«...Το όνομα των Μακεδόνων, το οποίο προηγουμένως ήταν άγνωστο, ξαφνικά έγινε κυρίαρχο. Και ο Φίλιππος, ο οποίος κρατούνταν όμηρος στη Θήβα για τρία χρόνια και βρισκόταν υπό την επιρροή του Επαμεινώνδα και του Πελοπίδα, αύξησε τη δύναμη της Μακεδονίας, η οποία τώρα αποτελούσε ζυγό δουλείας στους λαιμούς των Ελλήνων και της Ασίας.» (Στα Αγγλικά: *“...The name of the Macedonians, previously mean and obscure, rose into notice; and Philip, who had been kept three years as a hostage at Thebes, and had been imbued with the virtues of Epaminondas and Pelopidas, imposed the power of Macedonia, like a yoke of bondage, upon the necks of Greece and Asia.”* (Justin, 6,9).

Και για αυτό το απόσπασμα δεν υπάρχει ανάγκη για περαιτέρω σχολιασμό. Ο Ιουστίνος αναφέρει χωριστά τους Μακεδόνες από τους Έλληνες και όταν λέει:

«Η αυξανόμενη δύναμη των Ρωμαίων επρόκειτο να καταπιεί τις αρχαίες αυτοκρατορίες των Ελλήνων και των Μακεδόνων.» (Στα Αγγλικά: *“The rising power of the Romans would swallow up the ancient empire of the Greeks and Macedonians.”* (Justin, 30, 4).

Οι Μακεδόνες διαχωρίζονται ξεκάθαρα ως ξεχωριστός λαός σε σχέση με τους Έλληνες και στη Βιογραφία του Μεγάλου Αλεξάνδρου, γραμμένη από τον Λατίνο ιστορικό **Κόιντο Κούρτιο Ρούφο** (Quintus Curtius Rufus). Δεν υπάρχουν στοιχεία για τη ζωή αυτού του ιστορικού, αλλά πιστεύεται ότι έζησε τον 1ο αιώνα μ.Χ. Ο Κόιντος Κούρτιος Ρούφος κατέγραψε απολύτως ξεκάθαρα ότι οι αρχαίοι Μακεδόνες και οι Έλληνες επικοινωνούσαν μεταξύ τους μέσω - διερμηνέων! Είναι γνωστό το περιστατικό κατά τη δίκη του Μακεδόνα Φιλώτα, ο οποίος ετοιμάζε συνωμοσία για τη δολοφονία του Αλεξάνδρου της Μακεδονίας. Η συνωμοσία αποκαλύφθηκε και ο Φιλώτας ανακρίθηκε δημόσια από τον ίδιο τον Αλέξανδρο. Ο Κόιντος Κούρτιος Ρούφος, περιγράφοντας

αυτό το περιστατικό, κατέγραψε απολύτως ξεκάθαρα ότι οι Μακεδόνες μιλούσαν μια ξεχωριστή γλώσσα. Παραθέτει μάλιστα μια δήλωση του ίδιου του Αλεξάνδρου της Μακεδονίας, στην οποία αυτός, απευθυνόμενος στους Μακεδόνες στο πρώτο πρόσωπο του πληθυντικού, αναφέρει (παράθεση): *"τη μητρική και τη δική μας γλώσσα"*. Ο Αλέξανδρος απευθύνθηκε στον Φιλώτα με τα λόγια:

«Τώρα θα σε δικάσουν οι Μακεδόνες. Σε ρωτώ: θα τους απευθυνθείς στη μητρική γλώσσα;»

Ο Φιλώτας απάντησε αρνητικά, με την αιτιολογία ότι, εκτός από Μακεδόνες, υπήρχαν παρόντα και μέλη άλλων λαών. Σε αυτό, ο Αλέξανδρος είπε στους παρευρισκόμενους Μακεδόνες:

«Ορίστε, βλέπετε; Σε αυτό το σημείο έφτασε ο Φιλώτας, να αηδιάζει με τη μητρική γλώσσα;... Αλλά, ας μιλήσει όπως θέλει, και εσείς να θυμάστε ότι έχει αποξενωθεί εξίσου και από τα έθιμά μας και από τη γλώσσα μας». (Quintus Curtius Rufus, "De Rebus Gestis Alexandri Macedonis, VI, 10).

Όμως, ο Φιλώτας δεν έμεινε αδιάφορος σε αυτές τις κατηγορίες, και στην απάντησή του, είπε:

«Μου προσάπτουν ότι αρνούμαι να μιλήσω στη μητρική γλώσσα και ότι αποτροπιαζώ τα έθιμα των Μακεδόνων. Δηλαδή έτσι απειλώ εγώ το βασίλειο, το οποίο περιφρονώ; Όμως, ακόμη νωρίτερα, εκείνη η μητρική γλώσσα, εγκαταλείφθηκε στην επικοινωνία με τους άλλους λαούς, και έτσι τόσο οι νικητές όσο και οι ηττημένοι έπρεπε να μάθουν μια ξένη γλώσσα.»

Ωστόσο, στις κατηγορίες εναντίον του Φιλώτα παρενέβη ο στρατηγός του Αλεξάνδρου, Βόλων, ο οποίος, μεταξύ άλλων, κατηγορήσε τον Φιλώτα ότι (παράθεση): *"...αν και ήταν Μακεδόνας, δεν ντρεπόταν, μέσω διερμηνέα, να ανακρίνει τους ανθρώπους που μιλούσαν τη μητρική του γλώσσα"*.

Και αυτό το περιστατικό είναι τόσο ξεκάθαρο όσον αφορά την ύπαρξη της ξεχωριστής Μακεδονικής γλώσσας, που δεν

χρειάζεται κανένα σχόλιο. Επίσης, από αυτήν την περιγραφή βλέπουμε ότι ένα μέρος των Μακεδόνων, για πρακτικούς λόγους (μεγαλύτερη δυνατότητα επικοινωνίας με άλλους λαούς κ.λπ.), χρησιμοποιούσε και τη γλώσσα Κοινή, παρόλο που μεταξύ τους εξακολουθούσαν να μιλούν στη μητρική Μακεδονική γλώσσα. Βλέπουμε επίσης ότι κατά τη διάρκεια της δίκης του Φιλώτα, του έγινε παρατήρηση από τον Αλέξανδρο επειδή δεν ήθελε να απευθυνθεί στους Μακεδόνες στη «μητρική γλώσσα».

Ο Φιλώτας, από την άλλη, κατηγόρησε τον Αλέξανδρο για την καθιέρωση της γλώσσας Κοινής, και είπε ότι η Μακεδονική γλώσσα είχε παραμεληθεί από καιρό, έτσι ώστε τώρα και οι νικητές (οι Μακεδόνες) και οι ηττημένοι (οι Έλληνες, οι Πέρσες και οι άλλοι λαοί που έπεσαν υπό Μακεδονική κυριαρχία) έπρεπε να μάθουν αυτή τη νέα γλώσσα. Σε αυτό παρενέβη ο Βόλων, ο οποίος κατηγόρησε τον Φιλώτα ότι, παρόλο που ήταν Μακεδόνας, όσο είχε την εξουσία, επικοινωνούσε με τους Μακεδόνες μέσω διερμηνέων. Αυτή είναι μια εξαιρετικά σημαντική μαρτυρία και απόδειξη ότι εκείνη την εποχή πολλοί Μακεδόνες δεν γνώριζαν καθόλου τη γλώσσα Κοινή, και όταν ήθελαν να απευθυνθούν σε κάποιον, το έκαναν μέσω διερμηνέων. Ο Φιλώτας, αν και γνώριζε τη Μακεδονική γλώσσα, δεν ήθελε να ακούει τους Μακεδόνες στη γλώσσα του, αλλά επέμενε τα λόγια τους να μεταφράζονται σε αυτόν στη γλώσσα Κοινή.

Ο Κόιντος Κούρτιος Ρούφος και σε άλλα σημεία αναφέρει χωριστά τους Μακεδόνες και τους Έλληνες ως ξεχωριστούς λαούς. Σχετικά με την υποταγή της Ασιατικής φυλής των Αραχωτών και την παραμονή στη χώρα τους, ο Κ. Κ. Ρούφος γράφει:

«Εκεί (ο Αλέξανδρος, σημ. συγγρ.) ένωσε τον στρατό που βρισκόταν υπό τη διοίκηση του Παρμενίωνα. Αυτοί ήταν έξι χιλιάδες Μακεδόνες, διακόσιοι ευγενείς και πέντε χιλιάδες

Ἕλληνες με εξακόσιους ιππείς...» (Κ. Κ. Ρούφος, αναφ. έργο, σελ. 292).

Τους Μακεδόνες και τους Ἕλληνες ως δύο ξεχωριστούς λαούς, τους ανέφερε και ο **Αγ. Κλήμης ο Αλεξανδρεύς**, ο οποίος έζησε τον 2ο και 3ο αιώνα. Στο βιβλίο «Προτρεπτικός προς Ἕλληνας» (Πέμπτο κεφάλαιο: «Ἡ άποψη των φιλοσόφων σχετικά με τον Θεό») ο Κλήμης ο Αλεξανδρεύς επικρίνει τις παγανιστικές πεποιθήσεις ορισμένων από τους τότε λαούς. Αναφέρει τους λαούς που λάτρευαν τη φωτιά και αναφέρει ξεχωριστά τους Μακεδόνες από τους Ἕλληνες. Εδώ διαβάζουμε:

«...Πολλοί λαοί της Ασίας λάτρευαν τη φωτιά, και εκτός από αυτούς και οι Μακεδόνες, όπως σημειώνει ο Διογένης στο Πρώτο βιβλίο των ,Περσικών' του... Αυτοί δεν θεωρούσαν τα ξύλα και τις πέτρες ως εικόνες των θεών τους όπως οι Ἕλληνες, ούτε τις ίβιδες όπως οι Αιγύπτιοι, αλλά τη φωτιά και το νερό, όπως οι φιλόσοφοι.» (*...Many of the inhabitants of Asia, worshipped fire; and besides them, the Macedonians, as Diogenes relates in the first book of his Persica... They have not supposed stocks and stones to be images of the gods, like the Greeks; nor ibises and ichneumons, like the Egyptians; but fire and water, as philosophers.*)

Και για τον αρχαίο Γαλάτη ιστορικό **Κορνήλιο Νέπωμα** (1ος αιώνας μ.Χ.) δεν υπήρχε αμφιβολία ότι οι Μακεδόνες και οι Ἕλληνες ήταν δύο ξεχωριστοί λαοί. Το μοναδικό διασωθέν έργο του είναι το «*Excellentium Imperatorum Vitae*», το οποίο εκδόθηκε την εποχή του αυτοκράτορα Θεοδοσίου Α' (347 - 395 μ.Χ.). Όταν γράφει για την παραμονή του Ἕλληνα Ευμένη ανάμεσα στους Μακεδόνες, ο Κορνήλιος Νέπωγ γράφει ότι αυτός ήταν ξένος στη Μακεδονία. Εδώ διαβάζουμε:

«Ο Ευμένης γεννήθηκε στην Καρδία (ελληνική περιοχή)... Έτυχε να ζήσει σε μια εποχή που οι Μακεδόνες βρίσκονταν σε ακμή και ήταν δυσάρεστο γι' αυτόν να ζει ανάμεσά τους επειδή

προερχόταν από ξένη χώρα... Παρόλο που καταγόταν από μια οικογένεια που ήταν διακεκριμένη στη γενέτειρά του, οι Μακεδόνες ωστόσο δεν ήταν ικανοποιημένοι και δεν πίστευαν ότι αυτός θα μπορούσε ποτέ να προτιμηθεί από αυτούς.» (*Eumenes was a native of Cardia... As he happened to live, however, in the days in which the Macedonians flourished, it was a great disadvantage to him residing among them, that he was of a foreign country. Nor was anything wanting to him but a noble descent; for, though he was of a family of distinction in his native city, the Macedonians were nevertheless dissatisfied that he should ever be preferred to them. They were obliged to submit, however, for he excelled them all in caution, vigilance, endurance, and acuteness and activity of intellect.*) Cornelius Nepos, "Lives of Eminent Commanders", XVIII, 1).

Στο 21ο κεφάλαιο (υπό τον τίτλο «Περί βασιλέων») ο Νέπως καθιστά ακόμη πιο σαφές ότι οι Μακεδόνες δεν ήταν καθόλου Έλληνες. Απαριθμεί προηγουμένως τα ονόματα των πιο γνωστών Ελλήνων στρατιωτικών διοικητών (στρατηγών): Τιμολέων από την Κόρινθο, Φωκίων από την Αθήνα, Ευμένης από την Καρδία, Αγησίλαος από τη Σπάρτη, Πελοπίδας από τη Θήβα, Επαμεινώνδας από τη Θήβα, Δατάμης από την Καρία, Τιμόθεος από την Αθήνα, Χαβρίας από την Αθήνα, Ιφικράτης από την Αθήνα, Δίων από τις Συρακούσες, Κόνων από την Αθήνα, Θρασύβουλος από την Αθήνα, Αλκιβιάδης από την Αθήνα, Λύσανδρος από τη Σπάρτη, Κίμων από την Αθήνα, Πausanίας από τη Σπάρτη, Αριστείδης από την Αθήνα, Θεμιστοκλής από την Αθήνα και Μιλτιάδης από την Αθήνα. Έπειτα για όλους αυτούς γράφει:

«Αυτοί είναι σχεδόν όλοι οι στρατηγοί της Ελλάδας που αξίζουν να αναφερθούν, με εξαίρεση τους βασιλιάδες, αλλά δεν θα ασχοληθούμε με αυτούς εδώ, επειδή τις πράξεις τους τις έχουμε περιγράψει ξεχωριστά.» (*These were almost all the*

generals of Greece that seemed worthy of record, except kings, for we would not treat of them, because the actions of them all are narrated separately...” (Cornelius Nepos, “Lives of Eminent Commanders”, XXI, 1).

Βλέπουμε ότι στη λίστα με τα ονόματα των Ελλήνων στρατηγών δεν αναφέρεται ούτε ένας Μακεδόνας! Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Στη συνέχεια ο Κορνήλιος Νέπως αναφέρει ξεχωριστά τις πιο εξέχουσες προσωπικότητες από τις τάξεις των Μακεδόνων, αυτούς (όπως γράφει ο ίδιος) «*από το έθνος των Μακεδόνων*». Στο ίδιο 21ο κεφάλαιο (2) ο Νέπως γράφει:

«Από το έθνος των Μακεδόνων, δύο βασιλιάδες ξεπέρασαν κατά πολύ τους υπόλοιπους για τα επιτεύγματά τους: ο Φίλιππος, ο γιος του Αμύντα και ο Αλέξανδρος ο Μέγας, ο οποίος πέθανε από ασθένεια στη Βαβυλώνα, ενώ ο Φίλιππος σκοτώθηκε από τον Πausανία κοντά στο θέατρο στις Αιγές, καθώς πήγαινε να παρακολουθήσει τους αγώνες.» (“*Of the nation of the Macedonians, two kings far excelled the rest in renown for their achievements; Philip, the son of Amyntas, and Alexander the Great. One of these was cut off by a disease at Babylon; Philip was killed by Pausanias, near the theatre at Aegae, when he was going to see the games.*”).

Ας αναφέρουμε και τον **Κοίνο**, ο οποίος ήταν ένας από τους πιο έμπιστους στρατηγούς του Μεγάλου Αλεξάνδρου της Μακεδονίας. Το έτος γέννησής του είναι άγνωστο, αλλά πιστεύεται ότι πέθανε το 326 π.Χ. Συνόδευσε τον Αλέξανδρο κατά την εκστρατεία στην Ασία, με το γεγονός ότι το φθινόπωρο του 334 π.Χ. επέστρεψε στη Μακεδονία μαζί με άλλους στρατιώτες και αξιωματικούς που πήραν άδεια, μετά την οποία εντάχθηκε και πάλι στον Μακεδονικό στρατό (στο Γόρδιο της Μικράς Ασίας). Αυτό συνέβη την άνοιξη του 333 π.Χ. Στις γραπτές πηγές ο Κοίνος έμεινε γνωστός για την ομιλία που έδωσε μπροστά στον Αλέξανδρο και η οποία έχει διασωθεί σε

μεγάλο βαθμό από τον αρχαίο Έλληνα ιστορικό Αρριανό στη δική του "Αλεξάνδρου Ανάβαση" την οποία ήδη αναφέραμε. Από την άποψη του θέματος μας, είναι ενδιαφέρον ότι στην ομιλία του, ο Κοίνος έκανε επίσης μια ξεκάθαρη διάκριση μεταξύ Μακεδόνων και Ελλήνων. Απευθυνόμενος στον βασιλιά, ο Κοίνος είπε:

«Εσύ γνωρίζεις τον αριθμό των Ελλήνων και των Μακεδόνων που ξεκίνησαν αυτήν την κατάκτηση, και μπορείς να δεις και ο ίδιος πόσοι λίγοι από εμάς έχουν απομείνει...» (*"For thou thyself seest how many Macedonians and Greeks started with thee, and how few of us have been left..."* (Arrian, "Anabasis" Book V, 27).

Αφού του εξήγησε την ανάγκη ότι ο στρατός πρέπει να επιστρέψει πίσω για να ξεκουραστεί, ο Κοίνος είπε στον Αλέξανδρο: «...Άλλες μονάδες Μακεδόνων και Ελλήνων θα σε ακολουθήσουν...» (*"...other Macedonians and Greeks will follow thee..."*).

Για αυτά τα λόγια θεωρούμε ότι επίσης δεν χρειάζεται σχολιασμός.

Και για έναν από τους πιο γνωστούς αρχαίους Έλληνες γεωγράφους (που ήταν ταυτόχρονα περιηγητής και ιστορικός), τον **Παυσανία** (2ος αιώνας), δεν υπήρχε αμφιβολία ότι οι αρχαίοι Μακεδόνες δεν ήταν καθόλου Έλληνες. Στο έργο του «Ελλάδος περιήγησις» γραμμένο σε δέκα βιβλία, καλύπτεται η περιγραφή όλων των τότε περιοχών όπου ζούσαν οι αρχαίοι Έλληνες, και συγκεκριμένα: Αττική (Αθήνα), Κόρινθος, Λακωνία, Μεσσηνία, Ηλεία, Αχαΐα, Αρκαδία, Βοιωτία, Φωκίδα και Λοκρίδα. Μετά από μια τέτοια ιστορική στατιστική, τίθεται το ερώτημα: αν η Μακεδονία στην αρχαιότητα ήταν «ελληνική γη», γιατί τότε ο Παυσανίας (ως ένας από τους πιο γνωστούς αρχαίους συγγραφείς, ο οποίος επιπλέον διέμεινε και ο ίδιος στη Μακεδονία), δεν την ανέφερε ως τέτοια στο μνημειώδες έργο του που αποτελείται από περιγραφές των τότε ελληνικών εδαφών;

Περαιτέρω, περιγράφοντας τον Πειραιά στην Αθήνα, ο Πausanίας ανέφερε το στοιχείο ότι εκεί υπήρχαν πορτρέτα επιφανών Αθηναίων και θεών. Ανάμεσά τους υπήρχε και ένα πορτρέτο κάποιου Λεωσθένη, ο οποίος ήταν γνωστός στους Έλληνες λόγω του ότι πολέμωσε με επιτυχία εναντίον των εχθρών των Ελλήνων, των Μακεδόνων. Εδώ διαβάζουμε:

«Εδώ βρίσκεται ένα πορτρέτο του Λεωσθένη και των γιων του, ζωγραφισμένο από τον Αρκεσίλαο. Αυτός ο Λεωσθένης ως ηγέτης των Αθηναίων και των ενωμένων Ελλήνων νίκησε τους Μακεδόνες στη Βοιωτία και πάλι έξω από τις Θερμοπύλες τους εξανάγκασε στη Λαμία...» (*“Here is a portrait of Leosthenes and of his sons, painted by Arcesilaus. This Leosthenes at the head of the Athenians and the united Greeks defeated the Macedonians in Boeotia and again outside Thermopylae forced them into Lamia over against Oeta, and shut them up there.”*, Pausanias, “Description of Greece”, 1,1,3).

Ο Πausanίας διαχωρίζει ξεκάθαρα τους Μακεδόνες από τους Έλληνες και στο Έβδομο βιβλίο του. Εδώ διαβάζουμε:

«Όταν ο Φίλιππος, ο γιος του Δημητρίου, έφτασε στην ενηλικίωση, και ο Αντίγονος ανέλαβε απρόθυμα την κυριαρχία επί των Μακεδόνων, προκάλεσε φόβο στις καρδιές όλων των Ελλήνων.» (*“When Philip, the son of Demetrius, reached man's estate, and Antigonus without reluctance handed over the sovereignty of the Macedonians, he struck fear into the hearts of all the Greeks.”*) (Pausanias, “Description of Greece”, 7,7,5).

Ο Πausanίας επίσης ανέφερε και τα ονόματα των ελληνικών φυλών που ανήκαν στο Αμφικτυονικό Συνέδριο (Αμφικτυονία), για το οποίο είναι γνωστό ότι ήταν μια πανελλήνια οργάνωση. Αυτές ήταν: Ίωνες, Δόλοπες, Θεσσαλοί, Αινιάνες, Μάγνητες, Μαλιείς, Φθιώτες,

Δωριείς, Φωκείς, Λοκροί (*“British documents of foreign affairs”, Part I, Series F, Europe 1848 - 1914, Vol. 14 “Greece,*

1847 - 1914", University publications of America). Και εδώ όχι μόνο οι Μακεδόνες δεν αντιμετωπίζονται ως «Έλληνες», αλλά ο Πausanίας δεν θεωρούσε ούτε τους Ηπειρώτες ως «ελληνικό λαό» (για τον μη-ελληνικό χαρακτήρα των Ηπειρωτών υπάρχουν και άλλες αρχαίες μαρτυρίες, στις οποίες εδώ, για λόγους χώρου, δεν θα σταθούμε).

Ας αναφέρουμε και τον γνωστό αρχαίο ιστορικό **Πλούταρχο**. Στη βιογραφία του για τον Ρωμαίο στρατηγό Αιμίλιο Παύλο, την οποία ο Πλούταρχος έγραψε το 75 μ.Χ., σχετικά με τα γεγονότα γύρω από τον πόλεμο του Φιλίππου Ε' εναντίον των Ρωμαίων, κατέγραψε ξεκάθαρα ότι οι Έλληνες εκείνη την εποχή βρίσκονταν υπό τον ζυγό των Μακεδόνων, από τον οποίο απελευθερώθηκαν από τους Ρωμαίους:

«Αυτό ήταν την εποχή που οι Ρωμαίοι διεξήγαγαν πόλεμο κατά του Περσέα, του βασιλιά των Μακεδόνων, και διατυπώνονταν μεγάλα παράπονα εναντίον των Ρωμαίων διοικητών... Αυτοί που πριν από λίγο καιρό, αφού είχαν κατατροπώσει τον βασιλιά Φίλιππο στη Θεσσαλία και είχαν απελευθερώσει τους Έλληνες από τον Μακεδονικό ζυγό... μη γνωρίζοντας ότι ο Φίλιππος μετά την ήττα του είχε βελτιώσει σημαντικά τόσο τη δύναμη όσο και την πειθαρχία του μακεδονικού στρατού.» (*"This was the time, in public matters, when the Romans were engaged in war with Perseus, king of the Macedonians, and great complaints were made of their commanders... They that not long since had vanquished king Philip in Thessaly, and freed the Greeks from the Macedonian yoke...not being aware that Philip after his defeat had greatly improved both the strength and discipline of the Macedonian army."*) ("Aemilius Paulus" by Plutarch, translated by John Dryden, emphasis added).

Τον πόλεμο μεταξύ Ρώμης και Μακεδονίας τον περιγράφει και ο **Πολύβιος** (3ος και 2ος αιώνας π.Χ.). Στην περιγραφή της

μάχης στις Κυνός Κεφαλές, στην οποία οι Μακεδόνες υπέστησαν βαριά ήττα από τους Ρωμαίους, ο Πολύβιος γράφει ότι σε πολλούς Έλληνες φαινόταν απίστευτο το γεγονός ότι οι Μακεδόνες είχαν ηττηθεί:

«Πολλοί Έλληνες στις παρούσες περιστάσεις, όταν οι Μακεδόνες υπέστησαν ήττα, θεώρησαν αυτό το γεγονός ως σχεδόν απίστευτο, και πολλοί θα εξακολουθούν να αναρωπιούνται γιατί και πώς η φάλαγγα έφτασε να κατακτηθεί από στρατεύματα οπλισμένα με τον ρωμαϊκό τρόπο.» (“...*Many Greeks on the actual occasions when the Macedonians suffered defeat considered the event as almost incredible, and many will still continue to wonder why and how the phalanx comes to be conquered by troops armed in the Roman fashion.*”) (Polybius, “Histories”, XVIII, I, 32).

Τον 4ο ή 3ο αιώνα π.Χ. εμφανίστηκε ένα χειρόγραφο με τίτλο «*Περίπλους*», που σε ελεύθερη μετάφραση σημαίνει ένα είδος θαλάσσιου ταξιδιωτικού χρονικού. Αν και δεν υπάρχουν αποδείξεις για την ταυτότητα του συγγραφέα αυτού του έργου, κάποιοι πιστεύουν ότι ήταν κάποιος Σκύλαξ, ο οποίος έζησε τον 6ο αιώνα π.Χ. και ήταν θαλασσοπόρος και εξερευνητής στην υπηρεσία της Περσίας. Τα μόνα στοιχεία για τον Σκύλακα τα έδωσε ο Ηρόδοτος. Ελλείπει αυθεντικών δεδομένων για τον συγγραφέα του έργου «*Περίπλους*», στην επιστήμη έχει γίνει αποδεκτός ο όρος «**Ψευδο-Σκύλαξ**». Σε αυτό το έργο, όπως και στα άλλα που αναφέρθηκαν, περιγράφονται τα σύνορα των ελληνικών εδαφών στην αρχαιότητα, όπως αναφέρεται:

«Από την Αμβρακία η Ελλάδα συνεχίζεται κατά μήκος της ακτής μέχρι τον ποταμό Πηνειό.» (“*From Ambracia Greece is continuous (along the coast) as far as the river Peneus.*”, “Memorandum on the Ancient Boundaries of Greece”, British documents of foreign affairs, Part I, Series F, Europe 1848 - 1914,

Vol. 14 "Greece, 1847 – 1914", University publications of America).

Επομένως βλέπουμε ότι και για αυτόν τον συγγραφέα αναμφίβολα τα ελληνικά εδάφη στην αρχαιότητα βρίσκονταν μόνο γύρω από την Πελοπόννησο (νότια του Ολύμπου). Αυτό αυτόματα σημαίνει ότι όχι μόνο η Μακεδονία και οι Μακεδόνες, αλλά και η Ήπειρος και οι Ηπειρώτες δεν αντιμετωπίζονταν ως Έλληνες.

Ο **Ψευδο-Σκύμνος** είναι ένα ψευδώνυμο για έναν ακόμη άγνωστο συγγραφέα που έγραψε ένα έργο αφιερωμένο στη γεωγραφία. Αρχικά πιστευόταν ότι ήταν έργο του γεωγράφου Σκύμνου του Χίου (έζησε τον 2ο αιώνα π.Χ.), αλλά αργότερα αποδείχθηκε ότι ο Σκύμνος δεν είναι ο συγγραφέας αυτού του έργου, επειδή σε αυτό εμφανίζονταν πρόσωπα από την περίοδο μετά την εποχή του. Σε αυτό το έργο ορίζεται επίσης με σαφήνεια ότι τα βόρεια σύνορα των αρχαίων Ελληνικών εδαφών βρίσκονταν στην περιοχή από τον Αμβρακικό κόλπο και τον ποταμό Πηνειό ("Memorandum on the Ancient Boundaries of Greece", British documents of foreign affairs, Part I, Series F, Europe 1848 - 1914, Vol. 14 "Greece, 1847 - 1914", University publications of America).

Για τους αρχαίους Μακεδόνες έγραψε και ο πρωτοχριστιανικός ιστορικός **Σωζομενός**, ο οποίος έζησε από τα τέλη του 4ου έως τα μέσα του 5ου αιώνα. Σχετικά με τον εκχριστιανισμό των βαλκανικών λαών, ο οποίος έλαβε χώρα την εποχή του αυτοκράτορα Κωνσταντίνου Α' του Μεγάλου (306-337), ο Σωζομενός κατέγραψε:

«...Οι Χριστιανοί της Δύσης, οι Έλληνες, οι Μακεδόνες, και οι Ιλλύριοι, άρχισαν να λατρεύουν με ασφάλεια υπό την προστασία του Κωνσταντίνου, ο οποίος βρισκόταν τότε επικεφαλής της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας.» (*...The Christians of the West, the Greeks, the Macedonians, and the Illyrians, met for worship in*

safety through the protection of Constantine, who was then at the head of the Roman Empire". (Sozomenus, "Eccl. History", Book II, Chap. II).

Βλέπουμε ότι και εδώ αναφέρει πολύ κατηγορηματικά τους Μακεδόνες και τους Έλληνες ως δύο ξεχωριστούς λαούς, μαζί με τους Ιλλυριούς.

Ας αναφέρουμε και τον πιο γνωστό αρχαίο γεωγράφο **Στράβωνα** (ο οποίος έζησε από τον 1ο αιώνα π.Χ. έως τον 1ο αιώνα μ.Χ.). Στο Όγδοο βιβλίο (1) από το έργο του «Γεωγραφικά» ο Στράβων δίνει μια περιγραφή των τότε ελληνικών εθνοπολιτισμικών περιοχών. Και εδώ αυτός δεν συμπεριλαμβάνει καθόλου τη Μακεδονία σε αυτές και την παρουσιάζει ξεκάθαρα ως μια ξεχωριστή εθνοπολιτισμική ενότητα. Εδώ διαβάζουμε:

«Τώρα θα παραθέσω στοιχεία για το υπόλοιπο της γεωγραφίας της Ελλάδας... Μετά τους Ηπειρώτες και τους Ιλλυριούς ακολουθούν οι Ελληνικοί λαοί: οι Ακαρνανές, οι Αιτωλοί και οι Οζόλες Λοκροί. Μετά από αυτούς είναι: οι Φωκείς και οι Βοιωτοί, και απέναντί τους κατά μήκος της θάλασσας βρίσκεται η Πελοπόννησος... Και μετά τη Μακεδονία, βρίσκονται οι Θεσσαλοί, οι οποίοι εκτείνονται μέχρι τους Μαλιείς και τις χώρες των υπόλοιπων λαών έξω από τον Ισθμό, καθώς και αυτών εσωτερικά.» (*"I now shall give an account of the remainder of the geography of Greece... After the Epeirotes and the Illyrians, then, come the following peoples of the Greeks: the Acarnanians, the Aetolians, and the Ozolian Locrians; and, next, the Phocians and Boeotians; and opposite these, across the arm of the sea, is the Peloponnesus... And after Macedonia, the Thessalians (extending as far as the Malians) and the countries of the rest of the peoples outside the Isthmus, as also of those inside."*)

Στη συνέχεια ο Στράβων γράφει ότι παλαιότερα στην Ελλάδα υπήρχαν πολλές φυλές, αλλά ότι Έλληνες ήταν μόνο εκείνοι που

μιλούσαν τις «τέσσερις Ελληνικές διαλέκτους», οπότε παραθέτει λεπτομερώς τα ονόματα και την ιστορία αυτών των φυλών (Ιωνες, Δωριείς, Αιολείς, Αθηναίοι και Αρκάδες). Εννοείται ότι ανάμεσά τους δεν γίνεται καμία μνεία για τους Μακεδόνες.

Παρόμοια έγραψε και ο αρχαίος συγγραφέας **Θεόπομπος** (4ος αιώνας π.Χ.). Συγκεκριμένα ο Θεόπομπος ανέφερε τους λαούς που αποτελούσαν το ελληνικό Αμφικτυονικό Συνέδριο (για το οποίο επίσης παραθέσαμε στοιχεία). Στη λίστα αυτών των λαών (Ιωνες, Δωριείς, Αχαιοί, Φωκείς και άλλοι) δεν αναφέρονται καθόλου ούτε οι Μακεδόνες ούτε οι λαοί που ζούσαν στην Ήπειρο, πράγμα που σημαίνει ότι, σύμφωνα με τον Θεόπομπο (αλλά και σύμφωνα με άλλους αρχαίους Έλληνες συγγραφείς που παραθέσαμε), ούτε η Ήπειρος στην αρχαιότητα δεν ήταν Ελληνική περιοχή, πόσο μάλλον η Μακεδονία («Υπόμνημα για τα Αρχαία Σύνορα της Ελλάδας»· British documents of foreign affairs, Part I, Series F, Europe 1848 - 1914, Vol. 14 "Greece, 1847 - 1914", University publications of America).

Ο Ρωμαίος ιστορικός **Τίτος Λίβιος** (Titus Livius) είναι ένας από τους σπάνιους αρχαίους ιστορικούς τον οποίο η σύγχρονη ελληνική ιστοριογραφία και προπαγάνδα, καθώς και οι φιλελληνικά διακείμενοι συγγραφείς, επικαλούνται για να «αποδείξουν» τη φερόμενη «ελληνική εθνική καταγωγή» των αρχαίων Μακεδόνων. Όμως, τα γεγονότα μιλούν για κάτι εντελώς διαφορετικό. Ας δούμε περί τίνος πρόκειται. Σε ένα απόσπασμα από το έργο του «Ιστορία της Ρώμης» (βιβλίο 31, κεφάλαιο 29) ο Τίτος Λίβιος έγραψε ότι οι Αιτωλοί, οι Ακαρνάνες και οι Μακεδόνες ήταν «άνθρωποι με την ίδια γλώσσα» (στα Λατινικά: "esuide linguae homines"). Επειδή οι Αιτωλοί και οι Ακαρνάνες ήταν «Έλληνες» (λαοί που ζούσαν στην επικράτεια της σημερινής Ελλάδας), αυτό σημαίνει ότι και οι Μακεδόνες ήταν «Έλληνες». Λοιπόν, ας απαντήσουμε σε αυτές τις παρατηρήσεις.

Ο Τίτος Λίβιος έζησε από το 59 π.Χ. έως το 14 μ.Χ. Αυτός (ως Ρωμαίος) έγραψε αυτήν την πρόταση, γράφοντας για τις διαπραγματεύσεις μεταξύ των Βαλκανικών λαών με τη Ρώμη που διεξάγονταν κατά την εποχή της ρωμαϊκής διείσδυσης στα Βαλκάνια (2ος αιώνας π.Χ.). Αυτό σημαίνει ότι έγραφε για ένα γεγονός που συνέβη σχεδόν ενάμιση αιώνα πριν από τη γέννησή του. Για αυτόν τον ισχυρισμό του είναι δυνατές δύο εξηγήσεις.

Την πρώτη εξήγηση την υπονοεί ο ίδιος ο Λίβιος, ο οποίος εξηγεί ότι στην εποχή του οι Μακεδόνες εν μέρει ήταν εξελληνισμένοι (πράγμα που σημαίνει ότι δεν ήταν Έλληνες, αλλά απλώς ότι ένα μέρος τους είχε αποδεχθεί στοιχεία του Ελληνικού πολιτισμού, ακριβώς όπως και οι Έλληνες αποδέχονταν τμήματα του μακεδονικού πολιτισμού - κάτι που είναι απολύτως φυσιολογικό μεταξύ δύο γειτονικών λαών).

Ωστόσο, παρά ταύτα, ο Λίβιος διαχωρίζει απολύτως ξεκάθαρα τους Μακεδόνες από τους Έλληνες. Στο ίδιο βιβλίο (βιβλίο 31, 44), γράφοντας για το μίσος των Ελλήνων της Αθήνας προς τους Μακεδόνες την εποχή του Φιλίππου Ε' και για την επιθυμία τους, με τη βοήθεια της Ρώμης, να απελευθερωθούν από τους Μακεδόνες, ο Λίβιος γράφει:

"Οι Αθηναίοι και οι σύμμαχοί τους... με κάθε ευκαιρία έριχναν κατάρες στον Φίλιππο, στην οικογένειά του και στο βασίλειό του, στις στρατιωτικές του δυνάμεις στην ξηρά και στη θάλασσα, καθώς και σε ολόκληρη τη φυλή και το όνομα των Μακεδόνων." (Η υπογράμμιση δική μου). Στα Αγγλικά: *"...The people of Athens and their allies, their armies and fleets, should so often curse and execrate Philip, his children and his kingdom, his military and naval forces, and the whole race and name of the Macedonians."*

Αυτή η μαρτυρία του Λίβιου έχει πολύ μεγαλύτερη βαρύτητα από τη μαρτυρία για την ομοιότητα της γλώσσας μεταξύ Μακεδόνων, Ακαρνάνων και Αιτωλών, διότι αυτός εδώ

επισημαίνει εθνικές («φυλετικές») διαφορές μεταξύ Μακεδόνων και Ελλήνων, σε αντίθεση με τη γλώσσα που μπορεί να είναι μια μεταβαλλόμενη κατηγορία.

Τη δεύτερη εξήγηση την αναφέρουμε μόνο ως υπόθεση για την οποία πρέπει να γίνει περαιτέρω έρευνα με σκοπό να αμφισβητηθεί ή να επιβεβαιωθεί. Συγκεκριμένα, η Ακαρνανία και η Αιτωλία συνόρευαν με την Ήπειρο.

Για την εθνική καταγωγή των Ακαρνάνων υπάρχουν αντικρουόμενες απόψεις.

Ο Στράβων τους θεωρούσε «ελληνική φυλή», ωστόσο ο Αισχίνης, ο Θεόπομπος και ο Πausανίας δεν τους αναφέρουν ως Έλληνες στο Αμφικτυονικό Συνέδριο, το οποίο ήταν μια ένωση των τότε ελληνικών φυλών.

Φαίνεται ότι πιο σωστά για την εθνική καταγωγή των Ακαρνάνων γράφει ο Θουκυδίδης. Αυτός υποστηρίζει ότι οι Ακαρνάνες (συγκεκριμένα από την πόλη του Άργους) ήταν ένα μείγμα Ελλήνων και «βαρβάρων» (ανθρώπων που δεν μιλούσαν ελληνικά).

Υπάρχουν και απόψεις σύμφωνα με τις οποίες οι Ακαρνάνες είχαν Θρακική καταγωγή. Έτσι, για παράδειγμα, για τη μητέρα του Θεμιστοκλή, ο συγγραφέας Κορνήλιος Νέπως, έγραψε ότι ήταν Ακαρνάνισσα, ενώ ο Πλούταρχος στη Βιογραφία του Θεμιστοκλή εξηγεί ότι ήταν από τη Θράκη.

(G. Sotiroff: "The Language of Constantine the Great"; *Elementa nova pro historia Macedono- Bulgarica*; Regina, Lynn Publishing Co., Saskatchewan, Canada, 1986 p. 20).

Μέχρι να βρεθούν και άλλα στοιχεία για τη συγγένεια μεταξύ των Ακαρνάνων και των Θρακών (όπως γράφει ο Βούλγαρος ιστορικός Σοτίροφ ότι υπάρχουν), τότε ορίστε η απάντηση γιατί ο Λίβιος ισχυρίστηκε ότι οι Μακεδόνες και οι Ακαρνάνες μιλούσαν παρόμοια γλώσσα - ούτε οι μεν ούτε οι δε ήταν Έλληνες.

Το ίδιο ισχύει και για τους Αιτωλούς. Και γι' αυτούς υπάρχουν αρχαίες μαρτυρίες σύμφωνα με τις οποίες και αυτοί ήταν άνθρωποι που μιλούσαν μια διαφορετική γλώσσα από τους Έλληνες.

Για τα σύνορα στα οποία μετανάστευαν και ζούσαν οι Έλληνες (Hellenes) έγραψε και ο ιστορικός **Θουκυδίδης** (5ος και 4ος αιώνας π.Χ.). Στο γνωστό του έργο «*Ιστορία του Πελοποννησιακού Πολέμου*», γράφει:

«Για παράδειγμα είναι προφανές ότι η χώρα που τώρα ονομάζεται Ελλάς στα αρχαία χρόνια δεν είχε μόνιμο πληθυσμό, αλλά αντίθετα, οι μεταναστεύσεις ήταν συχνό φαινόμενο... Τα πιο πλούσια εδάφη άλλαζαν συχνά κυρίου. Τέτοιες είναι οι περιοχές που τώρα ονομάζονται: Θεσσαλία, Βοιωτία, το μεγαλύτερο μέρος της Πελοποννήσου, εκτός από την Αρκαδία, και τα πιο εύφορα μέρη της υπόλοιπης Ελλάδας.» (*“For instance, it is evident that the country now called Hellas had in ancient times no settled population; on the contrary, migrations were of frequent occurrence... The richest soils were always most subject to this change of masters; such as the district now called Thessaly, Boeotia, most of the Peloponnese, Arcadia excepted, and the most fertile parts of the rest of Hellas.”*) (“History of the Peloponnesian War”, Book 1).

Βλέπουμε ότι και σύμφωνα με τον Θουκυδίδη οι Μακεδόνες δεν θεωρούνταν τμήμα του «ελληνικού κόσμου».

Ο **Τατιανός ο Ασσύριος** (Tatian the Assyrian) γεννήθηκε στην Ασσυρία (περιοχή στο σημερινό Ιράκ) γύρω στο 120 μ.Χ. Ήταν πρωτοχριστιανικός συγγραφέας και θεολόγος, που άφησε πίσω του πολλά πολύτιμα έργα. Ένα από τα πιο γνωστά έργα του είναι το «Προς Έλληνες» στο οποίο επικρίνει τους αρχαίους Έλληνες συγγραφείς ότι απέδωσαν αδικαιολόγητα στους Έλληνες επιτεύγματα που αντικειμενικά δεν τους ανήκαν. Αναφέρει ποια τμήματα της επιστήμης και της τέχνης πήραν οι

Έλληνες από άλλους λαούς, τα οποία αργότερα τα παρουσίαζαν ως «δικά τους». Ο Τατιανός ταυτόχρονα επικρίνει και την παγανιστική μυθολογία υπέρ του χριστιανισμού. Στη συνέχεια μεταφέρουμε ένα μέρος από αυτό το έργο:

«Πρώτο κεφάλαιο. Οι Έλληνες χωρίς λόγο ισχυρίζονται ότι εφηύραν τις τέχνες. Ω Έλληνες, μην είστε τόσο εχθρικά διατεθειμένοι απέναντι στους βαρβάρους και μην τους κοιτάτε με τόση κακία. Σχεδόν όλους τους θεσμούς σας τους πήρατε ακριβώς από τους βαρβάρους. Οι πιο επιφανείς Τελμησεείς εφηύραν την τέχνη της μαντείας από τα όνειρα, οι Κάρες την πρόβλεψη από τα άστρα, οι Φρύγες και οι αρχαιότατοι Ίσαυροι τους οιωνούς από την πτήση των πουλιών... Στους Βαβυλώνιους οφείλετε την αστρονομία, στους Πέρσες τη μαγεία, στους Αιγύπτιους τη γεωμετρία, και στους Φοίνικες το αλφάβητο και τους κανόνες γραφής. Σταματήστε να παρουσιάζετε ψευδώς αυτές τις εφευρέσεις ως δικές σας. Ο Ορφέας σας δίδαξε την ποίηση και τη μουσική, και από αυτόν μάθατε και για τα μυστήρια. Οι Τούσκοι σας δίδαξαν τη γλυπτική, και από τα παλιά χρονικά των Αιγυπτίων μάθατε πώς γράφεται η ιστορία. Το παίξιμο του αυλού το μάθατε από τον Μαρσύα και τον Όλυμπο - αυτοί οι δύο Φρύγες δημιούργησαν την αρμονία του ποιμενικού αυλού. Οι Τυρρηνοί εφηύραν τη σάλπιγγα, οι Κύκλωπες τη σιδηρουργία, και από την πρώτη βασίλισσα των Περσών, όπως μας λέει ο Ελλάνικος, πήρατε τη μέθοδο γραφής σε πλάκες. Το όνομά της ήταν Άτοσσα. Γι' αυτό μην είστε αλαζόνες και σταματήστε να καυχίστε για το κομψό σας ύφος, διότι όσο επαινείτε τους εαυτούς σας, μόνο ο λαός σας θα σας πιστεύει. Αλλά η ευπρέπεια επιβάλλει σε κάθε λογικό άνθρωπο να περιμένει την αναγνώριση από τους άλλους. Θεωρείται ότι κάθε λαός πρέπει να έχει μια ενιαία προφορά στη γλώσσα του. Αλλά, έτσι όπως έχουν τα πράγματα, εσείς οι ίδιοι δεν μιλάτε το ίδιο ούτε καν στην καθημερινή επικοινωνία. Ο τρόπος που μιλούν οι Δωριείς δεν είναι ο ίδιος με τη γλώσσα των

κατοίκων της Αττικής, ούτε πάλι οι Αιολείς μιλούν όπως οι Ίωνες, και εξαιτίας της ύπαρξης αυτής της αναντιστοιχίας, πραγματικά δεν ξέρω ποιον από εσάς να αποκαλέσω Έλληνα. Και το πιο παράξενο από όλα, δεν τιμάτε τις δικές σας αυθεντικές λέξεις, αλλά προωθείτε την ανάμειξη βαρβαρικών λέξεων, που έχουν κάνει τη γλώσσα σας ένα κράμα... Επίσης έχετε θέσει τη ρητορική στην υπηρεσία της αδικίας και της συκοφαντίας, πουλώντας την ελευθερία του λόγου σας με αμοιβή, και συχνά παρουσιάζοντας το ίδιο πράγμα τη μία φορά ως σωστό, την άλλη φορά ως όχι καλό. Την ποιητική τέχνη, πάλι, τη χρησιμοποιείτε για να περιγράψετε μάχες και τα ειδύλλια των θεών και τη διαφθορά της ψυχής.»

Στα Αγγλικά: *The Greeks Claim, Without Reason, the Invention of the Arts. Be not, O Greeks, so very hostilely disposed towards the Barbarians, nor look with ill will on their opinions. For which of your institutions has not been derived from the Barbarians? The most eminent of the Telmessians invented the art of divining by dreams; the Carians, that of prognosticating by the stars; the Phrygians and the most ancient Isaurians, augury by the flight of birds; the Cyprians, the art of inspecting victims. To the Babylonians you owe astronomy; to the Persians, magic; to the Egyptians, geometry; to the Phœnicians, instruction by alphabetic writing. Cease, then, to miscall these imitations inventions of your own. Orpheus, again, taught you poetry and song; from him, too, you learned the mysteries. The Tuscans taught you the plastic art; from the annals of the Egyptians you learned to write history; you acquired the art of playing the flute from Marsyas and Olympus, - these two rustic Phrygians constructed the harmony of the shepherd's pipe. The Tyrrhenians invented the trumpet; the Cyclopes, the smith's art; and a woman who was formerly a queen of the Persians, as Hellanicus tells us, the method of joining together epistolary tablets: her name was*

Atossa. Wherefore lay aside this conceit, and be not ever boasting of your elegance of diction; for, while you applaud yourselves, your own people will of course side with you. But it becomes a man of sense to wait for the testimony of others,

and it becomes men to be of one accord also in the pronunciation of their language. But, as matters stand, to you alone it has happened not to speak alike even in common intercourse; for the way of speaking among the Dorians is not the same as that of the inhabitants of Attica, nor do the Æolians speak like the Ionians. And, since such a discrepancy exists where it ought not to be, I am at a loss whom to call a Greek. And, what is strangest of all, you hold in honour expressions not of native growth, and by the intermixture of barbaric words have made your language a medley... You have, too, contrived the art of rhetoric to serve injustice and slander, selling the free power of your speech for hire, and often representing the same thing at one time as right, at another time as not good. The poetic art, again, you employ to describe battles, and the amours of the gods, and the corruption of the soul.

Εδώ βλέπουμε ξεκάθαρα ότι όταν αναφέρει τις Ελληνικές διαλέκτους, αυτός ο πρωτοχριστιανικός συγγραφέας δεν αναφέρει καθόλου τη Μακεδόνικη γλώσσα ως «Ελληνική διάλεκτο».

Ο φιλόσοφος και ρήτορας **Θρασύμαχος** (Thrasymachus) είναι γνωστός και ως Θρασύμαχος από τη Χαλκηδόνα, σύμφωνα με τον τόπο καταγωγής του. Γεννήθηκε περίπου το 459 και πέθανε το 400 π.Χ. Από τα έργα του σώζονται μόνο αποσπάσματα που μεταφέρθηκαν από άλλους συγγραφείς. Ένας από αυτούς ήταν και ο Κλήμης ο Αλεξανδρεύς, ο οποίος έζησε τον 2ο και 3ο αιώνα. Στο έργο του «Στρωματείς» (6), ο Κλήμης ο Αλεξανδρεύς παραθέτει ένα απόσπασμα από τον λόγο του Θρασύμαχου, γνωστό με τον τίτλο «Υπέρ Λαρισαίων». Σε

αυτόν τον λόγο ο Θρασύμαχος, αναφέροντας τον Μακεδόνα βασιλιά Αρχέλαο (κυβέρνησε από το 413 έως το 399 π.Χ.), έγραψε:

"Άραγε εμείς ως Έλληνες, θα γίνουμε δούλοι του Αρχελάου του βαρβάρου;" ("Shall we be slaves to Archelaus - Greeks to a Barbarian?").

Αυτή τη δήλωση την έκανε ο Θρασύμαχος μετά τις αυξημένες τάσεις της Μακεδονίας (συγκεκριμένα του Αρχελάου) για επιρροή στις αθηναϊκές κτήσεις την εποχή του Πελοποννησιακού Πολέμου.

Ήδη αναφέραμε ότι ο όρος «βάρβαρος» στην αρχαιότητα σήμαινε τον άνθρωπο που δεν μιλάει ελληνικά, οπότε είναι σαφές ότι ούτε ο Θρασύμαχος θεωρούσε τους αρχαίους Μακεδόνες Έλληνες.

Ο **Θουκυδίδης** είναι αρχαίος Έλληνας ιστορικός, του οποίου το πιο γνωστό έργο είναι ο "Πελοποννησιακός Πόλεμος". Γεννήθηκε στην Αθήνα γύρω στο 460 π.Χ. και πέθανε γύρω στο 395 π.Χ. Συμμετείχε ως διοικητής στον αθηναϊκό στρατό στον Πελοποννησιακό Πόλεμο, ο οποίος ήταν ο μεγαλύτερος πόλεμος στα Βαλκάνια τον 5ο αιώνα π.Χ. και διεξήχθη μεταξύ της Σπάρτης και της Αθήνας.

Από την άποψη του θέματος που εξετάζουμε, είναι αδιαμφισβήτητο ότι και για αυτόν τον γνωστό ιστορικό, οι Μακεδόνες ήταν ένας ξεχωριστός λαός σε σχέση με τους Έλληνες. Γράφοντας για τα σύνορα στα οποία ζούσαν οι Έλληνες (Hellenes), ο Θουκυδίδης γράφει:

«Για παράδειγμα είναι προφανές ότι η χώρα που τώρα ονομάζεται Ελλάς στα αρχαία χρόνια δεν είχε μόνιμο πληθυσμό, αλλά αντίθετα, οι μεταναστεύσεις ήταν συχνό φαινόμενο... Τα πιο πλούσια εδάφη άλλαζαν συχνά κυρίους. Τέτοιες είναι οι περιοχές που τώρα ονομάζονται: Θεσσαλία, Βοιωτία, το μεγαλύτερο μέρος της Πελοποννήσου, εκτός από την Αρκαδία, και τα πιο εύφορα

μέρη της υπόλοιπης Ελλάδας.» *(For instance, it is evident that the country now called Hellas had in ancient times no settled population; on the contrary, migrations were of frequent occurrence... The richest soils were always most subject to this change of masters; such as the district now called Thessaly, Boeotia, most of the Peloponnese, Arcadia excepted, and the most fertile parts of the rest of Hellas.).* (“The History of the Peloponnesian War”, Book 1).

Βλέπουμε ότι η Μακεδονία δεν αναφέρεται καν στην περιγραφή των «ελληνικών εδαφών».

Στο ίδιο (Πρώτο βιβλίο) ο Θουκυδίδης αποκαλεί τους Μακεδόνες «βαρβάρους», δηλαδή ανθρώπους που δεν μιλούσαν Ελληνικά. Περιγράφοντας τον Αθηναϊκό στρατό σε μια μάχη στον Πελοποννησιακό Πόλεμο, ο Θουκυδίδης γράφει ότι αποτελούνταν από «Έλληνες» (Hellenes) και «βαρβάρους» (μη Έλληνες που πολεμούσαν στο πλευρό των Αθηναίων). Παράλληλα, απαριθμεί ποιοί λαοί έδωσαν τον στρατό τους ως βοήθεια στους Αθηναίους. Εδώ διαβάζουμε:

*«Οι Ελληνικές μονάδες που ήταν μαζί του (ένας Αθηναίος διοικητής) αποτελούνταν από: Αμβρακιώτες, Λευκάδιους και Ανακτόριους, καθώς και χίλιους Πελοποννήσιους που ήρθαν ως συνοδεία του. Οι βάρβαροι αποτελούνταν από χίλιους Χάονες... και μαζί τους ήρθαν και ορισμένοι Θεσπρωτοί, οι οποίοι όπως κι αυτοί δεν είχαν δικό τους βασιλιά, ορισμένοι Μολοσσοί και Ατιντάνες, υπό την ηγεσία του Σαβυλίνθου, επιτρόπου του βασιλιά Θαρύππα, ο οποίος ήταν ακόμη ανήλικος, καθώς και ορισμένοι Παραυαίοι υπό την ηγεσία του βασιλιά τους Όροϊδο, συνοδευόμενοι από χίλιους Ορέστες... Επίσης υπήρχαν και χίλιοι Μακεδόνες, σταλμένοι από τον Περδίκκα εν αγνοία των Αθηναίων, αλλά έφτασαν πολύ αργά. *(Of Hellenes he had in his army Ambraciots, Leucadians, Anactorians, and the thousand Peloponnesians whom he brought with him, - of Barbarians a**

thousand Chaonians, who, having no king, were led by Photys and Nicanor... With the Chaonians came the Thesprotians, who, like them, have no king. A Molossian and Atintanian force was led by Sabylinthus, the guardian of Tharypas the king, who was still a minor; the Paravaeans were led by their king Oroedus, and were accompanied by a thousand Orestians placed at the disposal of Oroedus by their king Antiochus. Perdiccas also, unknown to the Athenians, sent a thousand Macedonians, who arrived too late.) (“The Peloponnesian War”, Book 1).

Ας αναφέρουμε και τον ιστορικό **Ηρωδιανό**, που έζησε τον 2ο και 3ο αιώνα. Στο πιο γνωστό του ιστορικό έργο (αφιερωμένο στην ιστορία της Ρώμης) και αυτός ο συγγραφέας αντιμετώπιζε τους Μακεδόνες πολύ ξεκάθαρα ως ξεχωριστό λαό σε σχέση με τους Έλληνες. Έτσι, για παράδειγμα, στο Πρώτο βιβλίο (κεφάλαιο 3) ο Ηρωδιανός αναφέρει τη Μακεδονική δυναστεία των Πτολεμαίων που κυβερνούσε την Αίγυπτο. Παράλληλα, για τον βασιλιά Πτολεμαίο γράφει:

«Ο Πτολεμαίος, αντίθετα με τους νόμους των Μακεδόνων και των Ελλήνων, έφτασε στο σημείο να παντρευτεί τη δική του αδερφή.» (“*Ptolemy, too, contrary to the laws of the Macedonians and Greeks, went so far as to marry his own sister.*”). (Herodian: “History of the Roman Empire“, 1961, Book 1, Chapter 3).

Στο Τρίτο βιβλίο (κεφάλαιο 2) ο Ηρωδιανός είναι ακόμη πιο κατηγορηματικός όσον αφορά την ανάδειξη της ιδιαιτερότητας των Μακεδόνων σε σχέση με τους Έλληνες. Εδώ επικρίνει τους Έλληνες ότι συνεχώς μάλωναν μεταξύ τους, ζήλευαν ο ένας τον άλλον και προσπαθούσαν να καταστρέψουν όποιον από αυτούς πετύχαινε στη ζωή. Γι' αυτό λέει ότι οι Έλληνες ως λαός καταστράφηκαν, και έτσι, κατεστραμμένοι από τη δική τους απληστία και κακία, έγιναν εύκολη λεία για τους Μακεδόνες, και αργότερα για τους Ρωμαίους. Εδώ διαβάζουμε:

«Αυτό το αρχαίο ελάττωμα των Ελλήνων, το να οργανώνονται συνεχώς σε φατρίες ο ένας εναντίον του άλλου και μέσα στην απληστία τους να καταστρέφουν όσους είναι πιο επιτυχημένοι από αυτούς, οδήγησε την Ελλάδα στην καταστροφή. Οι πανάρχαιοι καυγάδες και οι εσωτερικές τους έχθρες τους έκαναν εύκολο θύμα των Μακεδόνων και δούλους των Ρωμαίων. Αυτή η κατάρα της ζήλιας και της κακίας έχει φτάσει ακόμη και στις πιο πλούσιες ελληνικές πόλεις της εποχής μας.» (*“This is an ancient failing of the Greeks; the constant organizing of factions against each other and their eagerness to bring about the downfall of those who seem superior to them have ruined Greece. Their ancient quarrels and internal feuds had made them easy prey to the Macedonians and slaves to the Romans, and this curse of jealousy and envy has been handed down to the flourishing Greek cities of our own day.”*)

Στο τέλος, ως πρόσωπο από την αρχαιότητα που διαχώρισε απόλυτα ξεκάθαρα τους Μακεδόνες από τους Έλληνες ως δύο ξεχωριστούς λαούς, θα αναφέρουμε τον πιο γνωστό Μακεδόνα βασιλιά **Αλέξανδρο Γ' τον Μέγα** της Μακεδονίας (356 - 323 π.Χ.).

Σήμερα σώζονται αποσπάσματα από τις αρθρώσεις του (επιστολές και ομιλίες) που δημοσιεύθηκαν από τον αρχαίο Έλληνα ιστορικό Αρριανό, ο οποίος πήρε αυτά τα υλικά από το ιστορικό έργο που ήταν αφιερωμένο στον Αλέξανδρο, γραμμένο από τον στρατηγό του Αλέξανδρου (και σύμφωνα με ορισμένες πηγές και ετεροθαλή αδερφό του) Πτολεμαίο. Αυτό το ιστορικό έργο σώζεται σήμερα μόνο σε αποσπάσματα που μεταφέρθηκαν από αρκετούς άλλους αρχαίους ιστορικούς.

Ο Αρριανός μεταφέρει την ομιλία (παρμένη από το χαμένο έργο του Πτολεμαίου) που έδωσε ο Μέγας Αλέξανδρος μπροστά στους αξιωματικούς του όταν αυτοί, κατόπιν αιτήματος των στρατιωτών, αποφάσισαν να μην τον ακολουθήσουν περαιτέρω

στην τελική κατάκτηση της Ινδίας και, εξαντλημένοι, ζήτησαν να επιστρέψουν στα σπίτια τους. Όταν ο Αλέξανδρος συνειδητοποίησε τι συνέβαινε, κάλεσε σε συνάντηση τους αξιωματικούς του και τους απευθύνθηκε με τα εξής λόγια:

«Ω Μακεδόνες και Έλληνες σύμμαχοι, βλέπω ότι αν σας οδηγούσα σε νέες επιχειρήσεις δεν θα με ακολουθούσατε πλέον με το παλιό πνεύμα... Σας κάλεσα σε συνάντηση για να πάρουμε μια κοινή απόφαση: αν θα προχωρήσουμε περαιτέρω όπως επιθυμώ εγώ ή αν θα επιστρέψουμε πίσω όπως επιθυμείτε εσείς. (...) Ω Μακεδόνες και Έλληνες σύμμαχοι, σταθείτε σταθεροί!... Τι σπουδαίο και ευγενές έργο θα είχαμε επιτελέσει, αν πιστεύαμε ότι αρκεί να ζούμε ήσυχα στη Μακεδονία και απλώς να προστατεύουμε τα σπίτια μας, αμυνόμενοι στις προσπάθειες να υποταχθούμε από τους Θράκες στα σύνορά μας, από τους Ιλλυριούς και τους Τριβαλλούς ή ίσως από εκείνους τους Έλληνες που θέλουν να απειλήσουν την άνεσή μας.» (Arrian, Anabasis, Chap. XXV).

Στα Αγγλικά:

„Ο Macedonians and Grecian allies, seeing that you no longer follow me into dangerous enterprises with a resolution equal to that which formerly animated you, I have collected you together into the same spot, so that I may either persuade you to march forward with me, or may be persuaded by you to re-turn... But, O Macedonians and Grecian allies, stand firm! ... But what great or glorious deed could we have performed, if, sitting at ease in Macedonia, we had thought it sufficient to preserve our own country without any labour, simply repelling the attacks of the nations on our frontiers, the Thracians, Illyrians, and Triballians, or even those Greeks who were unfriendly to our interests?” (Arrian, “Anabasis”, Chap. XXV-XXVI).

Σε αυτήν την ομιλία του Αλέξανδρου, που σώζεται από τη χαμένη ιστορία του Πτολεμαίου, φαίνεται αναμφίβολα ότι ο ίδιος

ο πιο γνωστός Μακεδόνας βασιλιάς έκανε σαφή διάκριση μεταξύ Μακεδόνων και Ελλήνων ως δύο ξεχωριστών λαών. Αυτός εδώ όχι μόνο τους απευθύνεται ξεχωριστά με το "Μακεδόνες και Έλληνες σύμμαχοι", αλλά εξηγεί και κατηγορηματικά ότι οι Μακεδόνες στη Μακεδονία θα μπορούσαν να απειληθούν από τους γείτονές τους: Ιλλυριούς, Θράκες, Τριβαλλούς και - Έλληνες!

Υπάρχουν ακόμη πολλές αρχαίες και μεταγενέστερες μαρτυρίες για την εθνοπολιτισμική ιδιαιτερότητα των Μακεδόνων σε σχέση με τους Έλληνες. Για περισσότερες λεπτομέρειες σχετικά με αυτό το θέμα, σας προσκαλούμε να επισκεφθείτε το κανάλι στο YouTube «Aleksandar Donski History Channel» και να παρακολουθήσετε και τα σαράντα επεισόδια της σειράς ντοκιμαντέρ «The Ancient Macedonians were not Greeks» («Οι Αρχαίοι Μακεδόνες δεν ήταν Έλληνες»), στην οποία δημοσιεύονται παραθέματα από σχεδόν πενήντα αρχαίους συγγραφείς που στα έργα τους διαχώριζαν απόλυτα ξεκάθαρα τους Μακεδόνες και τους Έλληνες ως δύο ξεχωριστούς λαούς.

2. Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΙΑ ΙΣΧΥΡΙΖΕΤΑΙ: Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ ΗΤΑΝ ΜΙΑ ΔΙΑΛΕΚΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

Η σημερινή Ελληνική ιστοριογραφία και οι φιλελληνικά προσανατολισμένοι συγγραφείς στο εξωτερικό ισχυρίζονται ότι η γλώσσα των αρχαίων Μακεδόνων ήταν διάλεκτος της Ελληνικής, δηλαδή ότι οι Μακεδόνες και οι Έλληνες μπορεί να ήταν δύο διαφορετικοί λαοί, αλλά είχαν κοινή καταγωγή και γι' αυτό οι γλώσσες τους ήταν παρόμοιες. Ήδη παραθέσαμε μαρτυρίες δεκάδων αρχαίων συγγραφέων (μεταξύ των οποίων κυριαρχούν ακριβώς οι αρχαίοι Έλληνες) που αντιμετώπιζαν απόλυτα ξεκάθαρα τους Μακεδόνες και τους Έλληνες ως δύο

ξεχωριστούς λαούς. Τέτοιες μαρτυρίες υπάρχουν και όσον αφορά την ιδιαιτερότητα των γλωσσών τους.

Ένα από αυτά τα στοιχεία αποτελεί ένα απόσπασμα από πάπυρο, το οποίο θεωρείται ότι αποτελεί μέρος του χαμένου έργου με τίτλο «Ιστορία των Διαδόχων» (*"History of the ancestors"*) του αρχαίου Έλληνα ιστορικού Αρριανού (ο οποίος έζησε περίπου από το 92 έως το 175 μ.Χ.). Σε αυτόν τον πάπυρο (PSI XII.1284), αναφέρεται ένα επεισόδιο από τη Μακεδονική ιστορία στο οποίο τονίζεται ξεκάθαρα η ιδιαιτερότητα της Μακεδόνικης γλώσσας. Εδώ διαβάζουμε ότι ο γραμματέας του Φιλίππου και του Μεγάλου Αλεξάνδρου, με το όνομα Ευμένης (παράθεση): «...έστειλε μπροστά έναν άνθρωπο, με το όνομα Ξεννίας, ο οποίος μιλούσε Μακεδονικά...» (*"...sent a man called Xennias, who spoke Macedonian..."*) για να διαπραγματευτεί με τον Μακεδονικό στρατό του Νεοπτόλεμου. Αυτό το γεγονός συνέβη γύρω στο 321 π.Χ.

Αδιάσειστες μαρτυρίες για την ιδιαιτερότητα της γλώσσας των αρχαίων Μακεδόνων έδωσε και ο Έλληνας αρχαίος ιστορικός **Πλούταρχος** (ο οποίος έζησε από το 45 έως το 120 μ.Χ.).

Στη βιογραφία του για τον Ευμένη, περιγράφοντας την εμφάνιση του Ευμένη μπροστά στους Μακεδόνες στρατιώτες, ο Πλούταρχος έγραψε:

«Με την πρώτη θέα του αγαπημένου τους στρατηγού, οι στρατιώτες τον χαιρέτησαν στη μακεδονική γλώσσα, χτύπησαν τα όπλα τους και με δυνατές κραυγές προκάλεσαν τον εχθρό να επιτεθεί, θεωρώντας τους εαυτούς τους ανίκητους όσο αυτός ήταν επικεφαλής.» (Στα Αγγλικά: *"...On the first sight of the general of their heart, the troops saluted him in the Macedonian language, clanked their arms, and with loud shouts challenged the enemy to advance, thinking themselves invincible while he was at their head."*). Η μετάφραση του Πλούταρχου έγινε από τον

Τζον Λάνγκχορν (John Langhorne), σε συνεργασία με τον αδερφό του Γουίλιαμ (William). Ο Τζον έζησε τον 18ο αιώνα και ήταν γνωστός Άγγλος ποιητής. Αυτή η μετάφραση εμφανίστηκε το 1770, ένα στοιχείο που μαρτυρά αρκετά την αμεροληψία, καθώς αυτό το χειρόγραφο τυπώθηκε πάνω από μισό αιώνα πριν από την εμφάνιση του Ελληνικού κράτους, τον 19ο αιώνα). Ο Πλούταρχος αναφέρει τη Μακεδόνικη γλώσσα και στη βιογραφία του για τον Μάρκο Αντώνιο. Είναι γνωστό ότι μετά τον θάνατο του Μεγάλου Αλεξάνδρου η αυτοκρατορία του διαλύθηκε, και στα τμήματά της παρέμειναν να κυβερνούν οι κορυφαίοι στρατηγοί του. Έτσι, για παράδειγμα, ο στρατηγός του και φίλος από τα παιδικά του χρόνια (και σύμφωνα με ορισμένες πηγές και ετεροθαλής αδερφός) Πτολεμαίος Α' παρέμεινε να κυβερνά την Αίγυπτο και ορισμένες γειτονικές χώρες. Αυτός ίδρυσε τη δυναστεία των Πτολεμαίων, η οποία συνέχισε να κυβερνά την Αίγυπτο και μετά τον θάνατό του. Η πιο γνωστή απόγονος αυτής της Μακεδονικής δυναστείας είναι η διάσημη Αιγύπτια βασίλισσα Κλεοπάτρα Ζ'. Στη Βιογραφία του για τον Μάρκο Αντώνιο, ο Πλούταρχος αφιερώνει περισσότερο χώρο στο πρόσωπο της Κλεοπάτρας. Παράλληλα, αναφέρει έμμεσα ότι η μητρική της γλώσσα ήταν η Μακεδονική. Ο Πλούταρχος γράφει:

«Ήταν πραγματική απόλαυση να ακούς τον ήχο της φωνής της με την οποία, σαν όργανο με πολλές χορδές, περνούσε από τη μία γλώσσα στην άλλη, έτσι ώστε υπήρχαν μόνο μερικά βαρβαρικά έθνη με τα οποία μιλούσε μέσω διερμηνέα, ενώ με τους περισσότερους από αυτούς μιλούσε απευθείας η ίδια. Τέτοιοι ήταν: οι Αιθίοπες, οι Τρωγλοδύτες, οι Εβραίοι, οι Άραβες, οι Σύριοι, οι Μήδοι, οι Πάρθοι και πολλοί άλλοι, των οποίων τις γλώσσες είχε μάθει. Αυτό ήταν ακόμη πιο εκπληκτικό επειδή οι περισσότεροι από τους προκατόχους της βασιλιάδες μετά βίας έκαναν τον κόπο να μάθουν την αιγυπτιακή γλώσσα, και αρκετοί από αυτούς εγκατέλειψαν εντελώς και τη Μακεδόνικη.» ("It was a

pleasure merely to hear the sound of her voice, with which, like an instrument of many strings, she could pass from one language to another; so that there were few of the barbarian nations that she answered by an interpreter; to most of them she spoke herself, as to the Ethiopians, Troglodytes, Hebrews, Arabians, Syrians, Medes, Parthians, and many others, whose language she had learnt; which was all the more surprising, because most of the kings her predecessors scarcely gave themselves the trouble to acquire the Egyptian tongue, and several of them quite abandoned the Macedonian.”). Ο μεταφραστής του Πλούταρχου στα Αγγλικά, Τζον Ντράιντεν, έζησε από το 1631 έως το 1700.

Αυτή η πολύ σημαντική μαρτυρία από τον Πλούταρχο δείχνει ότι η μητρική γλώσσα των Πτολεμαίων ήταν ακριβώς η Μακεδόνικη γλώσσα. Βλέπουμε ότι, σύμφωνα με τον Πλούταρχο, ορισμένοι από αυτούς (πιθανότατα για πολιτικούς λόγους) παραμελούσαν τη Μακεδόνικη γλώσσα εις βάρος της κοινής γλώσσας Κοινή, για την οποία θα γράψουμε στη συνέχεια. Όμως, ο Πλούταρχος δεν γράφει κάτι τέτοιο και για την Κλεοπάτρα, πράγμα που σημαίνει ότι εκείνη διατήρησε τη μητρική της Μακεδόνικη γλώσσα.

Υπάρχουν και άλλες μαρτυρίες από τον Πλούταρχο σχετικά με την ιδιαιτερότητα της μακεδονικής γλώσσας. Κάπου γύρω στο 75 μ.Χ., βασιζόμενος σε παλαιότερα έργα, ο Πλούταρχος έγραψε τη βιογραφία του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Σε αυτή τη βιογραφία (κεφάλαιο 53), περιγράφοντας μια διαμάχη μεταξύ του Αλεξάνδρου της Μακεδονίας και ενός φίλου του, ο Πλούταρχος κατέγραψε:

«Ο Αλέξανδρος... πετάχτηκε όρθιος και άρχισε να φωνάζει στα Μακεδόνικα τους υπασπιστές του, πράγμα που ήταν σημάδι μεγάλης ταραχής». (*“For breaking from them, he (Alexander) called out aloud to his guards in the Macedonian language, which was a certain sign of some great disturbance in him...”* (Plutarch, Parallel Lives, Alexander).

Αυτή η μαρτυρία αναφέρεται ουσιαστικά στο περιστατικό όταν ο Αλέξανδρος νόμισε ότι η ζωή του απειλούνταν από τον φίλο του Κλείτο με τον οποίο μάλωναν σε κατάσταση μέθης. Σε μια στιγμή ο Αλέξανδρος νόμισε ότι ο Κλείτος ήθελε να του επιτεθεί, οπότε κάλεσε τους σωματοφύλακές του (υπασπιστές) να τον προστατεύσουν. Ο Πλούταρχος γράφει ξεκάθαρα ότι αυτός τους κάλεσε στη Μακεδόνικη γλώσσα.

Για να εξηγήσουμε τη σημασία αυτής της μαρτυρίας από τον Πλούταρχο, πρέπει πρώτα να επισημάνουμε μερικά σημεία. Είναι γνωστό ότι επίσημη γλώσσα στη Μακεδονική Αυτοκρατορία (ακόμη και στον στρατό) κατά την περίοδο της Μακεδονικής κυριαρχίας ήταν η γλώσσα **Κοινή**. Ήταν μια μεικτή γλώσσα, δημιουργημένη κυρίως από στοιχεία των Ελληνικών διαλέκτων, αν και στη γλώσσα Κοινή υπήρχαν λέξεις και από τη Μακεδόνικη γλώσσα, αλλά και από άλλες γλώσσες. Ο Αλέξανδρος εισήγαγε αυτή τη γλώσσα για πρακτικούς λόγους. Πιθανώς είχε επίγνωση της πιθανότητας να αντιμετωπίσει προβλήματα και αντιστάσεις αν προσπαθούσε να επιβάλει με το ζόρι στους διάφορους λαούς της αυτοκρατορίας του την άγνωστη γι' αυτούς μακεδονική γλώσσα.

Επομένως, η Κοινή ήταν ένα είδος μεικτής (κοινής) γλώσσας, η οποία προωθήθηκε και αργότερα από τις Μακεδονικές δυναστείες ως καθολική γλώσσα στις χώρες που κυβερνούσαν, αποκλειστικά για την ευκολότερη επικοινωνία μεταξύ των διαφόρων λαών (μέλη των οποίων σε μεγάλο βαθμό είχαν προηγούμενη γνώση των Ελληνικών διαλέκτων μέσω του θαλάσσιου και χερσαίου εμπορίου και άλλων μορφών επικοινωνίας, οπότε τους ήταν πιο εύκολο να επικοινωνούν σε αυτή τη γλώσσα παρά στην άγνωστη Μακεδόνικη γλώσσα).

Σήμερα οι επιστήμονες τείνουν να πιστεύουν ότι η γλώσσα Κοινή ήταν ουσιαστικά ένα είδος Εσπεράντο εκείνης της εποχής. Ως παράδειγμα για αυτό θα αναφέρουμε τα γραπτά του Δρ.

Τσαρλς Φράνσις Πότερ (Charles Francis Potter), ο οποίος επιμένει στο γεγονός ότι η γλώσσα Κοινή δεν ήταν «καθαρή» Ελληνική γλώσσα, αλλά ότι ήταν ένα είδος Εσπεράντο - ένα μείγμα πολλών τότε γλωσσών. Σχετικά με αυτό ο Δρ. Πότερ, στο βιβλίο του *"The Lost Years of Jesus Revealed"* (1958 και 1962), γράφει ότι η γλώσσα Κοινή ήταν ένα μείγμα διαφορετικών γλωσσών και ότι δημιουργήθηκε ως αποτέλεσμα των κατακτήσεων του Αλέξανδρου της Μακεδονίας στον τότε γνωστό κόσμο. Γράφει ότι η Κοινή ήταν η κοινή ή καθολική γλώσσα εκείνης της εποχής, ένα είδος Εσπεράντο, που χρησιμοποιούνταν στη συνομιλία, στο εμπόριο και στη γραφή για αιώνες πριν και μετά τον πρώτο αιώνα μ.Χ...

Ακόμη πιο κατηγορηματικός είναι ο Σέρβος εκκλησιαστικός ιστορικός Βεσελίνοβιτς (Veselinović), ο οποίος σχετικά με τον χαρακτήρα της γλώσσας Κοινής, ήδη από το 1908, στο βιβλίο του *«Μαθήματα από την Αγία Γραφή - Νομικά βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης»* έγραψε:

«Τη γλώσσα Κοινή πρέπει να τη διακρίνουμε από την παλιά κλασική Ελληνική γλώσσα. Δημιουργήθηκε την εποχή του Μεγάλου Αλεξάνδρου ως κοινή γλώσσα για όλους τους λαούς της Μακεδονικής αυτοκρατορίας. Ονομάστηκε επίσης: Κοινή ή Αλεξανδρινή διάλεκτος, επειδή κυρίως αναπτύχθηκε στην Αλεξάνδρεια. Σε αυτή τη γλώσσα μεταφράστηκε η Αγία Γραφή την εποχή του Πτολεμαίου Φιλάδελφου...».

Από αυτό μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο Αλέξανδρος με τους στρατηγούς του και τον στρατό του (στον οποίο, αν και κυριαρχούσαν οι Μακεδόνες, υπήρχε και μεγάλος αριθμός Ελλήνων, Θρακών, Εβραίων και μελών άλλων λαών), επικοινωνούσε επίσημα στη γλώσσα Κοινή.

Τη στιγμή που ο Αλέξανδρος σκέφτηκε ότι η ζωή του βρίσκεται σε κίνδυνο, μίλησε ενστικτωδώς στη μητρική του γλώσσα, τη γλώσσα που έμαθε πρώτη στη ζωή του και που

γνώριζε καλύτερα, και αυτή ήταν η Μακεδόνικη γλώσσα. Αυτή η αντίδρασή του είναι σύμφωνη με την ανθρώπινη ψυχολογία. Η ενστικτώδης και ακαριαία αντίδρασή του στη μητρική Μακεδόνικη γλώσσα προέκυψε σε μια κρίσιμη στιγμή που πρακτικά δεν είχε χρόνο να σκεφτεί πώς να συνθέσει την πρόταση για να ζητήσει βοήθεια στην ξένη γλώσσα Κοινή, και ταυτόχρονα ήξερε ότι και οι σωματοφύλακές του ήταν επίσης Μακεδόνες.

Οι Μακεδόνες χρησιμοποιούσαν τη γλώσσα Κοινή όχι μόνο ως γλώσσα επικοινωνίας με τους άλλους λαούς, αλλά και στη γραπτή της μορφή, γι' αυτό ακριβώς σε αυτή τη γλώσσα έγραφαν και οι αρχαίοι Μακεδόνες συγγραφείς. Όμως, η χρήση μιας ξεχωριστής γραπτής γλώσσας δεν χρειάζεται να έχει καμία σχέση με την εθνική καταγωγή του λαού που γράφει σε αυτή τη γλώσσα. Ακόμη και σήμερα έχουμε μέλη πολλών λαών που γράφουν σε μια γλώσσα που δεν αντιστοιχεί στην εθνική τους καταγωγή. Έτσι, για παράδειγμα, εκατομμύρια Ιρλανδοί, Σκωτσέζοι, Ουαλοί, αλλά και μέλη Αφρικανικών λαών σήμερα γράφουν αποκλειστικά στα Αγγλικά, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι όλοι αυτοί είναι «εθνικά Άγγλοι». Υπάρχουν πολλά τέτοια παραδείγματα. Εξάλλου, στην αρχαιότητα στην Ευρώπη χρησιμοποιούνταν κυρίως δύο γραπτές γλώσσες: η Κοινή και η Λατινική, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι εκείνη την εποχή ζούσαν μόνο δύο λαοί στην Ευρώπη.

Το ότι οι αρχαίοι Μακεδόνες μιλούσαν σε ξεχωριστή Μακεδόνικη γλώσσα το έγραψε και ο Λατίνος ιστορικός **Κόιντος Κούρτιος Ρούφος** (για τον οποίο γράψαμε προηγουμένως). Περιγράφοντας το περιστατικό κατά τη διάρκεια της δίκης του Μακεδόνα Φιλώτα, έγραψε ότι οι Μακεδόνες και οι Έλληνες εκείνη την εποχή επικοινωνούσαν μέσω διερμηνέων.

Σχετικά με την ιδιαιτερότητα της γλώσσας των αρχαίων Μακεδόνων θα ξεχωρίσουμε και άλλες μαρτυρίες.

Σε μια επιγραφή στη Μακεδονία από το 212 μ.Χ. το κορίτσι Νίκη (Nike) καταγράφει ότι ανήκε σε μια οικογένεια που «μιλούσε Μακεδόνικα».

Την ξεχωριστή Μακεδόνικη γλώσσα (και όχι διάλεκτο) αναφέρει και ο γνωστός Ρωμαίος φιλόσοφος **Σενέκας** (γεννήθηκε το 4 π.Χ. και πέθανε το 65 μ.Χ.). Στο έργο του “*De consolatione ad Helviam*” (7,1), ο Σενέκας γράφει για την κληρονομιά που άφησε ο Μέγας Αλέξανδρος στην Ασία. Σχετικά με αυτό αναφέρεται:

«Γιατί σήμερα συναντάμε Ελληνικές πόλεις στην ίδια την καρδιά των εδαφών των βαρβάρων; Από πού η Μακεδόνικη γλώσσα ανάμεσα στους Ινδούς και τους Πέρσες;»

Αυτή η μαρτυρία αναφέρεται στο γνωστό γεγονός ότι ο Μέγας Αλέξανδρος της Μακεδονίας, σε ένα μέρος των εδαφών που κατέκτησε, άφησε έναν ορισμένο αριθμό Μακεδόνων και Ελλήνων, οι οποίοι παρέμειναν να ζουν εκεί. Ακόμη και σήμερα υπάρχουν άνθρωποι από εκείνα τα μέρη που θεωρούν τους εαυτούς τους απογόνους του στρατού του Αλέξανδρου της Μακεδονίας.

Για την ιδιαιτερότητα της γλώσσας των αρχαίων Μακεδόνων ήδη παραθέσαμε και έμμεσες αφηγηματικές αρχαίες μαρτυρίες, οι οποίες αναφέρονται στον χαρακτηρισμό των Μακεδόνων ως «βαρβάρων» από την πλευρά των Ελλήνων, που εκείνη την εποχή σήμαινε «άνθρωποι που δεν μιλούν Ελληνικά».

Οι Μακεδόνες ονομάζονται «βάρβαροι» από τους Έλληνες και στο Λεξικό «**Σούδα**» (γραμμένο από αρκετούς αρχαίους και μεσαιωνικούς συγγραφείς). Αυτό το Λεξικό, εκτός από τις δεκάδες χιλιάδες λέξεις, περιέχει και πολυάριθμα αποσπάσματα από κείμενα αρχαίων, κυρίως Ελλήνων, συγγραφέων.

Στην ερμηνεία της λέξης «*καυσία*» (είδος Μακεδονικού καπέλου), στη «*Σούδα*», ο άγνωστος αρχαίος Έλληνας συγγραφέας γράφει ότι αυτή ήταν «*ένα είδος βαρβαρικού καλύμματος για το κεφάλι*». Εξαιτίας του γεγονότος ότι είναι γνωστό πως αυτό το καπέλο δημιουργήθηκε και χρησιμοποιήθηκε κυρίως από τους Μακεδόνες, είναι σαφές ότι και αυτός ο αρχαίος Έλληνας συγγραφέας θεωρούσε τους Μακεδόνες «*βαρβάρους*».

Ας αναφέρουμε και τη μαρτυρία του Θουκυδίδη (5ος αιώνας π.Χ.), ο οποίος στο έργο του «*Πελοποννησιακός Πόλεμος*» (δεύτερο βιβλίο) για τα μέλη της Μακεδονικής φυλής των Ορεστών (που ζούσαν κοντά στη σημερινή πόλη της Καστοριάς) έγραψε ότι ήταν «*βάρβαροι*».

Και ο γραμματικός **Ησύχιος** (Hesychius) περιέγραψε τους Μακεδόνες ως «*βαρβάρους*». Στην περιγραφή για τη σημασία της λέξης «*σάρισα*» (μακρύ δόρυ της Μακεδονικής φάλαγγας), έγραψε ότι τη χρησιμοποιούσαν οι «*βάρβαροι Μακεδόνες*».

Κατά τα άλλα, για τον Ησύχιο θεωρείται ότι έζησε τον 5ο αιώνα στην Αλεξάνδρεια και πιθανότατα είχε Ελληνική εθνοτική καταγωγή. Κυρίως ασχολήθηκε με τη συλλογή λέξεων από αρχαίες γλώσσες και διαλέκτους, οι οποίες του φαίνονταν ενδιαφέρουσες. Με την πάροδο του χρόνου δημιούργησε ένα τεράστιο λεξικό στο οποίο περιλαμβάνονται περίπου 51.000 λέξεις. Στη μεγάλη «*Καθολική Εγκυκλοπαίδεια*» διατυπώνονται υποθέσεις ότι η βάση αυτού του Λεξικού ήταν ουσιαστικά κάποιο παλαιότερο λεξικό, το οποίο περιείχε λέξεις από αρχαίες γλώσσες και το οποίο δημιουργήθηκε τον πρώτο αιώνα μ.Χ., και ο Ησύχιος απλώς το συμπλήρωσε. ("The Catholic Encyclopedia", Volume VII Copyright © 1910 by Robert Appleton Company Online Edition Copyright © 2003 by K. Knight: Hesychius).

Σε αυτό το λεξικό περιλαμβάνονται κυρίως λέξεις από διάφορες διαλέκτους της τότε γλώσσας των Ελλήνων (Hellenes), αλλά υπάρχει ένα ολόκληρο κεφάλαιο που φέρει τον τίτλο «Λέξεις από τα έθνη» και σε αυτό το κεφάλαιο συναντάμε ορισμένο αριθμό λέξεων και από άλλες γλώσσες: την Περσική, τη Θρακική, την Αιγυπτιακή, την Ινδική και άλλες. Κάτω από ξεχωριστό τίτλο σε αυτό το κεφάλαιο καλύπτονται και λέξεις από τη γλώσσα των αρχαίων Μακεδόνων.

Σε συμφωνία με αυτό, στην παγκοσμίως γνωστή εγκυκλοπαίδεια «Κολούμπια» (The Columbia Encyclopedia, Sixth Edition. Copyright © 2001 Columbia University Press, title: Hesychius of Alexandria) παρουσιάζεται εντελώς σωστά η αλήθεια σύμφωνα με την οποία, το Λεξικό του Ησύχιου προσφέρει δεδομένα για την, έστω και ελάχιστη, ανακατασκευή κάποιων χαμένων γλωσσών, μεταξύ των οποίων τονίζεται ιδιαίτερα η γλώσσα των αρχαίων Μακεδόνων. Εδώ διαβάζουμε:

«Ο Ησύχιος ο Αλεξανδρεύς έζησε τον 5ο αιώνα και ήταν γραμματικός από την Αλεξάνδρεια. Είναι γνωστός ως συντάκτης ενός ανεκτίμητου λεξικού από ασυνήθιστες λέξεις και εκφράσεις που εμφανίζονταν σε ελληνικά κείμενα. Το υλικό συλλέχθηκε από ειδικούς τομείς (π.χ. ιατρική κ.λπ.) από τα γραπτά παλαιότερων ποιητών, καθώς και από διάφορες διαλέκτους και γλώσσες. Αυτό το λεξικό αποτελεί πρακτικά την πηγή για όλο το υλικό που είναι τώρα διαθέσιμο για ορισμένες από τις εξαφανισμένες γλώσσες, όπως είναι η περίπτωση της αρχαίας Μακεδόνικης γλώσσας.»

(“Hesychius of Alexandria, fl. 5th cent. Alexandrian grammarian. Hesychius is known as the compiler of an invaluable lexicon, a glossary of unusual words and expressions occurring in Greek writings. The material is drawn from special languages (e.g., medical), from older poets, and from various dialects and languages. It is the source of virtually all the material now

available on certain vanished languages, such as ancient Macedonian.”).

Είναι ενδιαφέρον να αναφέρουμε ότι το περιεχόμενο του Λεξικού του Ησύχιου μέχρι σήμερα δεν έχει ακόμη παρουσιαστεί πλήρως στην παγκόσμια κοινή γνώμη.

3. Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΙΑ ΙΣΧΥΡΙΖΕΤΑΙ: ΟΛΕΣ ΟΙ ΕΠΙΓΡΑΦΕΣ ΠΟΥ ΒΡΕΘΗΚΑΝ ΣΤΟ ΕΔΑΦΟΣ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΗΤΑΝ ΓΡΑΜΜΕΝΕΣ ΣΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ

Εκ πρώτης όψεως αυτός ο ισχυρισμός φαίνεται όντως ως ένα πειστικό επιχείρημα υπέρ των Ελληνικών θέσεων όσον αφορά την καταγωγή των αρχαίων Μακεδόνων. Όμως, αυτό δεν είναι καθόλου έτσι, και για να επιβεβαιώσουμε τη θέση μας θα επιστημονούμε αρκετά πασίγνωστα γεγονότα.

Καταρχάς είναι γεγονός ότι δεν υπάρχει ούτε μία επιγραφή στην Ελληνική γλώσσα στην επικράτεια ολόκληρης της Μακεδονίας, η οποία να χρονολογείται από τον 5ο αιώνα π.Χ., δηλαδή από την περίοδο πριν από τις πρώτες πιο σοβαρές επαφές μεταξύ των Μακεδόνων και του Ελληνικού πολιτισμού. Γνωρίζουμε ότι παλιές επιγραφές στις Ελληνικές διαλέκτους έχουν βρεθεί πολύ πριν από τον 5ο αιώνα π.Χ. στο έδαφος της σημερινής Ελλάδας, αλλά τέτοιες επιγραφές στη Μακεδονία - δεν υπάρχουν! Ως απόδειξη γι' αυτό θα αναφέρουμε αρκετές μαρτυρίες Ελλήνων αρχαιολόγων.

Ο Έλληνας καθηγητής Πέτσας στο άρθρο του με τίτλο «Ένα γουρουνάκι ταξιδιώτης» γράφει ότι δεν έχει βρεθεί ούτε μία Ελληνική επιγραφή από την παλαιότερη αρχαία περίοδο στη Μακεδονία. (Λεπτομέρειες για αυτό το άρθρο στο: Χρίστο Αντόνοφσκι: “Νότια Μακεδονία από τους αρχαίους μέχρι τους σημερινούς Μακεδόνες”, Σκόπια, 1995, σελ. 19).

Το ίδιο γράφει και ο γνωστός Έλληνας αρχαιολόγος Ανδρόνικος, ο οποίος λέει:

“Είμαι πολύ δυστυχής που στη Βεργίνα δεν βρήκα καμία επιγραφή από τον πέμπτο αιώνα”. (Χρίστο Αντόνοφσκι, αναφ. έργο).

Αυτό το γεγονός αναγνωρίστηκε ακόμη και στην επίσημη ιστοσελίδα του Υπουργείου Πολιτισμού της Ελληνικής Δημοκρατίας (τουλάχιστον την εποχή που κάναμε αυτή την έρευνα). Σχετικά με τις παλαιότερες γνωστές ελληνικές επιγραφές στη Μακεδονία, εκεί αναγραφόταν:

“Μέχρι στιγμής τα παλαιότερα αρχαία γραπτά δείγματα στη Μακεδονία είναι οι επιγραφές στα βάζα που χρονολογούνται από το δεύτερο μισό του έκτου αιώνα προ Χριστού. Αυτές οι επιγραφές κυρίως μεταφέρθηκαν από τους αποίκους από το νότιο τμήμα της Ελλάδας, οι οποίοι εγκαταστάθηκαν στις ακτές της Μακεδονίας, και ειδικά στη Χαλκιδική.”

Ως περαιτέρω εξήγηση αυτού του παραθέματος, θα αναφέρουμε ότι πράγματι στις ακτές της Μακεδονίας είχαν εγκατασταθεί αρκετοί Έλληνες άποικοι, οι οποίοι υπήρχαν εκεί σε αποικίες. Εδώ θα απομακρυνθούμε λίγο από το θέμα, για να αναφέρουμε ένα γεγονός που σήμερα δεν είναι πολύ δημοφιλές στην Ελληνική ιστοριογραφία. Συγκεκριμένα, την εποχή του Φιλίππου Β', είναι γνωστό ότι υπήρξε επέκταση των συνόρων της Μακεδονίας. Ένα από τα πρώτα μέτρα που πήρε ο Φίλιππος Β' προς αυτήν την κατεύθυνση ήταν η προσάρτηση των Αθηναϊκών αποικιών στην επικράτεια της Μακεδονίας, δηλαδή η ένταξή τους στο μητρικό κράτος. Ο Φίλιππος Β' μπήκε με τη βία σε αυτές τις πόλεις, από όπου έδιωξε τους Έλληνες αποίκους για να επιστρέψουν πίσω στα εδάφη της σημερινής Ελλάδας, και όσους προέβαλαν αντίσταση, τους εξόντωσε ή τους πούλησε ως σκλάβους. Αυτό είναι απολύτως γνωστό στην ιστοριογραφία. Μόνο ως παράδειγμα, θα αναφέρουμε ένα απόσπασμα από το

βιβλίο του σύγχρονου ιστορικού Arthur Weigall, ο οποίος περιγράφει τη συμπεριφορά του Φιλίππου Β' της Μακεδονίας απέναντι στις Ελληνικές αποικίες σε Μακεδόνικη γη:

“Το 349 π.Χ. ο Φίλιππος ξεκίνησε και πάλι με τον στρατό του στη Χαλκιδική, στην ανατολική πλευρά του Θερμαϊκού Κόλπου, όπου συνέχισε την πολιτική του για την καταστολή των εξεγέρσεων των ελληνικών οικισμών. Κάλεσε την Ολυνθο, την κύρια πόλη αυτών των αποικιών, να παραδοθεί επιτέλους... Όμως, εξασφαλίζοντας τη βοήθεια της Αθήνας, αυτή η πόλη έκλεισε τις πύλες μπροστά στους Μακεδόνες και προέβαλε αντίσταση μέχρι το 348 ή το 347 π.Χ., όταν ισοπεδώθηκε με το έδαφος, και οι πολίτες πουλήθηκαν ως σκλάβοι”. (Άρθουρ Γουάιγκαλ, «Μέγας Αλέξανδρος», σε μετάφραση στα Μακεδόνικα, Σκόπια, 1992, σελ. 64).

Και περαιτέρω:

“Η πτώση της Ολύνθου ήταν μεγάλο σοκ για τους Αθηναίους, οι οποίοι είχαν στείλει σημαντική βοήθεια σε άνδρες και εφόδια στους άτυχους αποίκους, αλλά ας είμαστε ξεκάθαροι, ο Φίλιππος δεν είχε καμία επιθυμία να βρίσκεται σε πόλεμο με την Αθήνα και τώρα ήταν απόλυτα έτοιμος για μια ειρηνευτική συμφωνία μαζί τους, επειδή πλέον δεν υπήρχαν άλλες Αθηναϊκές ή Ελληνικές αποικίες στις άμεσες ακτές του. Ήθελε μόνο, όπως έλεγε, να καθαρίσει τις πατρικές του ακτές από αυτούς τους ξένους κατοίκους, οι οποίοι δεν είχαν κανένα απολύτως δικαίωμα στη Μακεδόνικη γη.”

Στην πράξη, ο Φίλιππος Β' αντιμετώπισε τις Ελληνικές αποικίες σε Μακεδόνικη γη ως κατακτητές.. Αυτό σημαίνει ότι οι παλαιότερες Ελληνικές επιγραφές στη Μακεδονία ήταν ουσιαστικά επιγραφές σε βάζα που έφεραν αυτοί οι Έλληνες άποικοι, οι οποίοι ζούσαν μόνο στις ακτές της Μακεδονίας, και όχι στην ενδοχώρα. Συνεχίζουμε με το θέμα των επιγραφών.

Στην ίδια ιστοσελίδα του Υπουργείου Πολιτισμού της Ελληνικής Δημοκρατίας, κάτω από τον τίτλο *"Επιτύμβιες επιγραφές"*, έγραφε:

"Οι παλαιότερες επιτύμβιες επιγραφές σε πέτρα, που σώζονται στη Μακεδονία, ανήκουν στον τέταρτο αιώνα προ Χριστού."

Και εδώ βλέπουμε ξεκάθαρα ότι πριν από τις πιο στενές επαφές των Μακεδόνων με τον Ελληνικό πολιτισμό, δηλαδή πριν από τον 4ο αιώνα π.Χ., δεν μαρτυρούνται Ελληνικές επιγραφές στη Μακεδονία, όπως υπήρχαν στα μέρη της σημερινής Ελλάδας.

Παρόμοια γράφει και η γνωστή Αμερικάνικη γενική εγκυκλοπαίδεια σε CD *"Grolier"* (Electronic publish, Mindscape, Inc. 1995, Novato CA 94945). Εδώ, η αρχαία Ελληνική γλώσσα δεν αναφέρεται καν ως ομιλούμενη γλώσσα στη Μακεδονία. Στον τίτλο *"Ελληνική γλώσσα"* (*Greek language*), αναφέρονται ακριβώς οι περιοχές όπου η αρχαία Ελληνική ομιλούμενη γλώσσα ήταν σε χρήση στην αρχαιότητα και, ταυτόχρονα, δεν αναφέρεται καθόλου η Μακεδονία. Εδώ διαβάζουμε:

"Η αρχαία Ελληνική γλώσσα ήταν ομιλούμενη γλώσσα στην Ελλάδα, στην Κρήτη, σε μέρη της ανατολικής Μεσογείου και στη δυτική και βόρεια Ανατολία, στη Σικελία και στη νότια Ιταλία, στις βόρειες ακτές της Μαύρης Θάλασσας και εν μέρει στις ακτές της Βόρειας Αφρικής και της Γαλλίας".

Επομένως, η Μακεδονία δεν αναφέρεται καθόλου ως περιοχή όπου ομιλούνταν η αρχαία Ελληνική γλώσσα. Δεν ευσταθεί η παρατήρηση ότι ο συγγραφέας, όταν αναφέρει τη σημερινή Ελλάδα, συμπεριέλαβε αυτόματα σε αυτήν και τη Μακεδονία του Αιγαίου, διότι βλέπουμε ότι εδώ και η Κρήτη αναφέρεται ξεχωριστά από την Ελλάδα, παρόλο που σήμερα αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της. Κατά τα άλλα, η συγγραφέας αυτού του κειμένου είναι η Μάργκαρετ Αλεξίου, η οποία εδώ

επικαλείται μεγάλο αριθμό έργων από διακεκριμένους ξένους και Έλληνες συγγραφείς (ο μακρύς κατάλογος των οποίων παρατίθεται στο τέλος του κειμένου).

Σε σχέση με τα όσα έχουν αναφερθεί μέχρι τώρα, τίθεται το ερώτημα: Πώς είναι δυνατόν η Μακεδονία να ήταν ανέκαθεν χώρα με Ελληνικό πολιτισμό, εάν σε αυτήν δεν έχουν βρεθεί καθόλου επιγραφές στην Ελληνική γλώσσα από την εποχή που υπήρχε χωρίς στενότερους και μαζικότερους πολιτιστικούς δεσμούς με τους Έλληνες, και την ίδια στιγμή τέτοιες επιγραφές έχουν βρεθεί σε ολόκληρη τη σημερινή Ελλάδα; Πώς είναι δυνατόν η Μακεδονία να ήταν ανέκαθεν «Ελληνική γη», όταν είναι γνωστό ότι στη Μακεδονία τότε δεν ομιλούνταν καν η Ελληνική γλώσσα (ειδικά μεταξύ των ευρύτερων λαϊκών μαζών); Πραγματικά σε αυτά τα ερωτήματα η ελληνική ιστοριογραφία δεν μπορεί να δώσει απάντηση στην παγκόσμια κοινή γνώμη.

Αλλά ας υποθέσουμε ότι η αρχαία Μακεδόνικη γλώσσα δεν υπήρχε στη γραπτή της μορφή και ότι η πρώτη γραπτή γλώσσα στην οποία επικοινωνούσαν οι αρχαίοι Μακεδόνες ήταν η Ελληνική. Αυτό δεν σημαίνει καθόλου ότι οι αρχαίοι Μακεδόνες είναι Έλληνες. Συγκεκριμένα, στην κλασική περίοδο μόνο για τους Έλληνες και για τους Ρωμαίους είναι γνωστό ότι είχαν με βεβαιότητα δική τους γραπτή γλώσσα. Άραγε, λοιπόν, αυτό σημαίνει ότι όλοι οι λαοί που χρησιμοποιούσαν τη γραφή και τη γλώσσα τους ήταν Ρωμαίοι ή Έλληνες; Αν το δούμε έτσι, προκύπτει ότι σε ολόκληρη την αρχαιότητα υπήρχαν μόνο δύο λαοί, και αυτό είναι αστείο ακόμα και να το σκεφτεί κανείς. Μέχρι και οι Τουρκομογγόλοι Βούλγαροι, μετά την άφιξή τους από την Ασία στα Βαλκάνια τον 7ο αιώνα, έγραφαν με το Ελληνικό αλφάβητο, το οποίο, για περισσότερο από ενάμισι αιώνες, ήταν η επίσημη γραφή στο Πρώτο Βουλγαρικό χανάτο/βασίλειο. Άραγε ήταν και αυτοί Έλληνες; Και τι γίνεται με τους υπόλοιπους τότε λαούς: τους Ιλλύριους, τους Θράκες και άλλους, που

έγραφαν επίσης στα Ελληνικά; Ακόμη και οι Ρωμαίοι μέχρι τον 2ο αιώνα π.Χ. έγραφαν τα χρονικά τους στις αρχαίες Ελληνικές διαλέκτους. Άραγε και αυτοί ήταν Έλληνες μέχρι τον 2ο αιώνα π.Χ., για να γίνουν μετά ξαφνικά Ρωμαίοι; Και σήμερα έχουμε πάρα πολλά τέτοια παραδείγματα στον κόσμο. Σε ορισμένες αφρικανικές χώρες η επίσημη γραπτή γλώσσα είναι η Αγγλική, όμως φυσικά αυτό δεν σημαίνει ότι οι κάτοικοι αυτών των χωρών είναι Άγγλοι. Το ίδιο ισχύει και με τα εκατομμύρια των μεταναστών σε χώρες του Αγγλόφωνου κόσμου. Ένα μεγάλο μέρος από αυτούς (ειδικά οι δεύτερες και τρίτες γενιές) γνωρίζουν να διαβάζουν και να γράφουν μόνο στα Αγγλικά, γεγονός που δεν σημαίνει ότι είναι εθνικά Άγγλοι.

Επομένως, η χρήση της αρχαίας Ελληνικής γραπτής γλώσσας από την πλευρά των αρχαίων Μακεδόνων (η οποία άλλωστε δεν υπήρχε καν πριν από τον 5ο αιώνα π.Χ.), δεν αποτελεί καμία απόδειξη ότι οι αρχαίοι Μακεδόνες ήταν Έλληνες. Εκτός αυτού, το αρχαίο ελληνικό αλφάβητο δεν είναι καθόλου αυθεντικά Ελληνικό, αλλά είναι γνωστό ότι αποτελεί απλώς μια προσαρμοσμένη παραλλαγή του φοινικικού αλφαβήτου.

Ακόμη και αργότερα, όταν ορισμένοι Μακεδόνες υιοθέτησαν και την ομιλούμενη Ελληνική γλώσσα, αυτό δεν σημαίνει ότι έγιναν Έλληνες. Ας υπενθυμίσουμε το γεγονός ότι και σήμερα στον κόσμο υπάρχουν πολλοί λαοί που μιλούν άλλες γλώσσες. Έτσι, για παράδειγμα, οι Βραζιλιάνοι μιλούν Πορτογαλικά· ένα μεγάλο μέρος των κατοίκων της Λατινικής Αμερικής μιλούν Ισπανικά (παρόλο που δεν είναι Ισπανοί)· ενώ οι Ιρλανδοί, οι Σκωτσέζοι και οι Ουαλοί μιλούν Αγγλικά, παρόλο που δεν είναι Άγγλοι. Υπάρχουν πολλά ακόμη τέτοια παραδείγματα.

4. Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΙΑ ΙΣΧΥΡΙΖΕΤΑΙ: ΟΛΑ ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ ΗΤΑΝ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΚΑΙ ΕΙΧΑΝ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΤΑΛΗΞΗ "ΟΣ".

Είναι αλήθεια ότι στα γραπτά των αρχαίων Ελλήνων συγγραφέων ένα μεγάλο μέρος των ονομάτων των αρχαίων Μακεδόνων είχε την κατάληξη "ος", αλλά αυτό δεν σημαίνει καθόλου ότι αυτά τα ονόματα ήταν "Ελληνικά". Και όχι μόνο αυτό. Το ερώτημα είναι αν τέτοιες καταγραφές των Μακεδονικών ονομάτων ανταποκρίνονταν καθόλου στην αρχική τους προφορά. Η πραγματική προφορά των προσωπικών ονομάτων, αλλά και άλλων λέξεων από τη γλώσσα των αρχαίων Μακεδόνων, δεν μπορεί να προσδιοριστεί με βεβαιότητα ακριβώς λόγω του γεγονότος ότι τα περισσότερα από αυτά έφτασαν στην εποχή μας μέσω της Ελληνικής τους μεταγλώττισης, και είναι γνωστό ότι οι αρχαίοι Έλληνες συγγραφείς στα γραπτά τους εξελλήνιζαν τεχνητά τα προσωπικά ονόματα (αλλά και άλλες λέξεις) άλλων λαών. Στη συνέχεια θα παραθέσουμε έναν αριθμό τέτοιων παραδειγμάτων.

Είναι γνωστό ότι μία από τις συζύγους του Μεγάλου Αλεξάνδρου ονομαζόταν Ρωξάνη. Αυτό το όνομα έχει φτάσει στην εποχή μας και είναι σήμερα ευρέως αποδεκτό, όχι μόνο σε εμάς, αλλά και στο μεγαλύτερο μέρος της παγκόσμιας επιστήμης. Ωστόσο, για τους αμύητους, θα φανεί εκπληκτικό το γεγονός αν πούμε ότι το όνομα Ρωξάνη είναι απλώς μια κακή Ελληνική μεταγλώττιση του πραγματικού ονόματος αυτής της πριγκίπισσας από τη Βακτριανή, το οποίο στο πρωτότυπο ηχούσε περίπου ως **Ρουσιάνακ**. Δηλαδή, τη Ρουσιάνακ οι Έλληνες την παρουσίασαν ως Ρωξάνη (φυσικά σύμφωνα με τους δικούς τους γλωσσικούς κανόνες).

Ακόμη πιο κατηγορηματική απόδειξη για την αναξιοπιστία της ελληνικής μεταγλώττισης δίνει ο Ηρόδοτος. Γράφοντας για τη

γεωγραφία της χώρας των Σκυθών, δίνει το αυθεντικό σκυθικό όνομα ενός από τα ποτάμια τους, και ταυτόχρονα δίνει και την Ελληνική μεταγλώττιση του. Ο Ηρόδοτος γράφει:

"Αυτό το ποτάμι οι Σκύθες το ονομάζουν Ποράτα, και οι Έλληνες Πυρετός".

Αυτή είναι σίγουρα η πιο κατηγορηματική απόδειξη από την οποία βλέπουμε ότι την Ελληνική κατάληξη "ς" (στην οποία καταλήγουν και ορισμένα από τα αρχαιοΜακεδόνικα προσωπικά ονόματα και άλλα είδη λέξεων που καταγράφηκαν από Έλληνες συγγραφείς) την πρόσθεταν οι ίδιοι οι Έλληνες συγγραφείς στη μεταγλώττιση σχεδόν όλων των ξένων ονομασιών που συναντούσαν στον τότε κόσμο.

Αυτή είναι και η περίπτωση της άλλης συζύγου του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Στον Έλληνα ιστορικό Διόδωρο Σικελιώτη το όνομά της αναφέρεται ως Στάτειρα, και σε ορισμένες Ελληνικές πηγές αυτό το ίδιο όνομα αναφέρεται ως ΣτάτειραΣ.

Ο Αρριανός, από την άλλη πλευρά, αναφέρει και το πραγματικό Περσικό της όνομα που ήταν Βαρσίνη, με τη σημείωση ότι (παράθεμα): "Τη Βαρσίνη συνήθως την αποκαλούσαν Στάτειρα".

Ένα ακόμη πιο δραστικό παράδειγμα αυτού έχουμε με το όνομα του Αιγύπτιου φαραώ Χούφου. Το όνομα αυτού του φαραώ στον Ηρόδοτο είναι καταγεγραμμένο ως ΧέοπΣ και με αυτό το όνομα παρέμεινε γνωστός μέχρι σήμερα, αν και σίγουρα ο ίδιος, αν είχε την ευκαιρία στην εποχή του να ακούσει το όνομα ΧέοπΣ, δεν θα το καταλάβαινε καν, πόσο μάλλον να σκεφτεί ότι αυτό θα μπορούσε να είναι το όνομά του. Στην παγκοσμίως γνωστή εγκυκλοπαίδεια CD Encarta, στον υπότιτλο για τον Χέοπα διαβάζουμε:

"Χούφου, στα Ελληνικά Χέοπς, Αιγύπτιος φαραώ (περίπου 2638 - 2613 π.Χ.)".

Το ίδιο συνέβη και με το όνομα του Αιγύπτιου φαραώ Ψαμμήτιχου. Και σε αυτόν οι Έλληνες συγγραφείς άλλαξαν (εξελληνίσαν) το όνομά του. Στην ίδια εγκυκλοπαίδεια Encarta (παρατεθέν έργο, τίτλος: Ψαμμήτιχος Α') γράφει:

"Ψαμμήτιχος Α', σταΕλληνικά ΨαμμήτιχοΣ, βασιλιάς της Αιγύπτου (βασίλεψε 664-610 π.Χ.)".

Ωστόσο, τις μεγαλύτερες γλωσσικές ανακατατάξεις έκανε ο Ηρόδοτος όταν μετονόμασε τον Αιγύπτιο φαραώ Σνεφρού (πατέρα του Χούφου) σε ΡαμψίνιτοΣ (!?), και την ίδια μοίρα είχε και ο γιος του Χούφου, που ονομαζόταν Ρετζεντέφ, και ο Ηρόδοτος τον κατέγραψε ως ΜυκερίνοΣ (φυσικά με την υποχρεωτική Ελληνική κατάληξη "ς").

Ο αρχαίος Έλληνας ιστορικός Αρριανός ονομάζει τον ποταμό της Κεντρικής Ασίας Αμού Ντάρια ως ΏξοΣ, και για τον Συρ Ντάρια δίνει μάλιστα δύο εντελώς διαφορετικά ονόματα: ΙαζάρτηΣ και ΤανάϊΣ (!?). Το ίδιο συμβαίνει και με τον ποταμό Τσενάμπ, ο οποίος για τον Αρριανό ονομαζόταν ΑκεσίνηΣ. Επιπλέον, ο ποταμός Πιρ-Σαρ καταγράφεται από αυτόν ως ΆορνοΣ, ο ποταμός Τζέλουμ ως ΥδάσπηΣ. Ο ποταμός Ράβι καταγράφεται ως ΥδραώτηΣ, και ο ποταμός Μπέας ως ΎφασιΣ.

Στο Λεξικό "Σούδα" οι αρχαίοι Έλληνες συγγραφείς άλλαξαν και το όνομα του ποταμού Δράβου, ο οποίος εδώ καταγράφεται ως ΔράοΣ ("Σούδα", δέλτα 1501).

Σε πολλούς Έλληνες ιστορικούς η Φοινικική πόλη, γνωστή σε εμάς με το όνομα Τυρ, καταγράφεται ως ΤύροΣ, αν και το αρχικό της όνομα, δηλαδή το όνομα που χρησιμοποιούσε ο λαός που ζούσε σε αυτήν, ηχούσε περίπου ως Τσορ.

Υπάρχουν πολλά ακόμη τέτοια παραδείγματα.

Για αυτήν την πρακτική έχουν επίγνωση όλοι οι σοβαροί μελετητές της αρχαίας περιόδου. Έτσι, για παράδειγμα, ο Γάλλος ιστορικός Λαμαρτίνος στο έργο του "Vie d'Alexandre le Grand" (Παρίσι, 1859, σελ. 54), σε σχέση με αυτό θα γράφει:

"Οι Έλληνες παραμόρφωναν ακόμη και τα ονόματα των ηγεμόνων και των στρατηγών με τους οποίους πολεμούσαν. Έδιναν σε όλα μια Ελληνική όψη, ακόμη και στην Ινδία και την Περσία..."

Ακόμη πιο κατηγορηματικός στην επισήμανση αυτής της αλήθειας είναι ο γνωστός Σέρβος ιστορικός Ζ. Πέτκοβιτς. Στο έργο του: *"Η Μακεδονία της αρχαιότητας"*, στη σελ. 1, διαβάζουμε:

"Οι αρχαίοι Έλληνες ιστορικοί, οι οποίοι χρησιμεύουν κυρίως ως πηγή για την ιστορία της Μακεδονίας, συνήθιζαν να αλλάζουν τα γεωγραφικά ονόματα και τα προσωπικά ονόματα άλλων λαών και να τα προσαρμόζουν σύμφωνα με τον Ελληνικό τρόπο προφοράς, οπότε σήμερα είναι δύσκολο να βρεθούν οι πραγματικές ονομασίες αυτών των αλλοιωμένων τοπωνυμίων και ονομάτων".

Αλλά, ας επιστρέψουμε στα προσωπικά ονόματα των αρχαίων Μακεδόνων, τα οποία έχουν παραμείνει καταγεγραμμένα με την Ελληνική κατάληξη "ς". Από πού ξέρουμε ότι έφτασαν στην εποχή μας εξελληνισμένα; Τι γίνεται αν αυτά και στο πρωτότυπο γράφονταν και προφέρονταν με την ελληνική κατάληξη "ς"; Η απάντηση σε αυτά τα ερωτήματα είναι πολύ απλή. Δηλαδή, είναι αλήθεια ότι εμείς πράγματι δεν γνωρίζουμε την αρχική προφορά αυτών των ονομάτων, αλλά από την άλλη πλευρά γνωρίζουμε ότι οι Έλληνες στις καταγραφές τους άλλαζαν (εξελληνίζαν) τα προσωπικά ονόματα κυριολεκτικά όλων των λαών με τους οποίους έρχονταν σε επαφή!

Έτσι, για παράδειγμα, σχεδόν όλα τα Περσικά προσωπικά ονόματα που συναντήσαμε στα έργα των αρχαίων Ελλήνων συγγραφέων, καταλήγουν σε "ς" (αν και για τους Πέρσες είναι γνωστό ότι δεν ήταν καθόλου Έλληνες). Θα παραθέσουμε έναν μακρύ κατάλογο τέτοιων εξελληνισμένων περσικών προσωπικών ονομάτων, παρμένα από τα έργα του Ηροδότου,

του Αρριανού, του Διόδωρου του Σικελιώτη και άλλων συγγραφέων. Αυτά τα ονόματα είναι: Αβουλεύτης, Αρσάμης, Αρσίτης, Αζάνης, Αριόμαρδος, Αρτίφης, Ατίβιες, Αρτακάες, Αντίξης, Αντίβηλος, Αζέμιλκος, Άμηστρις, Άνισος, Αρτόχημης, Αχαιμένους, Ατίξης, Αρταΰκτης, Αρτεύς, Αρτίνης, Αρυάνδης, Αρχαέμνες, Αρμαμίθρας, Ασπαθίνης, Αρβάζος, Αμόργης, Αριαράμνης, Αρτάβανος, Αρταΰκτης, Αυτοφραδάτης, Αριαβίγνης, Άριζος, Αυστάνες, Αρβουπάλης, Αβουλίτης, Αρταξέρξης, Ατροπάτης, Αριοβαρζάνης, Αρτώνης, Άστης, Αυτοβάρης, Αρτιβόλης, Βάγους, Βαγοδάρας, Βαγιστάνης, Βαρξάης, Βήσσος, Βουβάκης, Βουβάρης, Βαρζέντης, Γέργης, Γόργος, Γωβρύας, Δαμάστιμος, Δαρίους, Δαυρίσης, Δρυπέτης, Δατάμης, Δώτος, Ζώπυρος, Ινταφέρνης, Ιταμάτης, Καμβύσης, Κανδαύλης, Κατάνης, Κύρος, Ξέρξης, Κεράσμη, Κέρσης, Κλεόφης, Κιβέρνικους, Μαζεύς, Μαξάμης, Μεγαδόστης, Μαυάκης, Μεδάτης, Μύρσος, Μιθροβουζάνης, Μιτρομπέους, Μιθροβάτης, Μιθρίνης, Μαύσωλος, Μασίτες, Μασάγης, Μεγάβυζος, Μαρδόντης, Μεγασίδρος, Μιθραύστης, Ναβάρνης, Νιφάτης, Οξάθρης, Ορξίνης, Οξυάρτης, Οξοδάτης, Οκονδοβάτης, Ορόντης, Οτάνης, Ομάρης, Οιβάρης, Οάριζος, Όχος, Οροντοβάτης, Πατιζειθής, Πρηξάσπης, Πάρμης, Πατιράμης, Πιξώδαρος, Πετίνης, Πίγρης, Παρίστας, Προεξής, Ρωσάκης, Ρεομίθρης, Σαβάκης, Σισάμνης, Σισίνης, Σισιμάκης, Σισίνης, Σισύγγαμβρις, Σίκας, Σέλδομος, Σπιθροβάτης, Σπιθριδάτης, Σιρομίθρης, Σατιβαρζάνης, Στάτειρας, Σμέρδης, Σινέσις, Τασιάκες, Τομαγόρας, Τιτεύς, Τέσπης, Τιριδάτης, Τάβαλος, Τύμνης, Τιμόνακς, Τιμώνδας, Τριπανταίχημης, Τιγράνης, Τετράμνηστος, Φαρνάκης, Φρασαόστρες, Φραδασμένες, Φερανδάτης, Φαρνάβαζος, Φραταφέρνης, Χιστάσπες, Χιδριεύς, Χιστάνες, Χιστιεύς, Χιδάρνες, Ηγησίστρατος, Χοστάσπες, Χορηνής και άλλοι.

Την ίδια μοίρα είχαν και τα τοπωνύμια, τα οποία εντάσσονταν στο πλαίσιο του Περσικού κράτους και τα οποία, επίσης, παρέμειναν μέχρι την εποχή μας εξελληνισμένα με την κατάληξη "ς". Ορισμένα από αυτά είναι: οι πόλεις: Δαμασκόσ, Αγχίαλοσ, Κάδυτισ, Θάψακοσ, Μυριάνδροσ, Ταρσόσ, Πρίαποσ, Μύνδοσ, Ωπισ, Μαλλόσ, Μαγαρσόσ, Μάραθοσ, Τελμησσόσ, Μιλυάσ, Κύζικοσ, Κίνδοσ, Λάμψακοσ, Εκατόμπτυλοσ, Σαβίκτασ, Ξάνθοσ, Κυρούπολισ, Άσπενδοσ, Χελμισούσ, Φασηλίσ, Κασπάτυροσ, Βύβλοσ, Μύνδοσ, Καύνοσ, Ισσόσ, Τύροσ, Καλλίπολισ, Σηστόσ, Σάρδεσ και άλλα. Στη συνέχεια, ο βράχος Άορνοσ, τα ποτάμια: Γράνικοσ, Βουμόδωσ, Σαγγάριοσ, Κύδνοσ, Τίγρησ, Παλακόπασ, Πύραμοσ, Έρμοσ, Χόησ, Ευφράτησ, Στιβοέτισ, Αράξησ, Άορνοσ, Ιαξάρτησ, Τάναϊσ (δεύτερο όνομα για τον Ιαξάρτησ), Γύνδησ, Κάικοσ, Χοάσπησ, Πίναροσ, Φάσισ, Ωξοσ, Ακέσ, Θάψακοσ, Άλυσ, Αράβιοσ, Πράκτιοσ. Η λίμνη Σερβωνίσ. Τα βουνά Κάσιοσ, Ταύροσ, το νησί κοντά στην Αραβία, Τύλοσ και άλλα.

Αλλά αυτή δεν είναι η περίπτωση μόνο με τα περσικά ονόματα και ονομασίες. Αυτή η μοίρα βρήκε και τους άλλους λαούς. Έτσι, για παράδειγμα, από την πλευρά του Διόδωρου Σικελιώτη, το όνομα της βασίλισσας των Αμαζόνων καταγράφεται ως Θάληστρισ, και το όνομα ενός Αιγύπτιου ως Δαναόσ.

Ο Ηρόδοτος, πάλι, αναφέρει τους Αιγύπτιους ηγεμόνες: Ψαμμήτιχοσ, Μοίρισ, Σέσωστρισ, Ραμφίνιτοσ, Χέοπσ, Μυκερίνοσ, Άμασισ και Απρίσ, καθώς και την κόρη του Απρήη, με το όνομα Νιήτισ. Εδώ είναι και τα ονόματα μερικών ακόμη Αιγυπτίων που αναφέρονται στον Ηρόδοτο και τον Αρριανό, τα οποία είναι: Αμιρτίεσ, Πασίρισ, Δολοάσπησ, Πετίσισ και άλλοι. Και οι Αιγυπτιακές πόλεις στον Ηρόδοτο παρέμειναν καταγεγραμμένες με την κατάληξη "ς" (Μέμφισ, Σάισ, Θήβαισ, Όασισ, Κερκάσωροσ, Ηλιούπολισ, Κάνωβοσ και άλλες), και

τέτοια είναι η περίπτωση και με τη λίμνη Μοίρις (στον Αρριανό: Μαρεώτις, σ.σ.) και με το νησί Προσωπίτις.

Ακόμη και το όνομα του μοναδικού Αραβικού ποταμού που αναφέρει ο Ηρόδοτος το κατέγραψε ως Κόρυς, και το όνομα μιας αραβικής πόλης στον Αρριανό καταγράφεται ως Χεροπόλις. Τα ονόματα των μοναδικών λίβυων που αναφέρει ο Ηρόδοτος καταγράφονται ως Ινάρους και Τανύρας. Το Λιβυκό ακρωτήριο, πάλι, ο Ηρόδοτος το κατέγραψε ως Σολόεις, και ένας Λιβυκός ποταμός καταγράφεται ως Κίνιπς.

Και τα Φρυγικά προσωπικά ονόματα στις προαναφερθείσες Ελληνικές αφηγηματικές πηγές παρέμειναν καταγεγραμμένα με την κατάληξη "ς": Άδραστος, Γόρδιος, Μίδας, Πέλοπς κ.λπ., και το όνομα του Αιθίοπα βασιλιά παρέμεινε καταγεγραμμένο ως Σαβάκους.

Το όνομα της Ασύριας πριγκίπισσας παρέμεινε καταγεγραμμένο ως Νίτωκρις, και το όνομα του γιου της ως Λαβύνητος. Ο Ασύριος βασιλιάς που έχτισε την πόλη Αγχίαυλος, παρέμεινε καταγεγραμμένος ως Σαρδανάπαλος, και ήταν γιος του Ανακινδαράξες.

Και με τα Σκυθικά ονόματα που κατέγραψε ο Ηρόδοτος υπάρχει η ίδια ιστορία. Πρώτα τονίζει ότι οι Σκύθες ήταν ξεχωριστός λαός, λέγοντας (παράθεμα): *"Οι Σκύθες... είναι ο νεότερος από όλους τους λαούς"*. Παράλληλα αναφέρει επίσης ότι είχαν ξεχωριστή γλώσσα, παραθέτοντας αρκετές λέξεις τους, μαζί με την Ελληνική μετάφραση. Ωστόσο, τα προσωπικά ονόματα ατόμων από αυτόν τον ξεχωριστό λαό, τα κατέγραψε εξελληνισμένα: Ταργίταιος, Βορυσθένης, Λειποσαίης, Αρποξάυς, Κολάξαις, Αριαπίτες, Σκύλης, Οκταμασάδης, Αριάντας, Τήρης, Ιδάνθουρος και άλλα, και το ίδιο ισχύει και για τα ονόματα των Σκυθικών ποταμών Γέρρος, Λύκος, Όαρος, Τιάραντος, Άραρος, Νάπαρις, Πυρετός, Ορδησσός και Υργίς. Το όνομα μιας Σκυθικής λίμνης το κατέγραψε ως Πάλους Μαιώτις, το όνομα

μιας περιοχής ως: Εξαμπαίος, ενώ τους παραποτάμους του μεγαλύτερου Σκυθικού ποταμού τους κατέγραψε ως: Τύρας, Ύπανις, Βορυσθένης, Παντικάπης και Υπάκυρις. Κατά τα άλλα ο Ηρόδοτος αναφέρει και τα ονόματα των σκυθικών θεών, τους οποίους επίσης παρουσιάζει με ελληνικά ονόματα. Ο Αρριανός αναφέρει και τον Σκύθη διοικητή Σατράκες, καθώς και τον ποταμό Πολιτιμέτους.

Ο Ηρόδοτος αναφέρει επίσης κάποιο μακρινό δυτικοευρωπαϊκό ποτάμι, που ονομαζόταν Ηριδανός, όπου τονίζει κατηγορηματικά ότι αυτή ήταν η Ελληνική ονομασία αυτού του ποταμού, και αναφέρει επίσης δύο βόρεια ποτάμια: Κάρπις και Άλπις. Ο Αρριανός αναφέρει επίσης τρία ποτάμια της Κεντρικής Ασίας: Έπαρδος, Άριος και Ετύμανδρος.

Και τα Ιλλυρικά ονόματα στις Ελληνικές πηγές παρέμειναν καταγεγραμμένα με την κατάληξη "ς". Ορισμένα από αυτά είναι: Βάρδυλις, Πίννης, Γράβος, Πλευράτος και άλλα, και εξελληνισμένα είναι επίσης τα ονόματα των Ιλλυρικών τοπωνυμίων, όπως: Επίδαμνος, Δένουσος, Λισσός, Άγγρος και άλλα.

Ίδια είναι η περίπτωση και με τα Θρακικά προσωπικά ονόματα. Και από αυτά ο μεγαλύτερος αριθμός από την πλευρά των αρχαίων συγγραφέων παρέμειναν καταγεγραμμένα με την Ελληνική κατάληξη "ς". Μερικά από αυτά είναι: Μουκακέντος, Επταίκενθος, Ροδόπις, Δάος, Πατουμάς, Όλορος, Πατούμασος, Κρετεύς, Κάρσις, Τήρης, Σιτάκης και άλλα. Τα Θρακικά ποτάμια στον Ηρόδοτο είναι καταγεγραμμένα ως Άθρυς, Νόης και Αρτάνης, και εδώ είναι και η περιοχή Σαλμυδησσός. Ο Αρριανός αναφέρει επίσης το Θρακικό βουνό Αίμος, τον ποταμό Χέβρους και την πόλη Κάλλατις.

Και τα ονόματα των Τριβαλλών είχαν την ίδια μοίρα. Έτσι, για παράδειγμα, ο Έλληνας ιστορικός Αρριανός αναφέρει τον Τριβαλλικό ποταμό Λιγίνους, έπειτα την Τριβαλλική πόλη

Κάλλατις, καθώς και το όνομα του βασιλιά των Τριβαλλών, Σύρμος.

Ακόμη και τα Ινδικά προσωπικά ονόματα στις Ελληνικές πηγές είχαν εξελληνιστεί. Μερικά από αυτά είναι: Αφρίκης, Ακούφισ, Φαρναζάτρης, Ταξίλης, Μώφισ, Εμβισάρους, Σασιβισάρης, Πώρος, Σπιτάκης, Μερόης, Σωπείθης, Αρταβάτης, Φηγεύς, Ξανδράμης, Μισικάνους, Πορτικανός, Δανδάμης, Σανδράκοττος, Σάμβος, Καλανός, Κωφεύς, Ασαγέτης, ενώ τα ονόματα των Ινδικών ποταμών παρέμειναν καταγεγραμμένα ως: Ινδός, Γάγγης, Ακεσίνης, Υδάσπης, Υδραώτης και Ύφασις. Τα ονόματα δύο Ινδικών πόλεων καταγράφονται ως Σαλμούς και Οροβάτις, και δύο βουνών ως Μηρός και Παραπάμισος (Χίντου-Κους, το οποίο ο Αρριανός ονομάζει ταυτόχρονα και Ινδικό Καύκασο).

Σύμφωνα με αυτήν την τότε Ελληνική πρακτική, προκύπτει ότι λαοί με εντελώς διαφορετικούς πολιτισμούς, εθνοτική καταγωγή (ακόμη και φυλές!), όπως: Πέρσες, Αιγύπτιοι, Ιλλυριοί, Άραβες, Λίβυοι, Θράκες, Αιθίοπες, Σκύθες, Ινδοί, Μακεδόνες και άλλοι, είχαν πανομοιότυπες (Ελληνικές) καταλήξεις στα προσωπικά τους ονόματα (!?). Φυσικά, αυτό είναι αστείο και μόνο να το σκεφτεί κανείς. Όμως, παρά τα γεγονότα αυτά, η σημερινή Ελληνική ιστοριογραφία και προπαγάνδα χρησιμοποιεί τα εξελληνισμένα καταγεγραμμένα αρχαιοΜακεδόνικα προσωπικά ονόματα (αλλά και άλλες λέξεις, τοπωνύμια κ.λπ.) ως "απόδειξη" ότι οι αρχαίοι Μακεδόνες ήταν Έλληνες (εφόσον, υποτίθεται, η κατάληξη ορισμένων από αυτά ήταν Ελληνική). Όμως, αν είναι έτσι, τότε οι σημερινοί Έλληνες προπαγανδιστές θα έπρεπε να ισχυρίζονται ότι και οι τότε: Θράκες, Ιλλυριοί, Αιθίοπες, Ασσύριοι, Πέρσες, Αιγύπτιοι, Λίβυοι, Ινδοί, Ιταλοί και άλλοι λαοί ήταν Έλληνες, επειδή και τα προσωπικά ονόματα (αλλά και τοπωνύμια και άλλες λέξεις) στις αρχαίες Ελληνικές πηγές παρέμειναν καταγεγραμμένα με την

κατάληξη "ς" ("ος" ή "ις"). Ωστόσο, οι Έλληνες ιστορικοί αποσιωπούν αυτό το στοιχείο και το χρησιμοποιούν μόνο όταν πρόκειται για τους αρχαίους Μακεδόνες. Εδώ είναι άλλη μια απόδειξη της έλλειψης αντικειμενικότητάς τους.

Υπέρ αυτής της διαπίστωσης είναι και το γεγονός ότι δεν καταγράφηκαν από τους αρχαίους Έλληνες συγγραφείς όλα τα ονόματα που έφεραν οι αρχαίοι Μακεδόνες. Ορισμένα από αυτά τα ονόματα έχουν ανακαλυφθεί σε επιτύμβιες και άλλες επιγραφές, πράγμα που σημαίνει ότι τα κατέγραψαν οι ίδιοι οι Μακεδόνες. Ένα μεγάλο μέρος αυτών των αυθεντικών προσωπικών ονομάτων δεν καταλήγει καθόλου στην ελληνική κατάληξη "ς", και μάλιστα ορισμένα από αυτά θυμίζουν περισσότερο ονόματα που προέρχονται από γλώσσα κοντινή στη σύγχρονη Μακεδόνικη γλώσσα παρά ονόματα με Ελληνική ρίζα. Ορισμένα από αυτά τα προσωπικά ονόματα είναι: Αντάια, Ανία, Γκίγκα, Ντάντα, Ντάνια, Ντάμον, Ντίτα, Ντούλε, Ζάικα, Ζαϊμίνα, Λάστεν, Λίκα, Μάμα, Μάμινα, Μάντα, Μίλο, Μόμα, Μόμο, Νάνα, Πίτα, Πλάτορ, Ρούμι, Σίτα, Σκρίτα, Στάσανορ, Τάτο, Τάτε, Τάταϊα, Φίλινα και άλλα.

Εν πάση περιπτώσει, αν συγκριθεί το μεγαλύτερο μέρος των αρχαιοΜακεδόνικων προσωπικών ονομάτων που απαντώνται στη βιβλιογραφία (ανεξάρτητα από την προέλευσή τους), με τα σημερινά που φέρουν οι Μακεδόνες (όπως παρουσιάζονται συγκεκριμένα στο βιβλίο: *"Λεξικό των προσωπικών ονομάτων στους Μακεδόνες"* της συγγραφέως Λιούμπιτσα Στάνκοβσκα, Σκόπια, 1992), θα διαπιστωθούν πολυάριθμες αμοιβαίες ομοιότητες. Μερικά από αυτά τα ονόματα είναι μάλιστα εντελώς πανομοιότυπα με τα σημερινά Μακεδόνικα ονόματα. Άλλα, πάλι, έχουν τροποποιηθεί ως γυναικεία ονόματα ή ως επώνυμα. Έτσι, για παράδειγμα, το αρχαιοΜακεδόνικο ανδρικό όνομα *Αλεξάνταρ* απαντάται σήμερα και ως γυναικείο όνομα *Αλεξάνδρα*, αλλά και ως οικογενειακό επώνυμο -

Αλεξάντροβι. Ορισμένα από αυτά τα ονόματα, πάλι, έχουν υποστεί μικρές τροποποιήσεις, αλλά όχι μόνο η ρίζα τους έχει παραμείνει η ίδια, αλλά και οι περισσότεροι φθόγγοι έχουν διατηρηθεί με πολύ ελαφρώς αλλαγμένη σειρά.

Εξαιτίας όλων αυτών τίθεται το ερώτημα: από ποιόν έλαβαν αυτά τα πολυάριθμα προσωπικά ονόματα οι σημερινοί Μακεδόνες, αν υποτίθεται ότι οι σημερινοί Μακεδόνες δεν έχουν καμία σχέση με τους αρχαίους Μακεδόνες;

5. Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΙΑ ΙΣΧΥΡΙΖΕΤΑΙ: ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΥ ΜΑΚΕΔΟΝΑ ΒΑΣΙΛΙΑ (ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ ΜΕ ΤΕΤΟΙΟ ΟΝΟΜΑ) ΗΤΑΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, ΚΑΙ ΟΧΙ ΑΛΕΞΑΝΤΑΡ

Μιλώντας για την προφορά του ονόματος του πιο διάσημου Μακεδόνα βασιλιά, του Μέγα Αλέξανδρου Γ' των Μακεδόνων, είναι αλήθεια ότι όλοι οι αρχαίοι Ελληνικοί συγγραφείς που έγραψαν γι' αυτόν, κατέγραψαν το όνομά του ως "Αλέξανδρος", αλλά προηγουμένως αποδείξαμε ότι οι αρχαίοι Έλληνες (Ελληνιστικοί) συγγραφείς εξελληνίζαν τεχνητά όλα τα ονόματα των ξένων λαών που συναντούσαν. Εκτός αυτού, όλα τα σωζόμενα γραπτά από αυτούς τους συγγραφείς στα οποία αναφέρεται το όνομα αυτού του βασιλιά γράφτηκαν αιώνες μετά τον θάνατό του.

Κανένας τους δεν ήταν σύγχρονός του για να επιβεβαιώσει πώς πραγματικά ονομαζόταν. Έτσι, για παράδειγμα, ένας από τους βιογράφους του Αλέξανδρου, ονόματι Διόδωρος Σικελιώτης, έζησε σχεδόν τρεις αιώνες μετά τον θάνατο του Αλέξανδρου, και ο Πλούταρχος έγραψε τη βιογραφία του για τον Αλέξανδρο σχεδόν τέσσερις αιώνες μετά τον θάνατο του Αλέξανδρου, ενώ ο Αρριανός έγραψε για τον Αλέξανδρο πάνω

από τέσσερις αιώνες μετά τον θάνατό του. Το ίδιο ή παρόμοιο ισχύει και για τους άλλους αρχαίους συγγραφείς.

Ωστόσο, υπάρχουν σωζόμενες καταγραφές για τον Αλέξανδρο που γράφτηκαν την εποχή που ήταν ακόμη ζωντανός και οι οποίες υπάρχουν μέχρι σήμερα! Πρόκειται για τα Βαβυλωνιακά αστρονομικά αρχεία, γραμμένα σε σφηνοειδή γραφή. Σε ορισμένα από αυτά, το όνομα αυτού του Μακεδόνα βασιλιά είναι ξεκάθαρα γραμμένο ακριβώς ως ΑΛΕΞΑΝΤΑΡ, και όχι ως ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ!

Συγκεκριμένα, κατά τη διάρκεια της Βαβυλωνιακής Αυτοκρατορίας, αλλά και αργότερα, ο πιο σημαντικός ναός για τους Βαβυλώνιους και τους Χαλδαίους (οι οποίοι ήταν ένας ξεχωριστός λαός υπό Βαβυλωνιακή κυριαρχία που με την πάροδο του χρόνου υιοθέτησε τη Βαβυλωνιακή κουλτούρα και θρησκεία) ήταν ο ναός Εσαγκίλα. Αυτός ήταν στην πραγματικότητα ένα συγκρότημα ναών που ήταν αφιερωμένο στον Βαβυλωνιακό θεό Μαρδούκ. Σε αυτόν τον ναό, από την πλευρά των ιερέων, επί χρόνια τηρούνταν καθημερινά ένα Αστρονομικό ημερολόγιο στο οποίο καταγράφονταν τα ουράνια φαινόμενα. Σε αυτό το Ημερολόγιο καταγράφονταν περιστασιακά και άλλα δεδομένα από την καθημερινή ζωή (οι καιρικές συνθήκες, η στάθμη του ποταμού Ευφράτη, οι τιμές των τροφίμων, αλλά και πολιτικά γεγονότα). Στο Βρετανικό Μουσείο του Λονδίνου σήμερα φυλάσσεται ένα μέρος των καθημερινών καταγραφών από το Αστρονομικό ημερολόγιο των Χαλδαίων, ανάμεσα στις οποίες αναφέρεται και ο Αλέξανδρος ο Μέγας της Μακεδονίας.

Στην πινακίδα που γράφτηκε στο πέμπτο έτος της βασιλείας του Πέρση βασιλιά Δαρείου του Τρίτου, δεν αναφέρεται μόνο το όνομα του Αλέξανδρου, αλλά από τα σωζόμενα (αν και αρκετά κατεστραμμένα) θραύσματα μπορούν να διακριθούν

ενδιαφέροντα στοιχεία που γράφτηκαν αυθεντικά κατά τη διάρκεια της ίδιας της εισόδου του στη Βαβυλώνα.

Στην πινακίδα που γράφτηκε κατά το δωδέκατο έτος της βασιλείας του Αλέξανδρου, από τον πρώτο έως το τέλος του έκτου μήνα, διαβάζουμε:

«Το δωδέκατο έτος του βασιλιά Αλέξανδρου, τον πρώτο μήνα, το φεγγάρι έγινε ορατό μέσα από τα σύννεφα. Από τη δύση του ήλιου μέχρι τη δύση της σελήνης υπήρχαν σύννεφα και εγώ δεν παρατηρούσα. Τη νύχτα της πρώτης ημέρας τα σύννεφα διέσχισαν τον ουρανό. Είχε πολύ συννεφιά και έπεσε δυνατή βροχή. Τη νύχτα της δεύτερης ημέρας η σελήνη ήταν ενάμιση πήχη πίσω από τον Δία και έναν πήχη κάτω από την Αφροδίτη...»

Εδώ το όνομα του Μακεδόνα βασιλιά είναι γραμμένο ως «Αλεξάνταρ» (A-lek-sa-an-dar) και μάλιστα προφανώς την εποχή που εκείνος επέστρεψε στη Βαβυλώνα, λίγο πριν πεθάνει σε αυτή την πόλη. Αυτό είναι στην πραγματικότητα μια αδιαμφισβήτητη απόδειξη ότι το όνομά του στο πρωτότυπο ήταν ΑΛΕΞΑΝΤΑΡ, και όχι ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, όπως το εξελλήνισαν τεχνητά οι μεταγενέστεροι αρχαίοι Έλληνες συγγραφείς, ακριβώς όπως εξελλήνισαν και τα ονόματα δεκάδων άλλων μελών διαφορετικών λαών, προσθέτοντας τεχνητά σε αυτά την ελληνική κατάληξη «ς» («ος»).

Ότι το πραγματικό Μακεδονικό όνομα του πιο διάσημου Μακεδόνα βασιλιά ήταν «Αλεξάνταρ» (όπως γράφει στο αυθεντικό Βαβυλωνιακό κείμενο με σφηνοειδή γραφή που καταγράφηκε την εποχή που εκείνος ζούσε), και όχι «Αλέξανδρος», πιστεύουν επίσης και ορισμένοι σύγχρονοι ιστορικοί. Έτσι, για παράδειγμα, ο γνωστός Ολλανδός ιστορικός Γιόνα Λέντερινγκ (γνωστός για το βιβλίο του σχετικά με τον Μέγα Αλέξανδρο), στην κριτική του για το βιβλίο «*Alexander the Great*.

Historical Sources in Translation» των Waldemar Heckel και John Yardley (2004) γράφει:

«Δεν πρέπει να αποκλείσουμε την πιθανότητα ότι το όνομα Αλεξάνταρ ήταν ένα Μακεδονικό όνομα με το οποίο ο κατακτητής της Ασίας ήταν γνωστός στους συμπατριώτες του.»

6. Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΙΑ ΙΣΧΥΡΙΖΕΤΑΙ: ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΜΑΚΕΔΟΝΕΣ ΛΑΤΡΕΥΑΝ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥΣ ΘΕΟΥΣ, ΠΡΑΓΜΑ ΠΟΥ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΠΩΣ ΗΤΑΝ ΕΛΛΗΝΕΣ

Για να απαντήσουμε σε αυτή τη θέση, θα τονίσουμε καταρχάς ότι η λεγόμενη «αρχαία Ελληνική μυθολογία και θρησκεία» ως επί το πλείστον δεν ήταν καθόλου Ελληνική. Συγκεκριμένα, μέχρι τον 18ο αιώνα θεωρούνταν ότι αυτή η θρησκεία, δηλαδή η μυθολογία, ήταν αυτόχθονη Ελληνική, αλλά τότε αποκαλύφθηκαν στοιχεία ότι οι Έλληνες υιοθέτησαν σε μεγάλο βαθμό τη θρησκεία τους από τους Φοίνικες (και από άλλους Ινδοευρωπαϊκούς λαούς της εποχής). Ότι αυτό είναι σήμερα γνωστό στο παγκόσμιο κοινό, θα το δείξουμε παραθέτοντας ένα απόσπασμα από τη γνωστή Αμερικανική εγκυκλοπαίδεια CD Grolier (CD Grolier electronic publishing, inc. Mindscape, Inc. 1995, Novato, CA 94945), όπου για τα περισσότερα στοιχεία της Ελληνικής θρησκείας και μυθολογίας, υποστηρίζεται ξεκάθαρα ότι είναι δανεισμένα από άλλους διαφορετικούς πολιτισμούς. Σε σχέση με αυτό, στο κεφάλαιο «Μυθολογία», στον υπότιτλο «Ελληνική μυθολογία» διαβάζουμε:

«Η Ελληνική μυθολογία περιέχει μυθολογικά στοιχεία από διαφορετικούς πολιτισμούς και ιστορίες.» (*"Greek mythology contains mythological elements from different cultures and histories"*).

Αλλά τι είναι αυτό που έχει δανειστεί από άλλες θρησκείες; Η απάντηση είναι: οι περισσότερες από τις Ελληνικές θεότητες δεν ήταν καθόλου Ελληνικές. Έτσι, για παράδειγμα, για την καταγωγή του υπέρτατου θεού Δία, σε αυτή την εγκυκλοπαίδεια γράφει:

«Το Ινδοευρωπαϊκό πολιτιστικό στοιχείο σε αυτή τη μυθολογία εκπροσωπείται μέσω θεοτήτων όπως ο Δίας... Ο Δίας είναι η πιο εξέχουσα θεότητα στην Ελληνική μυθολογία. Έχει καθαρά Ινδοευρωπαϊκή καταγωγή και αποτελεί μια ουράνια θεότητα που συνδέεται και συμβολίζεται με τον ουρανό και τα ουράνια φαινόμενα.» (*"The Indo-European cultural element is represented in deities such as Zeus... Zeus is the most prominent deity of Greek mythology. He is clearly of Indo-European origin and is a celestial deity related to and symbolized by the sky and sky phenomena"*). (CD Grolier electronic publishing, inc. Mindscape, Inc. 1995, Novato, CA 94945, "Greek Mythology").

Έτσι, βλέπουμε ότι ο πιο διάσημος «Έλληνας θεός» Δίας, δεν είναι καθόλου Έλληνας. Ή ακριβέστερα, όσο είναι Ελληνικός, άλλο τόσο είναι και Μακεδονικός, και ανήκει εξίσου σε όλους τους λαούς που τον λάτρευαν εκείνη την εποχή.

Το ίδιο συμβαίνει και με τον θεό Ποσειδώνα. Σχετικά με αυτόν, στο ίδιο σημείο, διαβάζουμε:

«Ο Ποσειδώνας ήταν αρχικά μια Ινδοευρωπαϊκή θεότητα και είναι ο μεγαλύτερος αδελφός του Δία.» (*"Poseidon was originally an Indo-European deity and an elder brother to Zeus"*). (CD Grolier electronic publishing).

Για τον «Έλληνα» Απόλλωνα, λίγοι γνωρίζουν ότι αποτελεί Ασιατική θεότητα, εισηγμένη από τη Σιβηρία, όπου ήταν συνδεδεμένη με τις Ασιατικές φυλετικές σαμανικές λατρείες. Ορίστε τι γράφει σε αυτή την εγκυκλοπαίδεια για αυτή την «Ελληνική» θεότητα:

«Ο Απόλλωνας κατάγεται από τη Σιβηρία και θεωρείται ότι οι εκστατικές δυνάμεις που συνδέονται με τη λατρεία του προέρχονται από τον φυλετικό σαμανισμό αυτής της περιοχής και όχι από τη Διονυσιακή λατρεία στους Δελφούς.» (*"Apollo originated in Siberia and the ecstatic powers attached to his cult were derived from the tribal shamanism of that area rather than from the Dionysian cult at Delphi."*). (CD Grolier electronic publishing).

Ας αναφέρουμε και τον θεό Διόνυσο. Ήταν μια Βρυγική θεότητα, αλλά πρώτα λατρεύτηκε από τους Μακεδόνες, και μόνο μετά από τους Έλληνες. Στην προαναφερθείσα εγκυκλοπαίδεια CD Grolier, σχετικά με τη λατρεία του Διονύσου από τους Μακεδόνες, γράφει ότι ο Διόνυσος στα Βαλκάνια λατρεύτηκε πρώτα από τους Μακεδόνες (αν και αναφέρεται και η Βρυγική του καταγωγή). Εδώ διαβάζουμε:

«Ο Διόνυσος δεν ήταν ινδοευρωπαϊκή θεότητα, αλλά είχε πιθανότατα βρυγική καταγωγή, και η λατρεία του άνθισε πρώτα στη Μακεδονία, και έπειτα στη Θεσσαλία και τη Βοιωτία...» (*"Dionysus was not an Indo-European deity, but was probably of Brygian origin, whose cult first flourished in Macedonia, and then in Thessaly and Boeotia."*).

Είναι γνωστό ότι στην εθνογένεση των αρχαίων Μακεδόνων, ο αρχαίος Βαλκανικός λαός των Βρύγων έπαιξε σημαντικό ρόλο, οπότε φυσικά από εκεί προέρχεται και η παρουσία αυτού του θεού μεταξύ των Μακεδόνων.

Ένας μεγάλος αριθμός χαρακτήρων από αυτή τη μυθολογία προερχόταν επίσης από τη Θράκη, από τα Ιλλυρικά εδάφη, από την Αφρική και από την Ασία, γεγονός που σημαίνει ότι ούτε αυτοί είχαν Ελληνική καταγωγή.

Ακόμη και ο «Πατέρας της Ιστορίας» Ηρόδοτος γράφει ότι οι περισσότερες Ελληνικές θεότητες δεν ήταν καθόλου Ελληνικές.

Σχετικά με την καταγωγή των Ελληνικών θεοτήτων ο Ηρόδοτος στην «Ιστορία» του γράφει:

«Τους θεούς [που τα ονόματά τους οι Έλληνες δηλώνουν ότι δε γνωρίζουν], πιστεύω ότι οι Έλληνες τους παρέλαβαν από τους Πελασγούς, με εξαίρεση τον Ποσειδώνα. Για τον Ποσειδώνα, τη γνώση την πήραν από τους Λίβυους...» (*"The gods, with whose names they profess themselves unacquainted, the Greeks received, I believe, from the Pelasgi, except Neptune. Of him they got their knowledge from the Libyans."*).

Ποιοί ήταν οι Πελασγοί από τους οποίους (σύμφωνα με τον Ηρόδοτο) οι Έλληνες πήραν τους θεούς;

Η εθνοτική καταγωγή των Πελασγών δεν έχει προσδιοριστεί. Ο Ηρόδοτος (ο οποίος ήταν σύγχρονός τους) είναι κατηγορηματικός στον ισχυρισμό του ότι δεν ήταν Έλληνες και ότι μιλούσαν μια γλώσσα ακατανόητη για τους Έλληνες. Ο Ηρόδοτος γράφει και για τις εχθροπραξίες μεταξύ των Πελασγών και των Ελλήνων. Γράφει επίσης ότι οι Πελασγοί ζούσαν και στη Μακεδονία, στην περιοχή της Κρηστωνίας. Σχετικά με αυτό ο Ηρόδοτος γράφει:

«Από την πλευρά μου, νομίζω ότι οι Πελασγοί ήταν βαρβαρικός λαός» (*"The Pelasgi, on the other hand, were, as I think, a barbarian race..."*).

Για τους Πελασγούς από τη Μακεδονική περιοχή της Κρηστωνίας ο Ηρόδοτος είναι ακόμη πιο κατηγορηματικός:

«Είναι σίγουρο γεγονός ότι ο λαός στην Κρηστωνία μιλά μια γλώσσα που διαφέρει από τις γειτονικές γλώσσες». (*"For it is a certain fact that the people of Creston speak a language unlike any of their neighbours..."*).

Λαμβάνοντας υπόψη αυτά τα γεγονότα, ακυρώνεται πλήρως ο ισχυρισμός σύμφωνα με τον οποίο οι αρχαίοι Μακεδόνες ήταν «Έλληνες» επειδή προσεύχονταν στους «Ελληνικούς θεούς» (!?). Αυτές οι θεότητες (Ινδοευρωπαϊκής και

Ασιατικής καταγωγής) ανήκαν εξίσου τόσο στους αρχαίους Έλληνες όσο και στους αρχαίους Μακεδόνες, αλλά και σε άλλους Βαλκανικούς λαούς. Για να το εξηγήσουμε αυτό καλύτερα, θα κάνουμε μια σύγκριση με τον Χριστιανισμό. Σήμερα εκατοντάδες εκατομμύρια Χριστιανοί, μέλη διαφόρων εθνών, προσεύχονται και πιστεύουν στον Ιησού, αν και αυτός τυπικά γεννήθηκε ως μέλος του Αραμαϊκού λαού. Κανείς σήμερα δεν ισχυρίζεται ότι όλοι όσοι πιστεύουν στον Ιησού είναι «εθνοτικά Αραμαίοι». Όμως, ακριβώς τέτοια είναι η κατάσταση της σύγχρονης Ελληνικής ιστοριογραφίας σε σχέση με τους αρχαίους Μακεδόνες. Αυτή η ιστοριογραφία ισχυρίζεται παράλογα ότι εφόσον οι Μακεδόνες πίστευαν στον Δία, τον Απόλλωνα, τον Ποσειδώνα... αυτό σημαίνει ότι ήταν «εθνοτικά Έλληνες», αν και σε αυτούς τους θεούς πίστευαν επίσης οι Θράκες, οι Ιλλυριοί, οι Πελασγοί και άλλοι Βαλκανικοί λαοί, και αν και οι περισσότεροι από αυτούς τους θεούς δεν είχαν καθόλου Ελληνική καταγωγή.

Αλλά και στη λατρεία των κοινών θεών υπήρχε μια έντονη διαφορά στον **τρόπο** λατρείας τους. Για να το διευκρινίσουμε αυτό, θα αναφέρουμε ένα σύγχρονο παράδειγμα. Ας πάρουμε την Καθολική θρησκεία. Σήμερα, σχεδόν κάθε Καθολική γιορτή συνδέεται με ορισμένα λαϊκά έθιμα, δηλαδή με έναν συγκεκριμένο «τρόπο» εορτασμού της (φυσικά, εκτός από τις καθολικές παγκόσμιες τελετουργίες). Ακριβώς από την ιδιαιτερότητα αυτών των εθίμων διαφέρουν τα έθνη. Για παράδειγμα, υπάρχει αξιοσημείωτη διαφορά στα έθιμα και τις τελετουργίες κατά τη διάρκεια των Χριστουγέννων στους Πολωνούς και στους Τσέχους (και σίγουρα το ίδιο ισχύει και για τα λαϊκά έθιμα και τις τελετουργίες που συνδέονται με άλλες γιορτές, και μάλιστα σε όλους τους άλλους καθολικούς λαούς). Έτσι, σε αυτή την περίπτωση, έχουμε Πολωνούς και Τσέχους (που πιστεύουν στον ίδιο Θεό), αλλά έχουν διαφορετικό τρόπο

λατρείας αυτού του Θεού (από την άποψη των λαϊκών εθίμων και τελετουργιών).

Έτσι συνέβαινε και με τους Μακεδόνες και τους Έλληνες. Και οι δύο λάτρευαν τον Δία, αλλά με αρκετά διαφορετικό τρόπο. Ένας από τους πιο έγκυρους μελετητές της αρχαίας Μακεδονίας στον κόσμο, ο Δρ. Γιουτζίν Μπόρζα (Eugene Borza), σχετικά με αυτό θα γράψει:

«Έχουμε ήδη δει ότι οι Μακεδόνες σέβονταν πολλές θεότητες που σέβονταν και οι Έλληνες, αλλά είναι επίσης απολύτως σαφές ότι ο τρόπος αυτής της λατρείας ήταν σημαντικά διαφορετικός. Έτσι, για παράδειγμα, από την περίοδο των Αργεάδων (Μακεδονική δυναστεία, σ.σ.) δεν έχει ακόμη ανακαλυφθεί τίποτα που να μοιάζει με τους ελληνικούς ναούς, οι οποίοι στην Ελλάδα είναι τα κύρια δημόσια θρησκευτικά μνημεία.» (Eugene Borza: "In The Shadows of Olympus - The Emergence of Macedon", ISBN 0-691-05549-1).

Επίσης, οι Μακεδόνες χρησιμοποιούσαν συχνά δικά τους Μακεδονικά ονόματα για αυτούς τους κοινούς Ινδοευρωπαϊκούς θεούς. Αργότερα, την ίδια πρακτική υιοθέτησαν και οι Ρωμαίοι, οι οποίοι έδωσαν τις δικές τους ονομασίες στους κοινούς Ινδοευρωπαϊκούς και Βαλκανικούς θεούς, αν και τα χαρακτηριστικά τους παρέμειναν τα ίδια. Έτσι, για παράδειγμα, ο Δίας στους Ρωμαίους έγινε Γιούπιτερ (Jupiter), η Ήρα έγινε Γιούνο (Juno), η Άρτεμις έγινε Ντιάνα (Diana) και ούτω καθεξής. Μήπως λοιπόν το γεγονός ότι οι Ρωμαίοι υιοθέτησαν σχεδόν όλους τους λεγόμενους *Ελληνικούς θεούς* σημαίνει καθόλου πως και οι Ρωμαίοι είναι Έλληνες;

Όμως, υπήρχαν άραγε και αυθεντικοί Μακεδονικοί θεοί; Η απάντηση σε αυτή την ερώτηση είναι καταφατική. Δυστυχώς, υπό την επιρροή της Ελληνικής προπαγάνδας, σε ένα μεγάλο μέρος της παγκόσμιας ιστοριογραφίας, ακόμη και ορισμένοι από

τους καθαρά Μακεδονικούς θεούς αντιμετωπίζονται ως «Ελληνικοί».

Αυθεντικές αρχαιοΜακεδόνικες θεότητες ήταν οι γνωστές Μούσες! Για πρώτη φορά η λατρεία τους μαρτυρείται στη Μακεδονική περιοχή της Πιερίας, και από εκεί έγιναν αποδεκτές από τους Έλληνες. Στην προαναφερθείσα εγκυκλοπαίδεια CD Grolier, στο λήμμα "Muses", διαβάζουμε:

«Οι Μούσες... μερικές φορές αποκαλούνταν και Πιερίδες, από την αρχική τους πατρίδα, την Πιερία της Μακεδονίας, από όπου συχνά επισκέπτονταν την πηγή της Αγανίππης.» (*"The muses... Sometimes called the Pierides, after their early home, Pieria, in Macedonia, frequented the fountain of Aganippe on Mount Helicon".*).

Επομένως, και οι μούσες προέρχονται από τις πεπειθήμενες των Μακεδόνων, οι οποίοι, να υπενθυμίσουμε, σύμφωνα με τους ίδιους τους τότε Έλληνες, μιλούσαν μια ακατανόητη για αυτούς Μακεδονική γλώσσα και οι οποίοι γι' αυτό αποκαλούνταν βάρβαροι.

Στον θρησκευτικό κορμό των αρχαίων Μακεδόνων ανήκαν επίσης οι θεοί Κάβειροι. Ο Ηρόδοτος θεωρεί ότι η λατρεία των Καβείρων μεταφέρθηκε από τους Πελασγούς, οι οποίοι εκείνη την εποχή ζούσαν επίσης στη Μακεδονία και οι οποίοι (σύμφωνα με τον Ηρόδοτο) μιλούσαν επίσης μια γλώσσα ακατανόητη για τους Έλληνες.

Μια άλλη σημαντική λατρεία για τους Μακεδόνες ήταν η λατρεία του θρυλικού μυθικού τραγουδοποιού Ορφέα, ο οποίος, σύμφωνα με τις πεπειθήμενες, γεννήθηκε στη Μακεδονία. Εξάλλου, μια ελάχιστη γνώση της μυθολογίας δείχνει ότι ο Ορφέας ήταν γιος της μούσας Καλλιόπης, η Μακεδονική καταγωγή της οποίας έχει ήδη αναφερθεί. Ο Ορφέας, όχι μόνο γεννήθηκε στη Μακεδονία, αλλά θάφτηκε επίσης στη γη μας. Ο τάφος του βρισκόταν στους πρόποδες του Ολύμπου στη νότια

Μακεδονία και στην επιτύμβια στήλη του ήταν γραμμένοι στίχοι από έναν Μακεδόνα ποιητή.

Ως αρχαίο Μακεδονικό θεό πρέπει να αναφέρουμε και τον θεό της Θεραπείας, τον Δάρρωνα.

Μια άλλη αρχαιοΜακεδόνικη θεότητα, που δεν υπήρχε στους Έλληνες, ήταν η θεά **Μα**. Στη Μακεδονία έχουν βεβαιωθεί πολλά παραδείγματα ευρημάτων με παραστάσεις αυτής της θεάς, ενώ τέτοια ευρήματα στην Ελλάδα - δεν υπάρχουν! Κατά τα άλλα, για τη θεά Μα πιστεύεται ότι έχει παλιά Μακεδόνικη-Βρύγικη καταγωγή και η ίδια είχε στους Μακεδόνες τις δικές της Μακεδόνικες ιδιαιτερότητες, που δεν υπάρχουν σε άλλους λαούς (αν και σε κάθε λαό υπήρχε μια θεότητα με παρόμοιο ρόλο ως Προ-Μητέρα).

Και ο Ηρακλής λατρευόταν στη Μακεδονία ως ξεχωριστός Μακεδόνικος θεός, και τέτοια ήταν η περίπτωση και με τη θεά Ζειρήνη (που είχε ξεχωριστά Μακεδόνικα επίθετα), και που ως προς το περιεχόμενό της θύμιζε την Ελληνική Αφροδίτη.

Και ο Μακεδόνικος θεός του πολέμου (που οι Έλληνες αναφέρουν ως τον «Μακεδόνικο Άρη»), καθώς και οι Μακεδόνικες θεές, που είχαν αναλογία με τις Ελληνικές νύμφες και χάριτες, είχαν επίσης τα δικά τους ξεχωριστά Μακεδόνικα ονόματα και με αυτά τα ονόματα λατρεύονταν από τους Μακεδόνες.

Στη συνέχεια θα κάνουμε μια ανασκόπηση και της καταγωγής των συγγραφέων που δημιούργησαν τη λεγόμενη «Ελληνική μυθολογία», καθώς και της καταγωγής ορισμένων άλλων χαρακτήρων από αυτή τη μυθολογία.

Οι λεγόμενοι «αρχαίοι Έλληνες θεοί», μαζί με όλους τους άλλους μυθολογικούς χαρακτήρες, είναι προϊόν των έργων αρκετών αρχαίων συγγραφέων που τους δημιούργησαν. Στη συνέχεια θα κάνουμε μια σύντομη ανασκόπηση της καταγωγής αυτών των συγγραφέων.

Στην επιστήμη είναι ευρέως γνωστό ότι αυτή η μυθολογία εμφανίστηκε για πρώτη φορά σε γραπτές πηγές σε τρία έργα (τα οποία δημοσιεύθηκαν με σχετικά μικρή χρονική διαφορά). Αυτά τα έργα θεωρούνται θεμελιώδη για αυτή τη μυθολογία. Σε σχέση με αυτό θα παραθέσουμε ένα απόσπασμα από την παγκοσμίως γνωστή εγκυκλοπαίδεια "Microsoft Encarta", στην οποία για τις πρώτες γραπτές αναφορές που σχετίζονται με αυτή τη μυθολογία διαβάζουμε:

«Η Ελληνική μυθολογία... περιέχει κυρίως μια ποικιλία ιστοριών και θρύλων για διαφορετικές θεότητες. Η Ελληνική μυθολογία έφτασε στην πλήρη ανάπτυξη της τη δεκαετία του 700 π.Χ. Τρεις κλασικές συλλογές μύθων: η 'Θεογονία' του ποιητή Ησίοδου, καθώς και η 'Ιλιάδα' και η 'Οδύσσεια' του ποιητή Ομήρου, εμφανίστηκαν περίπου εκείνη την εποχή.» (Microsoft Encarta, USA, 1998, "Greek mythology").

Έτσι, τα τρία πρώτα θεμελιώδη έργα της λεγόμενης «Ελληνικής μυθολογίας» είναι: η «Θεογονία» του Ησίοδου, καθώς και η «Ιλιάδα» και η «Οδύσσεια», που πιστεύεται ότι γράφτηκαν από τον Όμηρο.

Σχετικά με το έργο «Θεογονία» του Ησίοδου, στην Encarta διαβάζουμε:

«Η Θεογονία παρουσιάζει τη γένεση του κόσμου, η οποία προήλθε από το χάος, έπειτα τη γέννηση των θεών, καθώς και μια περιγραφή των περιπετειών τους». (Encarta, παρατεθέν έργο, λήμμα: «Ησίοδος»).

Βλέπουμε λοιπόν ότι ο Ησίοδος είναι ο πρώτος συγγραφέας που παρουσίασε συστηματικά τα βασικά γεγονότα αυτής της μυθολογίας. Αλλά αυτό που είναι ενδιαφέρον για εμάς είναι ότι ο Ησίοδος στο έργο του «Θεογονία» δεν αναφέρει ούτε μία φορά τους Έλληνες, ούτε οποιαδήποτε άλλη λέξη που να προέρχεται από αυτό το εθνωνύμιο (ελληνικός, ελληνική κ.λπ.). Υπενθυμίζουμε ότι ο Ησίοδος έζησε περίπου τον 8ο αιώνα π.Χ.

Το ίδιο συμβαίνει και με τα άλλα δύο θεμελιώδη έργα της λεγόμενης «Ελληνικής μυθολογίας», που είναι η «Ιλιάδα» και η «Οδύσσεια». Και σε αυτά, με καμία λέξη, δεν αναφέρεται το εθνωνύμιο «Έλληνες» για τους θεούς! Εξαιτίας αυτού, τίθεται το ερώτημα: τι είδους «Ελληνική μυθολογία» είναι αυτή, όταν στα πρώτα και θεμελιώδη έργα της δεν αναφέρονται ούτε οι Έλληνες, ούτε οποιαδήποτε άλλη λέξη που να προέρχεται από αυτό το εθνωνύμιο (Ελληνικός, Ελληνικό κ.λπ.);

Αλλά αυτό δεν είναι όλο. Αν κάνουμε μια ανασκόπηση της εθνοτικής καταγωγής των σημαντικότερων αρχαίων και μεσαιωνικών συγγραφέων (δημιουργών) αυτής της μυθολογίας, θα προκύψουν ακόμη πιο εκπληκτικά δεδομένα υπέρ του μη Ελληνικού της χαρακτήρα. Ο παγκοσμίως γνωστός μελετητής και γνώστης αυτής της μυθολογίας, ο **Κάρλος Παράδα** (Carlos Parada), έχει πραγματοποιήσει λεπτομερείς αναλύσεις όλων των μέχρι σήμερα γνωστών αρχαίων και μεσαιωνικών έργων στα οποία αντιπροσωπεύονται μύθοι από τη λεγόμενη «Ελληνική μυθολογία». Ο Κάρλος Παράδα είναι συγγραφέας μεγάλου αριθμού επιστημονικών εργασιών αφιερωμένων σε αυτή τη μυθολογία, στις οποίες παρατίθενται όλοι οι χαρακτήρες και τα γεγονότα της. Έχει επεξεργαστεί τόσο σχολαστικά αυτή τη μυθολογία που μάλιστα έκανε μια ανασκόπηση των σημαντικότερων συγγραφέων της (πρακτικά - των δημιουργών της) στην οποία υπολόγισε ποιός συγγραφέας και με πόσες σειρές από τα έργα του συνέβαλε στη δημιουργία αυτής της μυθολογίας. Με βάση αυτό, ο Κάρλος Παράδα υπολόγισε επίσης ποιός (αρχαίος ή μεσαιωνικός) συγγραφέας με τι ποσοστό συμμετείχε στη δημιουργία των έργων, τα οποία, εξ ολοκλήρου ή εν μέρει, είναι αφιερωμένα σε χαρακτήρες και περιεχόμενα αυτής της μυθολογίας. Μέρος των εργασιών του Κάρλος Παράδα δημοσιεύεται στο βιβλίο του "Genealogical Guide to the Greek Mythology" (Studies in Mediterranean Archaeology, Vol. 107,

Coronet Books; ISBN: 9170810621, Philadelphia, USA, 1993). Αυτές οι εργασίες έχουν δημοσιευθεί και σε CD, και υπάρχουν και στο Διαδίκτυο.

Βασιζόμενοι στις σχολαστικές έρευνες αυτού του παγκοσμίως γνωστού σύγχρονου μελετητή της λεγόμενης «Ελληνικής μυθολογίας» παρατηρούνται τα εξής αποτελέσματα. Ο πιο αντιπροσωπευτικός συγγραφέας του οποίου τα έργα ήταν αφιερωμένα σε χαρακτήρες και γεγονότα αυτής της μυθολογίας είναι ο αρχαίος συγγραφέας Απολλόδωρος (Apollodorus). Ο Κάρλος Παράδα υπολόγισε ότι από το συνολικό μέχρι τώρα γνωστό λογοτεχνικό έργο της λεγόμενης «ελληνικής μυθολογίας», ο Απολλόδωρος συμμετέχει με 2389 σειρές ή με περίπου 19%.

Τον ακολουθούν οι αρχαίοι συγγραφείς Πausανίας (Pausanias) και Υγίνος (Hyginus). Στο συνολικό μέχρι τώρα γνωστό λογοτεχνικό έργο αυτής της μυθολογίας, ο Πausανίας συμμετέχει με συνολικά 1318 σειρές (περίπου 12%), ενώ ο αρχαίος συγγραφέας Υγίνος συμμετέχει με συνολικά 1259 σειρές (από τα δύο έργα του: "*Fabulae*" και "*Poetica Astronomica*"), το οποίο σε ποσοστό ανέρχεται επίσης σε περίπου 12%.

Ακολουθεί ο Όμηρος, τα έργα του οποίου αποτελούν περίπου το 8% του συνολικού μέχρι τώρα γνωστού λογοτεχνικού έργου της λεγόμενης «ελληνικής μυθολογίας» (φυσικά εάν πραγματικά υπήρξε ως μοναδικός συγγραφέας).

Πρακτικά αυτοί οι συγγραφείς με τα έργα τους συμμετέχουν με πάνω από 50% του συνολικού μέχρι τώρα γνωστού λογοτεχνικού έργου που είναι αφιερωμένο στη λεγόμενη «Ελληνική μυθολογία».

Τους ακολουθούν οι: Οβίδιος (Ovid) με συνολικά 632 σειρές (περίπου 6%), Νόννος (Nonnus) με συνολικά 570 σειρές (περίπου 5%), Ησίοδος (Hesiod) με 493 σειρές (περίπου 4,6%), Διόδωρος ο Σικελιώτης (Diodorus of Sicily) με 484 σειρές

(περίπου 4,4%) και Βιργίλιος (Virgil), ο οποίος συμμετέχει με 466 σειρές (περίπου 4%).

Οι υπόλοιποι συγγραφείς συμμετέχουν με πολύ μικρότερο ποσοστό.

Αφού παραθέσαμε αυτούς τους αριθμούς, ας κάνουμε μια ανασκόπηση της εθνοτικής καταγωγής των πιο αντιπροσωπευτικών συγγραφέων, δηλαδή των δημιουργών του μεγαλύτερου μέρους του μέχρι σήμερα γνωστού λογοτεχνικού έργου της λεγόμενης «Ελληνικής μυθολογίας».

Είπαμε ότι ο πιο αντιπροσωπευτικός συγγραφέας (με 19%) είναι ο Απολλόδωρος. Αυτός έζησε τον δεύτερο αιώνα στην Αλεξάνδρεια. Η εθνοτική του καταγωγή δεν είναι γνωστή. Όμως, υπάρχουν δεδομένα για την κατά προσέγγιση εθνοτική σύνθεση της Αλεξάνδρειας από τα τέλη του πρώτου αιώνα μ.Χ. (που σημαίνει μόνο λίγες δεκαετίες πριν από την εμφάνιση του Απολλόδωρου). Εκείνη την εποχή οι πιο κυρίαρχοι κάτοικοι στην Αλεξάνδρεια ήταν: οι Αιγύπτιοι, οι Μακεδόνες (οι οποίοι ίδρυσαν κιόλας αυτή την Αιγυπτιακή πόλη και οι οποίοι ήταν οι πρώτοι της κάτοικοι), οι Έλληνες, οι Εβραίοι και οι Ρωμαίοι.

Για τους Μακεδόνες ως κατοίκους της Αλεξάνδρειας εκείνη την εποχή γράφει ο πιο γνωστός αρχαίος Εβραίος ιστορικός Ιώσηπος Φλάβιος (που έζησε τον πρώτο αιώνα μ.Χ.). Όταν γράφει για την εγκατάσταση των Εβραίων στην Αλεξάνδρεια από τον Μακεδόνα ηγεμόνα Πτολεμαίο Α', ο Φλάβιος γράφει ότι αυτός ο ηγεμόνας στους Εβραίους (παράθεμα): «...στην Αλεξάνδρεια τους έδωσε τα ίδια προνόμια πολιτών με αυτά που είχαν και οι ίδιοι οι Μακεδόνες» (Josephus Flavius, "Jewish Antiquities", XI, 12,1).

Στο βιβλίο του "*Flavius Josephus Against Apion*" ο Φλάβιος γράφει επίσης για τους Μακεδόνες ως κατοίκους της Αλεξάνδρειας. Στο δεύτερο μέρος (6), γράφει ότι: «Οι Έλληνες και οι Μακεδόνες κατείχαν την πόλη», και στη συνέχεια κατηγορεί

τους Αιγύπτιους ότι λόγω φυλετικού μίσους εναντίον των Εβραίων, έπεισαν τους Μακεδόνες και τους Έλληνες να στραφούν εναντίον των Εβραίων που ζούσαν στην Αλεξάνδρεια.

Ο Φλάβιος αναφέρει επίσης μια ομιλία του βασιλιά της Ιουδαίας Αγρίππα (πρώτος αιώνας μ.Χ.) στην οποία αναφέρονται επίσης ξεκάθαρα οι Μακεδόνες ως κυρίαρχοι κάτοικοι της Αλεξάνδρειας, αλλά και ως κάτοικοι αρκετών άλλων περιοχών στην Αίγυπτο (Flavius Josephus, "Wars of the Jews", II, 16.4). Σε αυτή την ομιλία, μιλώντας για τις συνθήκες στην πόλη της Αλεξάνδρειας την εποχή της ρωμαϊκής κατοχής, ο Αγρίππας είπε:

«Στην Αλεξάνδρεια... σταθμεύουν δύο λεγεώνες (ρωμαϊκές, σ.σ.), οι οποίες επιτηρούν τα πιο απομακρυσμένα μέρη της Αιγύπτου, καθώς και εκείνα τα μέρη που κατοικούνται περισσότερο από τους αξιότιμους Μακεδόνες».

Επομένως, σχεδόν 400 χρόνια μετά την ίδρυση της Αλεξάνδρειας, οι Μακεδόνες εξακολουθούσαν σε μεγάλο βαθμό να είναι κάτοικοι αυτής της πόλης.

Όσον αφορά τον Απολλόδωρο, αυτός θα μπορούσε να είναι Μακεδόνας, θα μπορούσε να είναι και Έλληνας, αλλά θα μπορούσε να είναι και Εβραίος, ή ακόμη και Αιγύπτιος ή Ρωμαίος.

Το γεγονός ότι ο Απολλόδωρος έγραφε στην Κοινή γλώσσα (μια μικτή γλώσσα που δημιουργήθηκε από αρκετές ελληνικές διαλέκτους, αλλά και από στοιχεία από άλλες γλώσσες), δεν σημαίνει απολύτως ότι ο Απολλόδωρος ήταν Έλληνας. Σε αυτή τη γλώσσα έγραφαν τότε οι περισσότεροι από τους λιγοστούς εγγράμματους ανθρώπους από πολλά έθνη του κόσμου, επειδή τότε η Κοινή γλώσσα και η Λατινική γλώσσα ήταν οι δύο μόνες γνωστές γραπτές γλώσσες σε αυτόν τον χώρο, που ήταν σε ευρύτερη χρήση. Στην Κοινή γλώσσα έγραφε ακόμη και ο Εβραίος ιστορικός Ιώσηπος Φλάβιος, και όμως κανείς σήμερα δεν ισχυρίζεται ότι ήταν «Έλληνας» (και για να μην πάμε

παραπέρα, ότι και ένας Νικόλαος Κοπέρνικος έγραφε στα Λατινικά, αλλά είναι γνωστό ότι δεν ήταν Λατίνος· εδώ είναι και οι σημερινοί Νιγηριανοί που γράφουν στα Αγγλικά, και δεν είναι Άγγλοι, και αμέτρητα τέτοια παραδείγματα). Επομένως, παραμένει η διαπίστωση ότι η εθνοτική καταγωγή του Απολλόδωρου δεν είναι γνωστή, αλλά είναι γεγονός ότι δεν καταγόταν από την περιοχή της σημερινής Ελλάδας.

Δεύτερος, σύμφωνα με την αντιπροσώπευσή του στο μέχρι σήμερα γνωστό λογοτεχνικό έργο της λεγόμενης «Ελληνικής μυθολογίας» (που συμμετέχει με 12%) είναι ο Πausανίας (Pausanias). Για αυτόν μπορεί να ειπωθεί με περισσότερη σιγουριά ότι δεν ήταν Έλληνας. Γεννήθηκε στην περιοχή της Λυδίας (η οποία βρισκόταν στη σημερινή Τουρκία). Στη Λυδία είναι γνωστό ότι ζούσε ένας ξεχωριστός λαός, οι Λυδοί, οι οποίοι μιλούσαν τη δική τους Λυδική γλώσσα. Αυτή η γλώσσα, μαζί με τη Χεττιτική, τη Λυκιακή, την Παλαϊκή και τη Λουβική γλώσσα ανήκε στην ομάδα των «Ανατολιακών γλωσσών». Μετά την κατάκτηση της Λυδίας από τον Μέγα Αλέξανδρο της Μακεδονίας, δηλαδή στην περίοδο που ακολούθησε, παρατηρούνται και στοιχεία του Βαλκανικού πολιτισμού, αλλά δεν υπάρχουν στοιχεία για μαζική μετανάστευση των Λυδών από τη Λυδία, από το γονίδιο των οποίων πιθανότατα προερχόταν και ο Πausανίας. Άρα, και αυτός ο συγγραφέας της λεγόμενης «Ελληνικής μυθολογίας» όχι μόνο δεν προερχόταν από την περιοχή της σημερινής Ελλάδας, αλλά είναι περισσότερο από βέβαιο ότι δεν ήταν καν εθνοτικά Έλληνας.

Τρίτος συγγραφέας σύμφωνα με την αντιπροσώπευση στα έργα της λεγόμενης «Ελληνικής μυθολογίας» είναι ο Υγίνος (Hyginus). Στην παγκοσμίως γνωστή εγκυκλοπαίδεια Britannica, σχετικά με την καταγωγή αυτού του συγγραφέα διαβάζουμε:

«Ο Υγίνος έδρασε τον πρώτο αιώνα μ.Χ. Ήταν Λατίνος συγγραφέας και λόγιος ο οποίος, σύμφωνα με τον Σουητώνιο

(Suetonius, *De Grammaticis*, 20), διορίστηκε από τον Αύγουστο (Augustus) ως επικεφαλής έφορος της Παλατινής βιβλιοθήκης.»

Άρα, ούτε ο τρίτος πιο αντιπροσωπευτικός συγγραφέας στο σύνολο των μέχρι σήμερα γνωστών λογοτεχνικών έργων της λεγόμενης «Ελληνικής μυθολογίας» ήταν Έλληνας, ούτε καταγόταν από τα Ελληνικά εδάφη, και μάλιστα δεν έγραφε καν στην Κοινή γλώσσα, αλλά στα Λατινικά.

Με 8% αντιπροσώπευση στο περιεχόμενο της λεγόμενης «ελληνικής μυθολογίας» ακολουθεί ο Όμηρος. Για την εθνοτική του καταγωγή δεν είναι επίσης τίποτα γνωστό και πρακτικά δεν υπάρχει κανένα στοιχείο για τη ζωή του (βιογραφία, αναφορά του από συγχρόνους, απεικόνιση της μορφής του κ.λπ.). Για τον λόγο αυτό, σήμερα οι απόψεις στην παγκόσμια επιστήμη είναι διχασμένες και σε σχέση με το αν υπήρξε καν ως πρόσωπο ή αν ίσως τα έργα του γράφτηκαν από πολλούς συγγραφείς.

Στην αρχαιότητα και στον μεσαίωνα πιστευόταν κυρίως ότι ο Όμηρος ήταν ένα μοναδικό πρόσωπο και ότι αυτός ήταν ο συγγραφέας των έργων που φέρουν το όνομά του. Όμως, το 1795 ο συγγραφέας Φ. Α. Βολφ (F.A. Wolf) δημοσίευσε ένα βιβλίο με τίτλο «*Το Ομηρικό ζήτημα*» (*Prolegomena ad Homerum*). Σε αυτό το βιβλίο ο Βολφ αμφισβήτησε την πατρότητα του Ομήρου, ανοίγοντας έτσι μια συζήτηση στο επιστημονικό κοινό που διαρκεί μέχρι σήμερα.

Σχετικά με αυτό το πρόβλημα υπάρχουν κυρίως δύο ομάδες επιστημόνων. Η πρώτη πιστεύει ότι ο Όμηρος υπήρξε ως πρόσωπο και ότι αυτός ήταν ο συγγραφέας της «Ιλιάδας» και της «Οδύσσειας», και η δεύτερη ομάδα πιστεύει ότι πίσω από τα έργα του κρύβονται περισσότεροι συγγραφείς.

Η τελική μορφή της «Ιλιάδας» και της «Οδύσσειας», όπως την ξέρουμε σήμερα, θεωρείται ότι δημιουργήθηκε στην Αλεξάνδρεια και στην Αθήνα, όπου την περίοδο μεταξύ 300 και 100 π.Χ. πραγματοποιήθηκαν συναντήσεις των τότε λογίων για

τους οποίους «αποκαταστάθηκαν» (επιμελήθηκαν) τα αρχικά κείμενα του Ομήρου. Αυτό πρακτικά σημαίνει ότι δεν είναι γνωστό με βεβαιότητα ποια ήταν η αρχική γλώσσα στην οποία γράφτηκαν αυτά τα έργα.

Όλα αυτά σημαίνουν ότι ούτε για τον Όμηρο μπορεί να ειπωθεί ότι ήταν «Έλληνας». Όχι μόνο επειδή το εθνωνύμιο «Έλληνες» δεν υπήρχε στην εποχή του, αλλά και επειδή δεν είναι καν γνωστό αν πραγματικά υπήρξε ως πρόσωπο. Εκείνοι που πιστεύουν στην ύπαρξή του θεωρούν ότι καταγόταν από τη Μικρά Ασία.

Επόμενος συγγραφέας ανάλογα με τον όγκο με τον οποίο συμμετείχε στο έργο της λεγόμενης «Ελληνικής μυθολογίας» είναι ο Οβίδιος (Ovid). Για αυτόν είπαμε ότι συμμετείχε με 6%. Σχετικά με την εθνική του καταγωγή, στην εγκυκλοπαίδεια Encarta, διαβάζουμε: «Ο Οβίδιος (43 π.Χ. - περίπου 17 μ.Χ.) ήταν Ρωμαίος ποιητής.»

Άρα ούτε ο Οβίδιος ήταν Έλληνας, αλλά Ρωμαίος, ο οποίος έγραφε τα έργα του στα Λατινικά.

Ακολουθούν ο Νόννος με 5% και ο Βιργίλιος με 4% συμμετοχή στο μέχρι σήμερα γνωστό λογοτεχνικό έργο της λεγόμενης «Ελληνικής μυθολογίας».

Ο Νόννος ήταν Αιγύπτιος που έζησε τον 5ο αιώνα μ.Χ. (Encyclopedia Britannica, λήμμα Nonnus), και για τον Βιργίλιο (Virgil) είναι ευρέως γνωστό ότι ήταν Ρωμαίος ποιητής, γεννημένος σε ένα χωριό στη σημερινή βόρεια Ιταλία, κοντά στη Μάντοβα. Έζησε από το 70 έως το 19 π.Χ.

Από τους συγγραφείς της λεγόμενης «ελληνικής μυθολογίας» που δεν ήταν Έλληνες και που δεν κατάγονταν από τα εθνικά ελληνικά εδάφη θα αναφέρουμε και τους Λατίνους συγγραφείς Στάτιο, Αντωνίνο Λιβεράλις (Αντωνίνο Λιβεράλη) και Βαλέριο Φλάκκο. Ο Στάτιος με τα έργα του συμμετείχε με περίπου 2,6% του συνολικού μέχρι σήμερα γνωστού λογοτεχνικού έργου

της λεγόμενης «Ελληνικής μυθολογίας», και ο Αντωνίνος Λιβεράλις και ο Βαλέριος Φλάκκος με 2% ο καθένας. Και οι τρεις ήταν Λατίνοι συγγραφείς.

Ας αναφέρουμε και τον Απολλώνιο τον Ρόδιο, ο οποίος συμμετείχε με 1,8% στο μέχρι σήμερα γνωστό λογοτεχνικό έργο της λεγόμενης «Ελληνικής μυθολογίας». Γι' αυτόν είναι γνωστό ότι έζησε τον 3ο αιώνα π.Χ. και ότι γεννήθηκε στην Αλεξάνδρεια. Συγγραφείς που συμμετείχαν στη δημιουργία της λεγόμενης «Ελληνικής μυθολογίας», οι οποίοι είχαν μη Ελληνική ή άγνωστη εθνοτική καταγωγή ήταν και οι: Απουλήσιος Λεύκιος (Apuleius Lucius), Ρωμαίος συγγραφέας και φιλόσοφος, που έζησε τον 2ο και 3ο αιώνα μ.Χ. και γεννήθηκε στην περιοχή της σημερινής Αλγερίας· Καλλίμαχος (Callimachus), ο οποίος έζησε τον 3ο αιώνα π.Χ. στην Αλεξάνδρεια και καταγόταν από τη Λιβύη· Κικέρων (Cicero), ο οποίος έζησε τον 2ο και 1ο αιώνα π.Χ. και ήταν γνωστός Ρωμαίος συγγραφέας και ρήτορας· Κλαύδιος Αιλιανός (Claudius Aelianus), ο οποίος έζησε τον 2ο και 3ο αιώνα και ήταν Ρωμαίος ρήτορας· Προπέρτιος Σέξτος (Propertius Sextus), ο οποίος έζησε τον πρώτο αιώνα π.Χ. και ήταν Ρωμαίος ποιητής, γεννημένος στην Ασίζη· Αθήναιος από τη Ναύκρατη (Athenaeus of Naucratis), ο οποίος καταγόταν από την Αίγυπτο και άλλοι. Εδώ είναι και οι μεταγενέστεροι Βυζαντινοί συγγραφείς: Κόλουθος (Colluthus), Κωνσταντίνος Πορφυρογέννητος (Constantinus Porphyrogenitus), Στέφανος Βυζάντιος, Ιωάννης Τζέτζης (John Tzetzes) και άλλοι.

Και τι μπορεί να συμπεράνει κανείς από όλη αυτή την ανασκόπηση; Οι συγγραφείς που δημιούργησαν πάνω από το 80% των λογοτεχνικών έργων, που είναι εν μέρει ή εξ ολοκλήρου αφιερωμένα στους χαρακτήρες και τα γεγονότα της λεγόμενης «Ελληνικής μυθολογίας», είτε δεν ήταν Έλληνες είτε ήταν άνθρωποι με άγνωστη εθνοτική καταγωγή. Αυτό είναι άλλο ένα επιχείρημα υπέρ του αδικαιολόγητου της χρήσης του όρου

«Ελληνική μυθολογία». Τουλάχιστον, από την άποψη της εθνοτικής καταγωγής των δημιουργών της, αυτή η μυθολογία δεν μπορεί να είναι «Ελληνική». Τι είδους «Ελληνική μυθολογία» είναι αυτή, όταν είναι γνωστό ότι το μεγαλύτερο μέρος των δημιουργών της δεν ήταν Έλληνες, και ένα μεγάλο μέρος των χαρακτήρων της είχε υιοθετηθεί από άλλους λαούς;

7. Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΙΑ ΙΣΧΥΡΙΖΕΤΑΙ: ΟΙ ΣΗΜΕΡΙΝΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΣΤΟ ΑΙΓΑΙΑΤΙΚΟ ΤΜΗΜΑ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΕΙΝΑΙ ΣΛΑΒΟΦΩΝΟΙ Ή ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΩΣ ΣΛΑΒΟΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΚΑΜΙΑ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΡΧΑΙΟΥΣ ΜΑΚΕΔΟΝΕΣ

Για την εθνοτική καταγωγή των σημερινών Μακεδόνων, θα ακούσετε σήμερα σε πολλά μέρη ότι είναι «καθαρά Σλάβικη», ότι οι Μακεδόνες μιλούν «Σλάβικα» και ότι δεν έχουν καμία σχέση με τους αρχαίους Μακεδόνες και τα παρόμοια. Σε αντίθεση με αυτή τη θεωρία, νεότερες έρευνες δείχνουν ότι στο εθνοπολιτισμικό προφίλ των σημερινών Μακεδόνων, το πιο σημαντικό μερίδιο έχουν ακριβώς και οι αρχαίοι Μακεδόνες.

Για να τα εξηγήσουμε όλα αυτά εν συντομία, πρέπει να υπενθυμίσουμε μερικά σημεία. Πρώτον, οι αρχαίοι λαοί δεν εξαφανίστηκαν από το πρόσωπο της γης και δεν εξατμίστηκαν στον αέρα (εκτός ίσως από μερικές δραστικές περιπτώσεις μαζικής τους μετανάστευσης κ.λπ.). Οι αρχαίοι λαοί ως επί το πλείστον εισήγαγαν το αίμα και τον πολιτισμό τους στις πιο σύγχρονες εθνοτικές ομάδες που εμφανίστηκαν στην περιοχή τους. Αυτό σήμερα είναι αποδεκτό από σχεδόν όλες τις ιστοριογραφίες στον κόσμο και δεν υπάρχει κανένας λόγος η Μακεδονία και οι Μακεδόνες να αποτελούν εξαίρεση. Σύμφωνα

με αυτή τη λογική, ακριβώς οι αρχαίοι Μακεδόνες είναι οι αρχαίοι πρόγονοι του σημερινού Μακεδονικού έθνους.

Δεύτερον, οι υπερασπιστές και υποστηρικτές της πανσλαβικής θεωρίας (σύμφωνα με την οποία, οι σημερινοί Μακεδόνες είναι «καθαροί Σλάβοι» με καταγωγή «πίσω από τα Καρπάθια») θα πρέπει να δώσουν μια πειστική απάντηση σε ένα απλό ερώτημα που λέει: γιατί οι σημερινοί Μακεδόνες, σύμφωνα με ορισμένα βασικά ανθρωπολογικά χαρακτηριστικά, διαφέρουν έντονα από την πλειονότητα των μελών των άλλων Σλάβικών λαών; Ο Βυζαντινός μεσαιωνικός ιστορικός Προκόπιος (που ήταν σύγχρονος των αρχαίων Σλάβων) τους περιέγραψε πολύ ξεκάθαρα ως έναν λαό του οποίου τα μέλη ήταν (παράθεμα): «ψηλοί και πολύ δυνατοί». Ισχυρίστηκε επίσης ότι οι αρχαίοι Σλάβοι ήταν όλοι ανεξαιρέτως «ξανθοί», τονίζοντας μάλιστα ότι ανάμεσά τους δεν υπήρχε ούτε ένας που να έχει διαφορετικό χρώμα μαλλιών εκτός από ξανθό! Είναι σαφές ότι η πλειονότητα των σημερινών Μακεδόνων δεν ταιριάζει σχεδόν καθόλου σε αυτήν την περιγραφή των βασικών ανθρωπολογικών χαρακτηριστικών των αρχαίων Σλάβων.

Εξαιτίας αυτού, τίθεται το ερώτημα: πώς είναι δυνατόν οι «εξ αίματος πρόγονοι» των σημερινών Μακεδόνων να ήταν όλοι ανεξαιρέτως ξανθοί άνθρωποι και, ως επί το πλείστον, «ψηλοί και δυνατοί», και οι σημερινοί «απόγονοί» τους να έχουν σχεδόν διαμετρικά αντίθετα χαρακτηριστικά από αυτούς; Τέτοια περίπτωση δεν υπάρχει στην ιστορία. Ας πάρουμε, για παράδειγμα, τους Σουηδούς. Είναι γνωστό ότι τα βασικά ανθρωπολογικά χαρακτηριστικά των εξ αίματος προγόνων τους (των Βίκινγκς) είναι ίδια με τα ανθρωπολογικά χαρακτηριστικά των σημερινών Σουηδών. Μπορεί άραγε κάποιος σημερινός Σουηδός ιστορικός να περιγράψει τους Βίκινγκς ως «κοντούς, μελαχρινούς ανθρώπους με σκούρα μαλλιά»; Εκτός αυτού, η έμφαση στο ότι οι σημερινοί Μακεδόνες είναι «καθαροί Σλάβοι»

μυρίζει λίγο και ρατσισμό («καθαρά έθνη», «καθαρή καταγωγή» κλπ.).

Σχετικά με αυτό θα αναφέρουμε ένα ακόμη στοιχείο. Οι υποστηρικτές της πανσλαβικής θεωρίας για την καταγωγή του Μακεδονικού έθνους επισημαίνουν παντού τα μεσαιωνικά έγγραφα που γράφουν για την «εγκατάσταση των Σλάβων στη Μακεδονία» τον 6ο αιώνα. Όμως, υπάρχουν εξίσου σοβαρά μεσαιωνικά έγγραφα και μαρτυρίες στα οποία περιγράφεται ξεκάθαρα η μετανάστευση ενός σημαντικού αριθμού Σλάβων από τη Μακεδονία ήδη από τον 7ο αιώνα! Μια τέτοια μαζική μετεγκατάσταση Σλάβων από τη Μακεδονία ανέλαβε ο Βυζαντινός αυτοκράτορας Ιουστινιανός Β' (βασίλεψε: 685-695 και 705-711). Ο Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Νικηφόρος (806-815) στις χρονογραφικές του σημειώσεις (κεφάλαιο 34) το περιέγραψε πολύ ξεκάθαρα αυτό. Εδώ διαβάζουμε:

«...Ο Ιουστινιανός Β' επιτέθηκε στους Σκλαβηνούς. Έφτασε μέχρι την πόλη της Θεσσαλονίκης και πολλά από τα εκεί Σκλαβηνικά φύλα τα προσέλκυσε, άλλα με τη βία, άλλα με το καλό, και τα μετέφερε στη χώρα που ονομάζεται Οψίκιον.» ("Justinian II attacked the Sclauinians. He reached the city of Thessalonica and drew out many of the Sclauinian tribesmen there, some with force, some with appeal, and relocated them to the land called Opsicius."). (Το Οψίκιον είναι Βυζαντινό θέμα στη Μικρά Ασία, σ.σ.).

Αλλά, ποιος ήταν περίπου ο αριθμός των Σλάβων που μετοίκησαν από τη Μακεδονία στη Μικρά Ασία; Μια κατά προσέγγιση απάντηση σε αυτό το ερώτημα μας δίνει ο Βυζαντινός ιστορικός Θεοφάνης (τέλη 8ου και αρχές 9ου αιώνα). Γράφοντας για τον Αραβο-Βυζαντινό πόλεμο του 692, ο Θεοφάνης γράφει ότι από τις τάξεις των Σλάβων που είχαν μετεγκατασταθεί στη Μικρά Ασία, ο Βυζαντινός αυτοκράτορας Ιουστινιανός Β', για τις ανάγκες αυτού του πολέμου, κατάφερε να

στρατολογήσει ούτε λίγο ούτε πολύ τριάντα χιλιάδες στρατιώτες. Εδώ διαβάζουμε:

«Εκείνη τη χρονιά ο Ιουστινιανός Β' από τους Σκλάβους που είχε μεταφέρει (στη Μικρά Ασία) επέλεξε και στρατολόγησε 30.000 άνδρες και εξοπλίζοντάς τους, δημιούργησε έναν πολυάριθμο στρατό.» (**"In that year, Justinian II chose 30,000 recruits from the Sclauinians that he had relocated (to Asia Minor), and by arming them he made them a substantial army"**). (Το έγγραφο έχει ληφθεί από: «*Επιλεγμένα αναγνώσματα για την ιστορία του Μακεδονικού λαού*», Σκόπια, 1951, σελ. 25).

Εάν ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι στη Μικρά Ασία δεν είχε εγκατασταθεί συμπαγής πλειοψηφία Σλάβων πριν από τη μετεγκατάσταση που πραγματοποίησε ο Ιουστινιανός Β', τότε μπορεί να ειπωθεί με βεβαιότητα ότι αυτοί οι τριάντα χιλιάδες Σλάβοι στρατιώτες στρατολογήθηκαν ακριβώς από τις τάξεις εκείνων των Σλάβων που ο Ιουστινιανός Β' μετέφερε από τη Μακεδονία στη Μικρά Ασία.

Από αυτό το στοιχείο φαίνεται ότι ο αριθμός των Σλάβων που μετοίκησαν από τη Μακεδονία στη Μικρά Ασία ανερχόταν ίσως και σε αρκετές εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους, εφόσον μάλιστα τριάντα χιλιάδες από αυτούς ήταν ικανοί να πολεμήσουν με τα όπλα στα χέρια. Αυτό σημαίνει ότι ο αριθμός των «*υπερκαρπάθιων Σλάβων*» που παρέμειναν να ζουν στη Μακεδονία είχε μειωθεί σημαντικά.

Ως εκ τούτου, φαίνεται πως δικαίως ο Γάλλος ακαδημαϊκός Ζορζ Σερμπελό Σαλανιάκ (Georges Cerbelaud Salagnac) το 1992 στο βιβλίο του με τίτλο «*Οι εθνοτικές καταβολές των Ευρωπαίων*» ("Les origines ethniques des Europeens" Editions Perrin, 1992, Paris, France) ισχυρίζεται ότι οι σημερινοί Μακεδόνες είναι σε πολύ μεγάλο βαθμό απόγονοι των αρχαίων Μακεδόνων. Γράφει ότι πράγματι τον 6ο αιώνα εμφανίστηκαν οι Σλάβοι στα Βαλκάνια, αλλά ότι ως ανοργάνωτη φυλή δεν

μπορούσαν να γίνουν οι κυρίαρχοι κάτοικοι της Μακεδονίας, και γι' αυτό αφομοιώθηκαν γρήγορα από τους αρχαίους Μακεδόνες, οι οποίοι τότε ήταν ένας πολιτισμένος λαός.

Όταν γράφουμε για αυτό το θέμα πρέπει να έχουμε κατά νου και τη λαογραφία. Στη Μακεδονική λαογραφία, δηλαδή στην ιστορική μνήμη του Μακεδονικού λαού, δεν υπάρχει ούτε ένα δημιούργημα που να αναφέρει την υποτιθέμενη «*υπερκαρπάθια ζωή*» του λαού μας (κάποιο υπερκαρπάθιο τοπωνύμιο, υδρωνύμιο ή οποιοδήποτε άλλο στοιχείο). Αυτό το δεδομένο αξίζει επίσης προσοχής διότι η λαογραφία ενός λαού αντλεί τις ρίζες της από το εθνικό παρελθόν αυτού του λαού.

Από την άλλη πλευρά, υπάρχει ένας μεγάλος αριθμός πολιτιστικών στοιχείων (έθιμα, τελετουργίες, λαϊκές δοξασίες, λαογραφικά μοτίβα κ.ά.) που περιήλθαν από τους αρχαίους Μακεδόνες στους Μακεδόνες του 19ου και του 20ού αιώνα. Θα αναφέρουμε εν συντομία ορισμένα από αυτά. Για παράδειγμα, ο Ηρόδοτος γράφει ότι στα γλέντια στην αρχαία Μακεδονία οι άνδρες κάθονταν χωριστά από τις γυναίκες. Αυτό το έθιμο έχει καταγραφεί και από τους συλλέκτες Μακεδόνικων λαϊκών δημιουργημάτων του 19ου αιώνα, συγκεκριμένα από τον Βέρκοβιτς, τον Σαπκάρεφ και τους αδελφούς Μιλαντίνοφ, και μάλιστα διασώζεται μέχρι σήμερα σε ορισμένες περιοχές της Μακεδονίας. Από τους αρχαίους Μακεδόνες έχει παραμείνει και το έθιμο του σπασίματος του ψωμιού κατά τη διάρκεια των γαμήλιων εθίμων, το οποίο αναφέρεται από τον βιογράφο του Μεγάλου Αλεξάνδρου, Κόιντο Κούρτιο Ρούφο. Αυτό το ίδιο έθιμο παρέμεινε και ανάμεσα στους Μακεδόνες του 19ου αιώνα, αλλά και σήμερα. Από τους αρχαίους Μακεδόνες διατηρήθηκε επίσης η αντιμετώπιση της ανδρικής ζώνης της παραδοσιακής φορεσιάς ως συμβόλου ανδρισμού. Αυτή την πεποίθηση μεταξύ των αρχαίων Μακεδόνων την περιέγραψε ο Αριστοτέλης, και μια παρόμοια πεποίθηση τον 19ο αιώνα κατέγραψε και ο λαογράφος

Βέρκοβιτς στην περιγραφή του για τα γαμήλια έθιμα της νοτιοδυτικής Μακεδονίας. Και το δώρο ενός δαχτυλιδιού στον κληρονόμο (πριν από τον θάνατο) είναι ένα έθιμο που καταγράφηκε στους αρχαίους Μακεδόνες και το οποίο παρέμεινε μέχρι σήμερα. Το κόψιμο των μαλλιών σε περιόδους μεγάλου πένθους είναι επίσης ένα αρχαιοΜακεδόνικο έθιμο που διατηρήθηκε μέχρι σήμερα ανάμεσα στους Μακεδόνες. Αυτό το έθιμο το περιέγραψε πρώτος ο αρχαίος φιλόσοφος Σωκράτης σε σχέση με τον Μακεδόνα βασιλιά Αρχέλαο, και αργότερα ο Μέγας Αλέξανδρος της Μακεδονίας, σε ένδειξη πένθους για τον θάνατο του φίλου του, έκοψε μια μπούκλα από τα μαλλιά του. Ακόμη και σήμερα στη Μακεδονία ορισμένες γυναίκες κόβουν τα μακριά μαλλιά τους σε ένδειξη πένθους λόγω κάποιας μεγάλης τραγωδίας στην οικογένειά τους. Ακόμη και το αρχαιοΜακεδόνικο έθιμο για την εκλογή βασιλιά (η οποία γινόταν μέσω μαζικής συγκέντρωσης του στρατού και εκλογής δια βοής/επευφημίας) παρέμεινε ανάμεσα στους Μακεδόνες του 19ου αιώνα ως έθιμο για την εκλογή του προεστού του χωριού. Το έθιμο αυτό περιγράφεται λεπτομερώς από τον Βόσνιο λαογράφο Στέφαν Βέρκοβιτς στις περιγραφές του για τα έθιμα στη νοτιοδυτική Μακεδονία τον 19ο αιώνα. Ο Βέρκοβιτς γράφει ότι μάλιστα δινόταν και σκήπτρο στον προεστό του χωριού σε ένδειξη σεβασμού (ακριβώς όπως γινόταν και με τους βασιλιάδες στην αρχαία Μακεδονία). ΑρχαιοΜακεδόνικο έθιμο είναι και η χάραξη ενός κύκλου γύρω από τον οικισμό για προστασία από το κακό. Και αυτό το έθιμο καταγράφηκε ως έθιμο στους Μακεδόνες του 19ου αιώνα και πάλι από τον Στέφαν Βέρκοβιτς. ΑρχαιοΜακεδόνικα στοιχεία παρατηρούνται στους Μακεδόνες και κατά τον εορτασμό των εαρινών εορτών του Λαζάρου, του Αγίου Γεωργίου, της Ρούσα Σρέντα (πρώτη τετάρτη της Σαρακοστής) και της Αποκριάς. Ο στολισμός των νεαρών κοριτσιών κατά τη διάρκεια αυτών των εορτών είναι ένα καθαρά

αρχαιοΜακεδόνικο έθιμο. ΑρχαιοΜακεδόνικα στοιχεία καταγράφονται και στα σημερινά Μακεδόνικα έθιμα που τελούνται για την επίκληση της βροχής. Από τους αρχαίους Μακεδόνες παρέμεινε και η πίστη στη μαγική δύναμη του φιδιού· στη συνέχεια αρκετά ταφικά έθιμα (όπως η κάλυψη του προσώπου του νεκρού πριν ταφεί) και άλλα.

Σημαντικό είναι επίσης το γεγονός ότι στη Μακεδονική λαογραφία υπάρχουν πολυάριθμα Μακεδονικά λαϊκά δημιουργήματα (τραγούδια, παραμύθια, θρύλοι, παραδόσεις κ.λπ.) αφιερωμένα σε ορισμένους από τους αρχαίους Μακεδόνες ηγεμόνες ή δημόσια πρόσωπα. Έτσι, για παράδειγμα, τον 19ο και 20ό αιώνα έχουν καταγραφεί παλιά τραγούδια και παραμύθια αφιερωμένα στον Μέγα Αλέξανδρο της Μακεδονίας, στον Φίλιππο Β' της Μακεδονίας, στον Περσέα και άλλους. Υπάρχουν επίσης ορισμένα λαογραφικά στοιχεία (ειδικά στα παραμύθια), τα οποία αναμφίβολα έλκουν τις ρίζες τους από την εποχή της αρχαίας Μακεδονίας. Τέτοια είναι: το μοτίβο με το λιοντάρι (το οποίο πράγματι ζούσε την εποχή της αρχαίας Μακεδονίας και γι' αυτό ακριβώς συναντάται συχνότερα στα Μακεδόνικα λαϊκά παραμύθια, αλλά και στην Εραλδική)· το μοτίβο του λύγκα στα παραμύθια· το μοτίβο του φιλόσοφου στα παραμύθια· το μοτίβο με τα τρία αδέρφια (δανεισμένο από την ιστορία του Ηροδότου για τη δημιουργία του Μακεδονικού κράτους)· η λατρεία του νερού και πολλά άλλα.

Στη Μακεδονική λαογραφία παρατηρείται επίσης ένας σημαντικός αριθμός στοιχείων από την αρχαία μυθολογία, την οποία ασκούσαν επίσης οι αρχαίοι Μακεδόνες. Πολυάριθμα μοτίβα από αυτή τη μυθολογία περιλαμβάνονται επίσης στα Μακεδονικά λαϊκά παραμύθια και άλλα είδη λαογραφικών δημιουργημάτων, γεγονός που ασφαλώς αποτελεί άλλη μια απόδειξη της σημαντικής αρχαίας καταγωγής των σημερινών Μακεδόνων. Ορισμένα από αυτά τα μοτίβα είναι: το μοτίβο με τις

νεράιδες (σαμόντιλι - μαγικές γυναίκες με παρόμοιες ιδιότητες με τις αρχαίες μαινάδες και τις αρχαίες ερινύες), το μοτίβο της επιχρύσωσης και επαργύρωσης με το άγγιγμα (το οποίο συναντάται σε Μακεδονικά παραμύθια, και είναι παρμένο από την αρχαία ιστορία για τον βασιλιά Μίδα), το μοτίβο της προσωποποίησης του ήλιου, το μοτίβο για τον ήλιο που ανατέλλει και δύει στην αντίθετη πλευρά, το μοτίβο της προσωποποίησης των ουράνιων σωμάτων, το μοτίβο της δημιουργίας του ανθρώπου από λάσπη, το μοτίβο για τον δράκο, το μοτίβο της πίστης στο πεπρωμένο, το μοτίβο της προσωποποίησης της τύχης, το μοτίβο του θεού μεταμορφωμένου σε γέρο, η μορφή του φτερωτού αλόγου, το μοτίβο των μεταμορφώσεων, το μοτίβο του Ηρακλή, το μοτίβο του κάτω κόσμου και πολλά άλλα, τα οποία εδώ αναφέραμε μόνο πολύ συνοπτικά, και των οποίων η λεπτομερής ανάλυση μπορεί να βρεθεί στο βιβλίο «Η αρχαιοΜακεδόνικη κληρονομιά στο σημερινό Μακεδονικό έθνος - πρώτο μέρος: λαογραφικά στοιχεία» του συγγραφέα αυτού του κειμένου, καθώς και στο κανάλι του YouTube Aleksandar Donski history chanel.

Η αρχαιοΜακεδονική εθνοτική ταύτιση ανάμεσα στους Μακεδόνες από το πιο πρόσφατο παρελθόν

Σε όλα όσα έχουν ειπωθεί μέχρι τώρα ας προσθέσουμε και το γεγονός ότι ενάντια σε όλες τις αντιΜακεδονικές προπαγάνδες που στο παρελθόν με κάθε μέσο έπειθαν τους Μακεδόνες ότι είναι κάτι άλλο και όχι Μακεδόνες, η αρχαιοΜακεδονική εθνοτική καταγωγή αρθρώθηκε μαζικά από πολλούς Μακεδόνες και κυρίως κατά τον 19ο και 20ό αιώνα. Αυτό έχει αναλυθεί ιδιαίτερα διεξοδικά από τον ακαδημαϊκό Μπλάζε Ριστόφσκι (στα έργα του: *Πορτρέτα και διαδικασίες I*, Σκόπια, 1989 και *Η Μακεδονία και το Μακεδονικό έθνος*, Σκόπια, 1995),

οπότε στη συνέχεια θα χρησιμοποιήσουμε παραθέματα από τις έρευνές του σε σχέση με τέτοιες εκδηλώσεις, συμπληρωμένα με τις δικές μου πρόσθετες έρευνες προς αυτή την κατεύθυνση. Ιδιαίτερα σημαντικό είναι το γεγονός ότι το αίσθημα της αρχαιοΜακεδόνικης εθνοτικής ταυτότητας των Μακεδόνων του 19ου και 20ού αιώνα μαρτυρείται και από ξένους παράγοντες, οι οποίοι εκείνη την εποχή διέμεναν στη Μακεδονία. Εδώ θα υπενθυμίσουμε μόνο εν συντομία ορισμένες από αυτές τις μαρτυρίες.

Μαρτυρία ότι η ανάμνηση του Μεγάλου Αλεξάνδρου παρέμεινε μεταξύ των Μακεδόνων στο πρώτο μισό του 19ου αιώνα έδωσε ο Γερμανός περιηγητής Γιόχαν Μάγερ. Κατά τη διάρκεια της επίσκεψής του στη Μακεδονία το 1814, κατέγραψε ότι ο λαός από εκείνα τα μέρη διατηρούσε ακόμη τη μνήμη του Μεγάλου Αλεξάνδρου.

Να αναφέρουμε επίσης τη δήλωση ενός άγνωστου μέχρι στιγμής δασκάλου από την Οχρίδα από το 1845. Όταν του ζητήθηκε να δηλώσει ποιά είναι η εθνικότητά του, είπε κατά λέξη ότι είναι «καθαρός Μακεδόνας, όπως ήταν ο Φίλιππος και ο Αλέξανδρος της Μακεδονίας και ο φιλόσοφος Αριστοτέλης».

Ο ιερέας Ντιμίτρια (Δημήτριος) από την Κρίβα Παλάνκα το 1848 κατέγραψε επίσης ότι νιώθει απόγονος των αρχαίων Μακεδόνων, ενώ η εφημερίδα "Τσάριγκραντски Βέσνικ" (Εφημερίδα της Κωνσταντινούπολης) στο φύλλο της 03.03.1860, σε ένα άρθρο από ανυπόγραφο συγγραφέα, έγραψε ότι στη Μακεδονία ζουν ακόμη οι απόγονοι των αρχαίων Μακεδόνων.

Και ο γνωστός Βόσνιος λαογράφος Στέφαν Βέρκοβιτς, ο οποίος τον 19ο αιώνα διέμενε στη Μακεδονία (όπου κατέγραφε λαϊκές δημιουργίες) σημείωσε ότι οι Μακεδόνες από τη νοτιοδυτική Μακεδονία (που οι περισσότεροι ανήκαν στη γενιά των Πουλιβάκοβτσι) θεωρούσαν ότι ήταν απόγονοι των αρχαίων

Μακεδόνων. Γράφοντας για την εθνική τους συνείδηση (κάπου στη δεκαετία του '60 του 19ου αιώνα) ο Βέρκοβιτς έγραψε:

«Στη γενιά Πουλιβάκοβτσι υπάρχει η παράδοση ότι είναι καθαροί Μακεδόνες και απόγονοι του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Οι άνθρωποι που ζουν στα περίχωρα του Πάζαρ (Γιαννιτσά) είναι περήφανοι για την παλιά πρωτεύουσα, δηλαδή την πόλη Πέλλα (πρώην πρωτεύουσα της αρχαίας Μακεδονίας, σ.σ.), από την οποία έχει μείνει μόνο ένας πύργος και ένας βράχος, ύψους πέντε πήχεων.»

Ως άμεσο απόγονο των αρχαίων Μακεδόνων θεωρούσε τον εαυτό του και ο γνωστός Μακεδόνας δάσκαλος, συγγραφέας και επαναστάτης Ιβάν Σούμκοβ από το Κρούσεβο, και έχει καταγραφεί επίσης ότι κάποιος Πάουντσεβ από τη Θεσσαλονίκη, σε συνομιλία με κάποιον Βούλγαρο δάσκαλο, παρουσίασε τον εαυτό του ως: *«καθαρό Μακεδόνα, όπως ήταν ο Φίλιππος και ο Αλέξανδρος της Μακεδονίας»*.

Ο Βούλγαρος εθνικός παράγοντας Πέτκο Σλαβεϊκόβ τον 19ο αιώνα ήρθε στη Μακεδονία για να πείσει τους Μακεδόνες ότι είναι «Βούλγαροι». Όμως, εξεπλάγη όταν πολλοί από αυτούς του απάντησαν ότι νιώθουν τον εαυτό τους ως απόγονους των αρχαίων Μακεδόνων. Ο Σλαβεϊκόβ ανέφερε αυτή τη διαπίστωση στο κείμενό του *«Το Μακεδονικό ζήτημα»*, που δημοσιεύθηκε στις 18.01.1871.

Την αρχαιοΜακεδόνικη εθνοτική καταγωγή, ως δική τους εθνοτική καταγωγή, αποδέχονταν και οι ηγέτες της Μακεδόνικης Εξέγερσης της Κρέσνας που ξέσπασε το 1878 ενάντια στην Τουρκική Αυτοκρατορία. Έτσι, για παράδειγμα, στο Σύνταγμα της Μακεδονικής Επαναστατικής Επιτροπής του 1878, η οποία οργάνωσε και ξεκίνησε αυτή την εξέγερση, οι εξεγερμένοι αποκαλούνται ως: *«Μακεδονικός στρατός του Μεγάλου Αλεξάνδρου»*.

Και ο γνωστός Μακεδόνας συγγραφέας και επαναστάτης Γκεόργκια Πούλεβσκι θεωρούσε ότι οι Μακεδόνες έχουν αρχαιοΜακεδονική εθνοτική καταγωγή και το τόνιζε επανειλημμένα.

Στο Μανιφέστο της παράνομης Προσωρινής Κυβέρνησης της Μακεδονίας, που δημοσιεύθηκε τον Απρίλιο του 1881, γραφόταν ότι οι Μακεδόνες του 19ου αιώνα είναι απόγονοι των αρχαίων Μακεδόνων. Σε αυτό το Μανιφέστο ζητήθηκε από τις κυβερνήσεις των άλλων χωρών η «*αποκατάσταση της αρχαίας Μακεδονίας*».

Σε ένα άρθρο που δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα "Μακεντόνια", η οποία τότε εκδιδόταν στο Ρούσε (Βουλγαρία) το 1888, από έναν συγγραφέα που υπέγραψε μόνο με τα αρχικά Κ.Γ., γράφει:

«Η πατρίδα μας η Μακεδονία έχει ιστορία για το παρελθόν της, όπου φαίνεται η δύναμή της, το μεγαλείο της, καθώς και η πολιτική της υποταγή στην εξουσία της τότε ισχυρής Τουρκικής Αυτοκρατορίας.... Σήμερα, κάθε Μακεδόνας, όταν αναφέρει τον Μέγα Αλέξανδρο, λέει: Εμείς είχαμε τον βασιλιά Μέγα Αλέξανδρο. Με αυτά τα λόγια υπενθυμίζει στον εαυτό του τη λαμπρή περίοδο και το μεγαλείο του Μακεδονικού κράτους. Ο Μέγας Αλέξανδρος στέκεται μπροστά στο πρόσωπο κάθε Μακεδόνα ως εθνική υπερηφάνεια!»

Το αίσθημα της εθνοτικής καταγωγής των αρχαίων Μακεδόνων ήταν παρόν και ανάμεσα στους Μακεδόνες στις ταραχώδεις αρχές του 20ού αιώνα. Έτσι, για παράδειγμα, ο ηγέτης της εξέγερσης της Γκόρνα Τζουμάγια, συνταγματάρχης Ατανάς Γιάνκοφ (που υπηρετούσε ως συνταγματάρχης στον βουλγαρικό στρατό, κατά τα άλλα Μακεδόνας από το χωριό Ζαγορίτσανη - Βασιλειάδα), η οποία ξεκίνησε κατά της τουρκικής κυριαρχίας το 1902, θεωρούσε σταθερά τον εαυτό του ως απόγονο των αρχαίων Μακεδόνων. Ακριβώς πριν από την

έναρξη αυτής της εξέγερσης, απηύθυνε στους εξεγερμένους την ακόλουθη διακήρυξη:

«Μακεδόνες! Θυμηθείτε τον παγκόσμιο κατακτητή, την παγκόσμια δόξα της Μακεδονίας – τον Μέγα Αλέξανδρο της Μακεδονίας! Θυμηθείτε τον γενναίο τσάρο Σαμουήλ, τον Μακεδονικό γίγαντα, τον υπέροχο Κράλη Μάρκο που ήταν μια πανσλαβική δόξα - ότι σε όλους αυτούς κυλούσε Μακεδόνικο αίμα. Τώρα, από τα ύψη του ουρανού, μας παρακολουθούν και ευλογούν το έργο που έχουμε ξεκινήσει. Ας φανούμε άξιοι απόγονοί τους!»

Είναι ελάχιστα γνωστό ότι η αρχαιοΜακεδόνικη εθνοτική συνείδηση μεταξύ των Μακεδόνων εκφράστηκε ακόμη και κατά την περίοδο της μεγάλης Εξέγερσης του Ίλιντεν, παρά την ισχυρή επιρροή της Βουλγαρικής προπαγάνδας η οποία, στα σχολεία της που άνοιξαν στη Μακεδονία, έπειθε τους Μακεδόνες ότι είναι «Βούλγαροι».

Έτσι, για παράδειγμα, ο πρόεδρος της μικρής σε διάρκεια Μακεδονικής Δημοκρατίας του Κρουσόβου (η οποία ιδρύθηκε στα απελευθερωμένα Μακεδονικά εδάφη από τους εξεγερμένους) Νικόλα Κάρεβ δήλωνε ο ίδιος Μακεδόνας και μάλιστα ως άμεσος απόγονος των αρχαίων Μακεδόνων. Απόδειξη γι' αυτό αποτελεί η συνέντευξη του Νικόλα Κάρεβ που δημοσιεύθηκε στην Ελληνική εφημερίδα «Ακρόπολις» στις 08.05.1903, στην οποία απαντά καταφατικά στο ερώτημα εάν θεωρεί τον εαυτό του άμεσο απόγονο του Μεγάλου Αλεξάνδρου.

Τον Σεπτέμβριο του 1903 στη Νέα Υόρκη και τη Φιλαδέλφεια των ΗΠΑ, ως ένδειξη υποστήριξης της Εξέγερσης του Ίλιντεν, δημιουργήθηκε μια Μακεδόνικη Επιτροπή, η οποία απηύθυνε Έκκληση προς το Αμερικάνικο κοινό ζητώντας βοήθεια για την εξέγερση. Σε αυτή την Έκκληση, οι επαναστάτες του Ίλιντεν αποκαλούνται παντού Μακεδόνες και μάλιστα ως

απόγονοι εκείνων των Μακεδόνων στους οποίους ο Απόστολος Παύλος κήρυξε τον χριστιανισμό. Εδώ διαβάζουμε:

«Αυτό που είδε ο Παύλος στο πνεύμα, στο ανθρώπινο όραμα για τη Μακεδονία που τον κάλεσε να βοηθήσει αυτή τη χώρα, τα έχουμε όλα αυτά τώρα μπροστά μας. Ήταν καιρός να γίνει εξέγερση στη Μακεδονία ως αποτέλεσμα του πόνου και της φτώχειας... Για τα δικαιώματα και τα λάθη των Μακεδόνων δεν ενδιαφερόμαστε προς το παρόν, αλλά δεν πρέπει να μείνουμε αδιάφοροι και να μη βοηθήσουμε αυτά τα ανθρώπινα όντα, ομοεθνείς χριστιανούς, τις συζύγους και τα παιδιά τους που πεθαίνουν κατά εκατοντάδες και ακόμη περισσότερο. Και χιλιάδες θα χαθούν αν η χριστιανική Ευρώπη και η χριστιανική Αμερική δεν τους σώσουν.» (Τ. Λ. Πορέτσκι: «Η αλήθεια για τη Μακεδονία μέσα από την τεκμηρίωση», Βελιγράδι, 1992, σελ. 68).

Ο συγγραφέας Πέταρ Ζαγκόροβ, στο αποκορύφωμα της Εξέγερσης του Ίλιντεν τον Σεπτέμβριο του 1903, στην εφημερίδα *"Αυτόνομη Μακεδονία"*, δημοσίευσε το ποίημα *"Εκεί"*, στο οποίο, μεταξύ άλλων, αποκαλούσε τους επαναστάτες του Ίλιντεν *«άξιους απογόνους του Μεγάλου Αλεξάνδρου»*. Ποιήματα στα οποία τραγουδιέται η δόξα των αρχαίων Μακεδόνων δημοσιεύονταν και μετά την Εξέγερση του Ίλιντεν.

Ως άμεσος απόγονος των αρχαίων Μακεδόνων θεωρούσε τον εαυτό του και ο Μακεδόνας εθνικός παράγοντας Δρ. Τρίφου Γκρέκοβ. Κατά τα έτη 1922 και 1924 δημοσίευσε αρκετά άρθρα αφιερωμένα στους αρχαίους Μακεδόνες και ιδιαίτερα στον Μέγα Αλέξανδρο, στην εφημερίδα *"Μακεδονία"* στη Σόφια και στην εφημερίδα *"Μακεδονική Συνείδηση"* στη Βιέννη.

Ένα έγγραφο στο οποίο τονίζεται η αρχαιοΜακεδονική καταγωγή των σύγχρονων Μακεδόνων βρέθηκε επίσης στα αρχεία της ΕΜΕΟ (VMRO) του Βάντσο Μιχαΐλοβ από το 1932 (αν και αυτή η Μακεδονική οργάνωση βρισκόταν υπό την επιρροή της Βουλγαρικής προπαγάνδας). Μια ένωση της οργάνωσης

ΜΠΟ (ΜΡΟ) (ένα είδος διαδόχου της ΕΜΕΟ του Βάντσο Μιχαΐλοβ) στην πόλη Λορέιν (ΗΠΑ), που ιδρύθηκε τον Μάρτιο του 1924, έφερε το όνομα "*Alexander the Great*" και είχε δική της σημαία στην οποία απεικονίζονταν το όνομα και η μορφή αυτού του ένδοξου βασιλιά μας.

Για το γεγονός ότι οι αρχαίοι Μακεδόνες δεν ήταν Έλληνες, αλλά ένα ξεχωριστό έθνος με δικό του πολιτισμό και πολιτισμό, που «ξεπερνούσε τον Ελληνικό», έγραψαν επίσης οι Μακεδόνες συγγραφείς Βασίλ Ιβανόβσκι Μπίστρισκι (το 1934) και Ανγκέλ Ντίνεβ (το 1938).

Ανάμεσα στους δύο παγκόσμιους πολέμους στο Πρίλεπ αναπτύχθηκε αρκετά η λατρεία για τον Μέγα Αλέξανδρο, όπως μαρτυρά ο Μακεδόνας εθνικός παράγοντας εκείνων των εποχών Ντίμτσε Ατζιμίτρεσκι.

Σε αυτήν την περίοδο, και η νεολαία από την Οχρίδα είχε κυριευτεί από τη λατρεία του Αλέξανδρου. Ο ποιητής Γκότσε Μίτεσκι κατέθεσε ότι η διανοούμενη νεολαία από αυτήν την περιοχή κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου ήταν ενθουσιασμένη με τον πρόγονό της Μέγα Αλέξανδρο. Το 1942 ο ίδιος ο Μίτεσκι έγραψε ένα ποίημα για τον Αλέξανδρο.

Μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, η λατρεία του Μεγάλου Αλεξάνδρου της Μακεδονίας και η δόξα της αρχαίας Μακεδονίας έγιναν ακόμη πιο ισχυρές στις τάξεις των παράνομων αντιγιουγκοσλαβικών Μακεδονικών οργανώσεων στη Μακεδονία και στο εξωτερικό, καθώς και στα ευρύτερα στρώματα της Μακεδονικής διασποράς. Αργά αλλά σταθερά, βασισμένη σε στέρεες αποδείξεις, αυτή η διαδικασία προχωρά επιτέλους ασταμάτητα και ανάμεσα στις σημερινές γενιές Μακεδόνων στη Μακεδονία, όχι μόνο στον απλό λαό, αλλά και στους θεσμούς.

Τέλος, να πούμε ότι είναι γεγονός πως στο παρελθόν ορισμένοι Μακεδόνες δήλωναν επίσης τον εαυτό τους ως: Βούλγαρους, Σέρβους ή Έλληνες (ανάλογα με την προπαγάνδα

στην οποία ήταν εκτεθειμένοι). Ωστόσο, η δήλωση των Μακεδόνων του 19ου αιώνα ως απογόνων των αρχαίων Μακεδόνων έχει ασύγκριτα μεγαλύτερη βαρύτητα από τη δήλωση των Μακεδόνων ως: Ελλήνων, Σέρβων ή ως Βουλγάρων. Θα απαντήσω και γιατί το υποστηρίζω αυτό.

Για να δηλωθούν οι Μακεδόνες ως Έλληνες, Βούλγαροι ή Σέρβοι (ειδικά τον 19ο αιώνα) η μεγαλύτερη αιτία ήταν τα τεράστια χρηματικά ποσά που δαπανούσαν η Ελλάδα, η Σερβία και η Βουλγαρία για τη λειτουργία της προπαγάνδας τους στη Μακεδονία (άνοιγμα σχολείων δίπλα σε εκκλησίες στα οποία χρησιμοποιούσαν τη θρησκεία για να αποεθνοποιήσουν τα παιδιά των Μακεδόνων, εκτύπωση εφημερίδων και βιβλίων κ.λπ.). Αλλά ποιός έπεισε τους τότε Μακεδόνες να δηλώσουν τους εαυτούς τους ως απόγονους των αρχαίων Μακεδόνων; Φυσικά κανείς! Και όχι μόνο δεν τους έπειθε κανείς απ' έξω να δηλωθούν ως απόγονοι των αρχαίων Μακεδόνων, αλλά οι ξένες προπαγάνδες προσπαθούσαν με κάθε μέσο να καταπνίξουν μια τέτοια δήλωση, πείθοντάς τους ταυτόχρονα ότι οι Μακεδόνες ανήκουν στα έθνη τους. Παράλληλα, τα πολυάριθμα ιστορικά στοιχεία για την αιώνια εθνική ιδιαιτερότητα των Μακεδόνων κρύβονταν στις Βουλγαρικές, Ελληνικές και Σέρβικες εκκλησίες και σχολεία. Γι' αυτό αυτή η δήλωση, που όχι μόνο δεν ενθαρρύνθηκε, αλλά και εμποδίστηκε από τους ξένους σωβινιστές, έχει πολύ μεγαλύτερη βαρύτητα. Μια τέτοια δήλωση δεν προέκυψε ως αποτέλεσμα καμίας ξένης προπαγάνδας, αλλά οι Μακεδόνες την κληρονόμησαν από τους προγόνους τους αρχαίους Μακεδόνες και σε αυτό έγκειται η αρχέγονη δύναμή της.

Ανθρωπολογικές-γενετικές αποδείξεις για τη συγγένεια μεταξύ αρχαίων και σημερινών Μακεδόνων

Οι ισχυρότερες και πιο πειστικές αποδείξεις για τους δεσμούς μεταξύ του σημερινού Μακεδονικού έθνους και των αρχαίων Μακεδόνων προσφέρονται από την ανθρωπολογία και τη γενετική. Εδώ θα αναφέρουμε ένα στοιχείο που δόθηκε από έναν Έλληνα επιστήμονα! Συγκεκριμένα, ο Έλληνας επιστήμονας Πουλιανός (κατά τα άλλα μέλος του ΔΣΕ) μετά τον λεγόμενο Εμφύλιο Πόλεμο στην Ελλάδα, μαζί με πολλούς Μακεδόνες και Έλληνες έφυγε για την τότε ΕΣΣΔ. Στη δεκαετία του πενήντα στην Τασκένδη και στο Τσιρτσίκ, αυτός ο επιστήμονας διεξήγαγε συγκριτική ανθρωπολογική έρευνα μεταξύ των εκεί Μακεδόνων (πρώην μαχητών του ΔΣΕ) και των αρχαίων Μακεδόνων (στα δεδομένα των οποίων είχε πρόσβαση μέσω των αρχείων της ΕΣΣΔ). Τα αποτελέσματα αυτών των ερευνών ήταν συγκλονιστικά. Ο Πουλιανός απέδειξε ότι η ανθρωπολογία των αρχαίων Μακεδόνων ήταν εκπληκτικά όμοια με την ανθρωπολογία των Μακεδόνων που διέμεναν προσωρινά στην ΕΣΣΔ. Ίσως σήμερα να φαίνεται παράδοξο, αλλά η τότε ελληνική κυβέρνηση αποδέχθηκε με χαρά αυτά τα ευρήματα. Σε αυτούς επικρατούσε τότε η λογική ότι, αν οι σημερινοί Μακεδόνες έχουν ίδια ανθρωπολογικά χαρακτηριστικά με τους αρχαίους Μακεδόνες (οι οποίοι κατ' αυτούς ήταν «Έλληνες»), τότε και οι σημερινοί Μακεδόνες είναι «απόγονοι των Ελλήνων». (περισσότερες λεπτομέρειες για αυτό στο: Χρίστο Αντόνοβσκι: *«Νότια Μακεδονία από τους αρχαίους έως τους σημερινούς Μακεδόνες»*, Σκόπια, 1995).

Όσον αφορά τις γενετικές έρευνες, το 2000 μια ομάδα Ισπανών γενετιστών (σε συνεργασία με Μακεδόνες συναδέλφους τους) διεξήγαγε γενετικές έρευνες στους σύγχρονους Μακεδόνες, μέσω των οποίων απέδειξαν ότι οι Μακεδόνες είναι ένας από τους αρχαιότερους λαούς στην Ευρώπη.

Συγκεκριμένα, μια ομάδα ερευνητών από το Τμήμα Ανοσολογίας και Μοριακής Βιολογίας, Νοσοκομείο 12 Οκτωβρίου (H. 12 de Octubre), του Πανεπιστημίου Κομπλουτένσε της Μαδρίτης (Ισπανία) και το Ίδρυμα Εργαστηριακού Ελέγχου Ιστών και Μεταγγίσεων Αίματος από τα Σκόπια (Δημοκρατία της Μακεδονίας) διεξήγαγαν γενετική έρευνα σε Μακεδόνες, τα αποτελέσματα της οποίας συνέκριναν με έρευνες που διεξήχθησαν σε άλλους μεσογειακούς λαούς. Η ομάδα των δέκα ερευνητών (Αρνείζ-Βιλένα Α., Ντιμιτρόφσκι Κ., Πάτσο Α., Μοσκόσο Γ., Γκόμεζ-Κασάντο Ε., Σιλβέρα-Ρεντόντο Κ., Βαρέλα Π., Μπλαγκόεφσκα Μ., Ζντραβκόβσκα Β., και Μαρτίνεζ Λάσο Γ.) συμμετείχαν στην έρευνα με σκοπό να ανακαλύψουν τη συμβολή των Μακεδόνων και των Ελλήνων στο σημερινό γενετικό απόθεμα μεταξύ των μεσογειακών λαών. Για τον σκοπό αυτό, για πρώτη φορά μεταξύ των Μακεδόνων μελετήθηκαν τα HLA (Αντιγόνα των ανθρώπινων λευκών αιμοσφαιρίων) κλάσης 1 και κλάσης 2 DNA (Δεοξυριβονουκλεϊκό οξύ).

Η μελέτη «*Τα γονίδια HLA στους Μακεδόνες και η υποσαχάρια καταγωγή των Ελλήνων*» δημοσιεύθηκε στο έγκριτο δανικό ιατρικό περιοδικό "Tissue Antigens" (Αντιγόνα Ιστών) τον Φεβρουάριο του 2001 (τόμος 57, τεύχος 2, σελίδες 118-127). Τα αποτελέσματα αυτών των ερευνών μεταδόθηκαν και από αρκετά μακεδονικά έντυπα μέσα ενημέρωσης ("Ούτρινσκι Βέσνικ" της 08.03.2002, "*Μακεντόνσκο Σόντσε*" και άλλα, και για τις ανάγκες αυτού του βιβλίου χρησιμοποιούμε το άρθρο στον "*Μακεδονικό Κήρυκα*" της οργάνωσης "*Ένωμένοι Μακεδόνες*" (Τορόντο, Καναδάς, Νοέμβριος-Δεκέμβριος 2001). Ως αποτέλεσμα όλων αυτών των ερευνών, προέκυψαν τα ακόλουθα συμπεράσματα:

1. Οι Μακεδόνες ανήκουν στο παλαιότερο μεσογειακό υπόβαθρο, όπως οι Ίβηρες (συμπεριλαμβανομένων των Βάσκων), οι Βορειοαφρικανοί, οι Ιταλοί, οι Γάλλοι, οι

Κρητικοί, οι Εβραίοι, οι Λιβανέζοι, οι Τούρκοι (της Ανατολίας), οι Αρμένιοι και οι Ιρανοί·

2. Οι Μακεδόνες δεν συγγενεύουν με τους γεωγραφικά κοντινούς Έλληνες, οι οποίοι δεν ανήκουν στο παλαιότερο Μεσογειακό υπόβαθρο·

3. Οι Έλληνες έχουν σημαντική συγγένεια με τον υποσαχάριο (αιθιοπικό) πληθυσμό, γεγονός που τους διαχωρίζει από τις άλλες μεσογειακές ομάδες.

Κατά τη διάρκεια της έρευνας εξετάστηκαν τα γονίδια 172 εθνοτικά Μακεδόνων (που δεν είχαν συγγενική σχέση μεταξύ τους)· 98 Μαροκινών· 98 Βερβέρων· 94 Μαροκινών Εβραίων· 176 Ισπανών· 80 Βάσκων· 228 Πορτογάλων· 179 Γάλλων· 102 Αλγερινών· 91 Σαρδηνίων· 284 Ιταλών· 80 Αιθιοπικών Εβραίων· 80 μη Ασκενάζι Εβραίων· 135 Κρητικών· 85 Ελλήνων από το Αιγαίο· 95 Ελλήνων από την Αττική· 101 Ελλήνων από την Κύπρο· 59 Λιβανέζων από τη Νίχα ελ Σουφ· 93 Λιβανέζων από το Κφαρ Ζεμπιάν· 100 Ιρανών· 228 Τούρκων· 105 Αρμενίων· 101 Αιγυπτίων από τη Σίβα· 83 Ορόμο· 98 Αμχάρα· 38 Φουλάνι· 39 Ριμάιμπε· 42 Μόσι· 77 Σαν (Βουσμάνοι)· 192 Σενεγαλέζων και 86 μαύρων από τη Νότια Αφρική.

Στη Μελέτη, βάσει των αποτελεσμάτων, οι ερευνητές διαπιστώνουν ότι:

«Αυτό ενισχύει τη θεωρία ότι οι Μακεδόνες είναι ένας από τους αρχαιότερους λαούς που υπάρχουν στα Βαλκάνια, προφανώς πολύ πριν από την άφιξη των Μυκηναίων Ελλήνων γύρω στο 2.000 π.Χ.».

Σύμφωνα με τα αποτελέσματα αυτών των ερευνών οι Έλληνες έχουν γενετική συγγένεια με τις υποσαχάριες εθνοτικές ομάδες που ζουν σήμερα στην Αιθιοπία, το Σουδάν και τη Δυτική Αφρική (Μπουρκίνα Φάσο), ενώ οι Μακεδόνες είναι κοντά στους Κρητικούς.

Πράγματι, μπροστά στα επιχειρήματα σωπαίνουν και οι θεοί. Είναι γεγονός ότι υπάρχουν ιστορικοί που θεωρούν πως οι δημιουργοί του Μυκηναϊκού πολιτισμού είναι οι Πελασγοί (αρχαίος λαός που ζούσε και στη Μακεδονία). Αυτή η πιθανότητα αναφέρεται και στην παγκοσμίως γνωστή Αμερικάνικη εγκυκλοπαίδεια "Microsoft Encarta" (*λήμματα: Crete και Pelasgians*). Αλλά για αυτό πιο αναλυτικά σε κάποια επόμενη ευκαιρία.

Τέλος, θα αναφέρουμε και τα αποτελέσματα της ανάλυσης DNA σχετικά με την εθνοτική καταγωγή των σημερινών Μακεδόνων, η οποία διεξήχθη από το Ελβετικό ινστιτούτο γενετικής "iGENEA". Σύμφωνα με αυτά τα δεδομένα, κατά μέσο όρο κάθε σημερινός εθνοτικά Μακεδόνας στο μεγαλύτερο μέρος φέρει το αίμα και τα γονίδια των αρχαίων Μακεδόνων, γεγονός που αποτελεί μια ακόμη αδιάσειστη απόδειξη ότι οι σημερινοί Μακεδόνες είναι ως επί το πλείστον απόγονοι των αρχαίων Μακεδόνων. Τα αποτελέσματα αυτής της έρευνας δημοσιεύθηκαν για μεγάλο χρονικό διάστημα στην επίσημη ιστοσελίδα αυτού του ινστιτούτου, αλλά αργότερα υπό την πίεση των Ελλήνων σωβινιστών που φοβήθηκαν από αυτά τα δεδομένα, αφαιρέθηκαν (αν και Μακεδόνες ακτιβιστές κράτησαν αντίγραφα της ιστοσελίδας της "iGENEA" από τον καιρό που αυτά τα δεδομένα ήταν δημοσιευμένα).

Σύντομο βιογραφικό του συγγραφέα Αλεξάνταρ Ντόνσκι

Ο Αλεξάνταρ ΝΤΟΝΣΚΙ γεννήθηκε στο Στιπ. Κατάγεται από καλλιτεχνική οικογένεια. Είναι συγγραφέας περίπου τριάντα βιβλίων, δεκάδων ραδιοφωνικών και τηλεοπτικών ντοκιμαντέρ και εκατοντάδων άρθρων στον τομέα της Μακεδονικής ιστορίας, της

λαογραφίας, της θρησκείας, της ταξιδιωτικής λογοτεχνίας και της λογοτεχνίας, για τα οποία έχει λάβει ορισμένα βραβεία και διακρίσεις. Ένα μικρό μέρος των έργων του που σχετίζονται με την ιστορία μπορείτε να δείτε στο You Tube στο κανάλι του, Aleksandar Donski history channel.

<https://www.youtube.com/@aleksandardonskihistorycha314>

Για την έκδοση αυτού του βιβλίου, ο συγγραφέας εκφράζει τις ευχαριστίες του στους χορηγούς: ΤΡΑΪΤΣΕ Τ. ΤΡΑΪΚΟΣΚΙ από το Περθ, ΓΚΟΡΝΤΑΝΑ ΝΤΙΜΟΒΣΚΑ από τη Μελβούρνη και την MACEDON PUBLISHERS AND TRANSLATORS – SYDNEY.